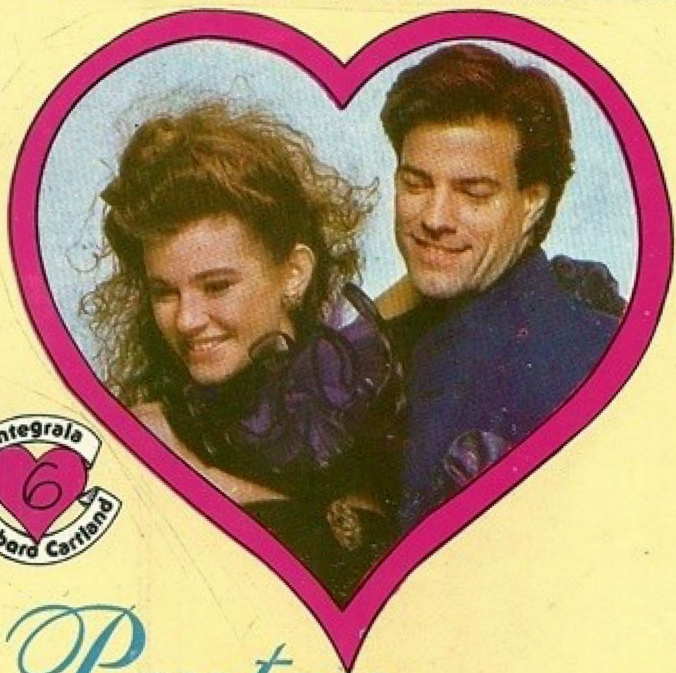

BARBARA CARTLAND

*Pentru
totdeauna*

Cartland, Barbara: Pentru totdeauna
Traducere de Vlah-Stavru, Gh. /
București:
Editura Colosseum 2000
1994

The Passionate Pilgrim

CAPITOLUL 1

OASPEȚI NEPOFTIȚI

Un zgomot de pași pe terasă îl făcu pe Randal Gray să tresară. Blestemă cu glas scăzut:

— N-aș mai avea parte de voi!

Dăduse totuși niște dispoziții precise: nu trebuia să fie deranjat sub niciun motiv. Dar, hotărât lucru, personalul de serviciu francez suferea în corpore de aceeași meteahnă: pentru un *pourboire*¹ substanțial, ar fi deschis ușa ta până și diavolului.

— La naiba!

Era atât de obosit, atât de dezgustat, după aceste interminabile zile, nopți și săptămâni de vacarm, de muzică și de discuții, că nu-și mai dorea decât să se întindă cu spatele la soare, ca să se bucure de căldură și ca să se cufunde într-un somn fără de vise.

Discuțiile cu pricina, mai mult ca orice altceva, îl aduseseră la limita depresiei nervoase – discuțiile acelea interminabile al căror ritm nu slăbea în niciun moment, astfel încât, chiar când rămânea singur, ecoul vocilor tot îi mai stăruia în auz...

Iar acum vocile se apropiau! Randal își dădu seama că pumnii săi prinseseră să se strângă cu înverșunare, în vreme ce o undă de mânie îi gonea adrenalina prin sânge. Doar cu prețul unui formidabil efort de voință reuși să se decontracteze.

¹ Bacșiș (în franceză în original) n.t.

Era ridicol. Să te umfle râsul, nu alta. De câte ori nu-și jurase să nu mai cedeze nicicând acestui gen de porniri! De obicei bunul simț și umorul constituiau mijloacele sale cele mai bune de apărare; dar se simțea atât de obosit și de vulnerabil în acest moment...

Zgomotul se apropia tot mai mult; un zgomot de pași și de voci care leza viața sa particulară. Știa că peste un moment trebuia să se ridice și să salute niște preținși prieteni. Vreme de câteva clipe, crezu cu toată forța deznădejzii sale că văzându-l astfel întins, nemișcat, cu ochii închiși, aveau să-l creadă adormit și să plece. În același timp își dădu însă seama de ridicolul ideii. Oricum, în lumea în care trăia nimeni nu proceda astfel și cu atât mai mult cei care veneau să-l vadă. Vizitatorii săi se arătau întotdeauna perseverenți.

Randal prinse să râdă de unul singur.

— Dumnezeuule! Am început să mă port ca un copil răsfățat, gândi el.

Cu un efort care i se păru aproape supraomenesc, se așeză pe salteaua albă cu dungi roșii pe care stătuse până atunci lungit la marginea piscinei.

Două persoane îl examinau; vreme de o clipă le fixă cu o privire pierdută. Se așteptase să vadă pe vreuna dintre numeroasele sale relații răspândite pe toată Coasta, de la Cannes la Monte Carlo. Se gândise la un anumit număr de persoane capabile de asemenea vizite inoportune când dăduse dispoziție lui Pierre să nu permită nimănui accesul în vilă, știind prea bine că nu va fi ascultat.

Pierre era de prea mult timp în serviciul doamnei de Montier în această vilă de pe litoral ca să nu cunoască pe cei mai mulți dintre cei care, an de an, năvăleau pe Riviera în căutarea soarelui și a plăcerilor unei societăți cosmopolite.

Neîndoios că omul găsisese că e mai avantajos, gândi Randal sâcâit, să păstreze bunele relații cu cei care își dovediseră deja generozitatea și care erau susceptibili, pe viitor, să se dovedească o sursă bogată de venituri, decât să rămână în raporturi bune cu ciudatul oaspete căruia *Madame* îi lăsase vila pe mână când plecase atât de neașteptat în America.

Pierre n-avea desigur cum să aprecieze un tânăr care nu dorea să primească vizite, care voia să păstreze faimoasa piscină doar pentru sine și care se smulgea cu mare greutate dintr-un somn de plumb ca să înghită neatent delicioasele mâncăruri ce i se pregăteau.

Da, Randal se așteptase ca reclusiunea sa voluntară să fie mai devreme sau mai târziu, încălcată; dar fu surprins să constate că intrușii respectivi aveau, la prima vedere, aparența unor veritabili necunoscuți. Bărbatul, mai în vârstă, era înalt, purta inevitabilul sacou albastru de vară cu nasturi metalici și un pantalon de flanelă albă, de parcă tocmai ar fi coborât de pe unul din iahturile luxoase ancorate în port. Lângă el se afla o copilă pe care o ținută prea căutată o făcea mai degrabă ridicolă. Purta o rochie de organdi cu volane de dantelă care ar fi fost mai la locul ei pe străzile Parisului decât pe Riviera, în arșița care vălurea aerul după-amiezii.

Oaspeții nepoftiți, în picioare, continuau să-l examineze cu gravitate. Cel puțin expresia chipului fetei i se părea deosebit de serioasă lui Randal. Apoi bărbatul îi întinse mâna și, de îndată ce începu să vorbească, tânărul recunoscu în el un tip de vizitator care-i era foarte familiar.

— Dragul meu prieten, vă rog să ne iertați că ne-am introdus într-o astfel de manieră, începu bărbatul. Servitorul dumneavoastră ne-a spus că doriți să fiți singur, dar l-am convins să ne lase să intrăm motivându-i că sunt unul dintre prietenii dumneavoastră cei mai vechi, că... hm... mă pot considera aproape ca un părinte al dumneavoastră.

Randal se ridică încetișor. Strânse mâna bărbatului, tot încercând să-și reamintească unde mai auzise această voce adâncă și învăluitoare, unde mai văzuse chipul acesta marcat de excese, dar care trebuie că fusese cândva extrem de frumos. Părea imposibil ca el să fi uitat acești ochi foarte adânci și scânteietori care aveau un farmec ciudat, magnetic, atât de puternic încât, în ciuda furiei pe care o încercase deranjat fiind, trebui să-i zâmbească spontan și fără efort ascultându-i spusele.

— ...I-am spus servitorului dumneavoastră, continuă vizitatorul cu vocea sa profundă: „Nu, domnul Gray nu ne așteaptă! Cum Doamne, iartă-mă! ar putea s-o facă, dacă ignoră că suntem aici? Mai ales că au trecut aproape douăzeci de ani de când nu ne-am văzut și douăzeci de ani în viața unui tânăr, înseamnă chiar foarte mult! Oricum, dacă domnul Randal nu m-ar fi cunoscut cu

douăzeci de ani în urmă, n-ar fi astăzi aici, și n-ar fi pe cale să-și îngăduie o vacanță binemeritată după strălucitorul succes pe care l-a repurtat pe cele două continente. Ar fi... ei bine, ce-ar fi pe cale să facă? Probabil că ar fi acum într-un birou oarecare, ocupându-se de niște dosare plicticoase.

Cuvintele din urmă au fost acompaniate cu un gest larg și de o coborâre a vocii care erau în stare să arate, chiar și unui profan, că oratorul fusese format pentru scenă. Făcu o pauză, o pauză teatrală, și Randal exclamă deodată:

— Bineînțeles, asta e! Sunteți D'Arcy Forest!

— Punct ochit, punct lovit! strigă omul. Mă uitaserăți?

— Nu, bineînțeles că nu v-am uitat, replică Randal, dar e atâta vreme de când nu ne-am mai întâlnit. Paisprezece ani ca să fim mai exacti și nu douăzeci!

— Ce importanță are asta, scumpul meu? întrebă. D'Arcy Forest. Important mi se pare faptul că v-am făcut un serviciu în acea perioadă, nu?

Randal încuviință din cap.

— Aveți perfectă dreptate! Fără dumneavoastră, aș fi intrat în slujba unui avocat cum o dorea tatăl meu. Așa însă, m-am înscris la Oxford.

— Și bine ați făcut strigă D'Arcy Forest. În fine! M-am întrebat deseori ce s-a întâmplat cu dumneavoastră. Presimțeam, când nu aveți decât optsprezece ani, că vă aștepta un viitor strălucit și când, citind săptămâna trecută un articol consacrat succesului dumneavoastră de la New

York, am văzut în ziar că sunteți aici, i-am spus Sorelle: „Am să-ți prezint un tânăr celebru, scumpa mea, un tânăr căruia i-am ghicit valoarea cu ani în urmă”.

Se răsuca spre copila de lângă el. Randal o privi cu ceva mai multă atenție. Nu era chiar atât de tânără cum crezuse la început. „Trebuie să aibă doisprezece sau treisprezece ani”, hotărî el. Hainele erau cele care o întinereau. Mânele acestea ridicole cu volănașe, tivurile garnisite cu dantelă și panglicile cu care fusese împopoțonate îi dădeau înfățișarea grotescă a unei paiate de carnaval.

Fata îl fixă cu seriozitate. „Nu-i deloc frumoasă” își spuse el. Era scundă și slabă până într-atât încât părea aproape urâtă; părul negru ca para corbului, îi cădea pe umeri în şuvițe dezordonate; obrații săi erau de o paloare uimitoare. Numai ochii o salvau – erau de o frumusețe excepțională; mărginiți de niște gene lungi și negre, erau de un verde care-ți amintea marea înainte de furtună.

Tatăl își trecu drăgăstos mâna pe după umerii ei.

— N-aveți de unde s-o știți pe mica mea Sorella, vorbi el, vădit emoționat. Era încă un copilăș de leagăn când v-am cunoscut, un copilăș fericit și apărat de dragostea mamei sale, pe care a trebuit s-o piardă curând în împrejurări tragice.

Se opri o clipă și cu toate că nu făcu niciun gest, Randal simți că, sufletește, își ștergea o lacrimă din ochi.

— N-am cum să vă explic ce a reprezentat

fetița asta pentru mine, spuse el cu un tremur în voce. Fiecare dintre noi a însemnat totul pentru celălalt. Nu știu cum aş fi supraviețuit fără ea.

Randal se simțea stânjenit. Omul exagera și cu toate acestea există ceva atât de sincer în emoția lui că n-avu încotro și se simți mișcat. Se răsuci puțin cam nervos spre balansoarele cu baldachin și fotoliile acoperite de perne, dispuse cu gust pe terasă. Remarcă totuși că Sorella nu se abandona strânsorii tatălui său. Expresia care o avea în ochi aproape că îl șoca.

Randal nu era prea sigur că interpretează corect expresia respectivă. Putea să fie luată drept timiditate, jenă sau neliniște; și cu toate astea, ghicea că trebuia să fie vorba de un sentiment mai adânc, apropiat parcă de dispreț.

Dar ce anume ar putea explica disprețul Sorellei? Randal n-avea cum să-și dea seama și își zise că ar face mai bine să nu se intereseze de acest copil atât de puțin prietenos. Cu toate acestea, când se așază cu oaspeții săi în fotoliile confortabile, Sorella era cea care-l intriga în continuare.

Acum, și-l amintea bine pe D'Arcy Forest, un actor din vechea școală. Forest făcuse cunoștință mamei lui Randal cu ocazia unei reprezentații de binefacere la teatrul local.

Re vremea aceea părinții lui Randal locuiau la Worcester. Tatăl său era director de bancă. Era un om sever, pe care un complex de inferioritate îl făcea să fie în același timp dogmatic și solemn. Satisfăcut de succesul mediocru pe care-l obținuse în profesia lui, nu cerea altceva de la viață.

Cea care nutrea însă ambiții pentru fiul lor era mama lui Randal. Se trăgea dintr-o familie de nobili de țară scăpătați și hotărâse, de îndată ce-l născuse, să-l facă pe Randal să beneficieze de o educație corespunzătoare., deci să-l încredințeze unei solide școli particulare. Decizia aceasta însemnase o sumedenie de sacrificii financiare, dar când D'Arcy Forest își făcuse apariția în viețile lor, Randal tocmai își terminase ultimul trimestru de studiu la Marlborough.

Doamna Gray făcea parte dintr-un comitet de doamne caritabile care îl convinsese pe directorul teatrului orașului să organizeze un spectacol de gală cu premiera unei piese de Charles Dickens, *Poveste despre două orașe*, ale cărei încasări aveau să fie vărsate în beneficiul spitalului de copii. Directorul nu se împotrivi prea mult. Simțul său de afaceri îl făcu să întrevadă posibilitatea de a trece îndeajuns de multe cheltuieli în contul serii de gală pentru a se înarma împotriva unui deficit în caz de eșec; în același timp mai făcea rost și de o publicitate abundentă, și asta pe de gratis!

Își mai spuse și, cu toate că nu avea nicio ambiție socială, că prezența reprezentantului Coroanei din comitat, a primarului și a unui număr oarecare de personalități care își dovediseră în repetate rânduri filantropia față de spital urmau să favorizeze planurile pe care le avea în privința dezvoltării teatrului pe care-l conducea. Și nu în ultimul rând, se mai aștepta și la mulțumirile publicului care avea să-i considere gestul ca o dovadă de generozitate.

Trupa teatrală era la fel de încântată ca și

directorul. Cum premierele aveau loc în toate orașele în seara zilei de luni, erau obișnuiți să joace în fața unei săli pe jumătate goală, într-o atmosferă glacială. De la începutul actului al treilea, erau deja atât de deprimați că așteptau finele reprezentației cu nerăbdare ca să se înapoieze în camerele lor sau ca să-și refacă moralul scăzut în ambianța mai călduroasă a vreunui birt.

D'Arcy Forest, în rolul lui Sidney Carton, se dovedi absolut remarcabil și doamna Gray, la fel ca și multe alte doamne prezente, simți cum lacrimile îi încearcă ochii atunci când actorul rosti faimosul monolog pe scările eșafodului. Împreună cu alte membre ale comitetului, îl felicită în loja lui și îi mulțumi pentru contribuția sa totul deosebită la succesul spectacolului. Manierele sale încântătoare o fermecară atât de mult încât îl invită la masă.

D'Arcy Forest acceptă cu plăcere și, chiar dacă doamna Gray avea să regrete până la urmă invitația ei precipitată, nu izbuti totuși să-și înăbușe o anume emoție când, duminica următoare, îl văzu făcându-și apariția în salonul ei.

În timpul celor cinci zile care au precedat acest dejun festiv, familia fusese împărțită. Tatăl, mama și fiul n-au avut decât un singur și unic subiect de conversație. Se iscă astfel o criză care i-a afectat mai profund decât ar fi fost în stare s-o facă oricare alt eveniment. Chiar și primejdia iminentă a unui război n-ar fi reușit să le abată atenția de la problema care se ridica în fața lor.

Familia aceasta atât de burgheză și de

cumsecade se confrunta și așa în răstimpul cu pricina cu dificultățile ridicate de întrebarea: ce carieră urma să aleagă Randal?

Tatăl său avea în această privință anume proiecte foarte precise. Fratele mai mare al domnului Gray era avocat la Kidderminster. Îi scrisese deja în urmă cu câțiva ani pentru a-i sugera că tânărul, de îndată ce avea să-și termine studiile, să ocupe un post de stagiar în cadrul biroului său de avocatură. Propunerea care-i păruse domnului Gray convenabilă din toate punctele de vedere. Acceptase deci oferta fratelui și îi vorbise deseori lui Randal despre viitorul care-l aștepta.

Și iată că în chiar momentul în care tânărul urma să-și facă bagajele și să plece la Kidderminster totul se zdruncină din temelii. În cursul ultimului său trimestru de la Marlborough, Randal se prezentase la examenul de admitere de la Oxford. Vorbise despre asta cu părinții săi, fără însă a insista prea mult asupra subiectului. Cum ei nu-și considerau fiul ca fiind grozav de dotat, dăduseră puțină atenție acestui proiect.

Noutatea că Randal reușise, ba că mai obținuse chiar și o bursă de studii, explodase ca o bombă. Tânărul însuși fusese cel mai surprins. Se înscrisese doar așa, pentru a face plăcere profesorului său îndrumător, care avea o părere excelentă asupra capacităților elevului favorit și, cu acest prilej, dorința sa de a nu dezamăgi așteptările cuiva se dovedea a avea niște rezultate deosebit de fructuoase.

Maică-sa ar fi dorit ca el să accepte bursa de

studii. Luptase îndârjit ca fiul ei să meargă la o școală particulară, și intrarea lui la universitate părea să fie încununarea acestor eforturi.

Domnul Gray, dimpotrivă, declară că astea nu erau decât absurdități. Bursa nu reprezenta cine știe ce; aveau să urmeze o sumedenie de alte cheltuieli și considera că oricum consumase deja destui bani pentru tânărul Randal. Era timpul ca flăcăul să-și câștige singur traiul și să accepte lucrul care-l aștepta la Kidderminster. Cât despre Randal în sine, nu prea avea dreptul la cuvânt. Fiind foarte atașat de părinți, îi venea tare greu să ia parte vreunuia dintre ei împotriva celuilalt, dând astfel o lovitură dureroasă aceluia cu care avea să se găsească în dezacord. Astfel că rămase tăcut și lăsă furtuna să se dezlănțuie în jurul său.

— L-am invitat pe domnul D'Arcy Forest la masă, spuse doamna Gray în vreme ce-și luau gustarea de dimineață. Și, măcar pentru un lucru, tot sunt bucuroasă că vine: o să vorbim de altceva decât despre viitorul lui Randal. Discuția asta m-a obosit îngrozitor. Se va duce la Oxford, și gata!

— Se va duce la Kidderminster! se împurpura domnul Gray, și lovi cu pumnul în masă cu atâta violență încât ceștile clinchetiră pe suporturile lor.

Cu toate acestea, D'Arcy Forest nu se afla în casă decât de zece minute că deja se găsea implicat în discuția capitală care privea viitorul lui Randal.

Își apără opinia cu înflăcărare. Se alăturase doamnei Gray cu o autoritate impresionantă și o elocință irezistibilă.

— Nu vă dați seama ce înseamnă asta pentru

un tânăr? îl întrebă el pe domnul Gray. Și evocă tradițiile universității de la Oxford, locul ei în civilizația Angliei și rolul pe care-l juca în formarea celor care erau chemați să constituie elita națiunii. Vorbi cu atâta fervoare că domnul Gray a fost impresionat.

— Să cred că dumneavoastră înșivă ați fost la Oxford, domnule Forest? îndrăzni el când actorul se întrerupse pentru a mânca savurosul roast beef cu care fusese servit.

— Vai, n-am avut această șansă! răspunse D'Arcy Forest cu nostalgie. Am fost obligat să-mi câștig viața de la vârsta de cincisprezece ani; dar dacă aș avea un fiu m-aș lipsi până și de mâncare ca să-i dau posibilitatea să facă studiile pe care nu le-am putut face, și ca el să poată să-și astâmpere setea la fântâna înțelepciunii.

Incontestabil că elocința lui D'Arcy Forest și observațiile judicioase și neconținute ale doamnei Gray au fost elementele care i-au permis să meargă la Oxford. Nu-l mai revăzuse nicicând pe D'Arcy Forest din acea zi și se îndoia că părinții săi mai avuseseră vreodată măcar un singur gând pentru actor după ce compania teatrală care jucase *Povestea despre două orașe*, părăsise Worcesterul. Dar că vizita respectivă fusese hotărâtoare pentru viitorul său, Randal era ultimul care să o poată infirma.

— Și acum tot cu actoria vă ocupați? întrebă el, strângând din ochi ca să se protejeze de reflexele orbitoare pe care soarele le stârnea în apa piscinei.

— Nu, am părăsit scândurile scenei de o

groază de ani, replică D'Arcy Forest. E o poveste lungă, scumpul meu, și n-aș vrea să vă plictisesc cu așa ceva. E de-ajuns să spun că după ce soția mea a murit și m-a lăsat singur cu Sorella, pe atunci un bebeluș, a trebuit să renunț la carieră ca să mă pot ocupa de ea. De altminteri nici sănătatea nu-mi mai permitea să-mi exercit această meserie în cele mai bune condiții. Cu toate că regret deseori luminile rampei și că am nostalgia mirosului de fard, știu că am procedat bine părăsind teatru! Astăzi actorii adevărați nu-și mai află locul acolo...

Randal scoase un suspin de ușurare. Se temuse ca nu cumva D'Arcy Forest să nu-i ceară un rol într-una din piesele sale. Ar fi fost dezolat să trebuiască să-l refuze.

Alta era situația când cei care-i căutau protecția erau la începutul vieții. Putea spune unui tânăr sau unei tinere că ar face mai bine să-și găsească o altă meserie decât cea de actor; dar disperarea celor care erau în vârstă îi sfâșia inima și-l rănea într-un fel de nesuportat. Nu erau în stare să facă nimic altceva și își păstrează toată nădejdea și toată credința în talentul lor de actor. Măcinați de reumatisme sau atât de slăbiți că vocea lor șovăitoare de-abia răzbătea până în fosa orchestrei, credeau cu toate acestea că erau în stare să obțină un rol dificil și chiar să-l păstreze.

Credința aceasta pătimășă era deseori singurul lucru care le rămăsese; și Randal știa că, dacă le-o spulbera, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să se ducă acasă și să moară.

Se așeză mai bine în fotoliu. Temerile sale se

risipiseră și se apucă să râdă de ceea ce spunea oaspetele său.

D'Arcy Forest era amuzant, nu încăpea nicio îndoială. Știa că reținea atenția auditorului său și Randal tresări surprins când își dădu seama că se făcuse ora patru și jumătate și că îl asculta acum de aproape două ore.

— Ei, dar s-a făcut ora ceaiului, spuse el. Doar dacă n-ați prefera cumva niște băuturi răcoritoare? Ar fi trebuit să-mi fac datoria de gazdă de cum ați venit, vă rog să mă iertați.

— Nu-i nevoie să te scuzi, dragul meu, făcu D'Arcy Forest dezinvolt. Sorella și cu mine am apucat să mâncăm chiar înainte de a veni înapoi. Totuși, acum, n-am să refuz un pahar.

Alături de piscină se găsea o mică grotă decorativă în care era disimulat un interfon. Randal îl sună pe Pierre.

— Adu băuturile spuse el, și niște ceai pentru mine. Așteaptă un minut.

— Se răsuca spre D'Arcy Forest.

— Am uitat-o pe fata dumneavoastră Are vreo preferință?

În timp ce vorbea Randal o căuta din ochi pe Sorella; dar copila părea că dispăruse. Prins de farmecul conversației tatălui ei, uitase de prezența fetei. Își dădu deodată seama că se afla la celălalt capăt al piscinei. Cu spatele către ei, ședea liniștită pe stâncile care se aplecau deasupra mării ale cărei valuri clipoceau domol.

Nu avu curajul să o strige.

— Două ceaiuri, ceru el, și așeză la loc interfonul.

— Ce face fata dumneavoastră acolo? întrebă el degajat.

— Ce face? - vreme de o clipă D'Arcy Forest păru surprins, apoi începu să râdă.

— Oh, ea găsește întotdeauna ceva de care să se ocupe.

Exista ceva ipocrit în răspunsul său care trezi bănuielile lui Randal. Pentru prima dată, aruncă o privire pătrunzătoare spre D'Arcy Forest, cântărindu-l nu ca pe un om de lume cu conversația agreabilă, ci ca pe un tată răspunzător de educația unui copil. Succesul pe care îl avusese întâia sa premieră făcuse din Randal un autor dramatic în vogă. Și el care, până la vârsta de douăzeci și cinci de ani, nu întâlnise niciun fel de actor, niciun fel de actriță, cu excepția lui D'Arcy Forest, avea acum de-a face cu ei tot timpul. Trecuseră șapte ani și continua să fie fascinat de lumea teatrului.

Își dăduse seama că teatrul lăsa o pecete neștersă asupra tuturor celor care se apropiau de el. Ar fi reușit să recunoască în D'Arcy Forest actorul, chiar dacă l-ar fi întâlnit în mijlocul unui deșert sau în zăpezile din Alaska. Totul din el îi trăda profesia: felul în care mergea, vorbea sau își așeza pălăria pe părul încărunțit.

Cu toate acestea, privitor la D'Arcy Forest, mai mult chiar decât numele de cel de *aventurier* încerca să se impună spiritului lui Randal. D'Arcy aparținea unei stirpe de oameni care se stinsese pe la începutul secolului. În vremea noastră, micii escroci își pierduseră farmecul acela deosebit.

D'Arcy Forest era în stare să te fure cu o

asemenea eleganță, cu o elocință și cu niște maniere atât de desăvârșite că reușea concomitent performanța să te convingă că este plăcut să fi victima unui furt. Furt era poate un cuvânt prea tare pentru a denumi genul de spoliere de care se putea face vinovat. Mai degrabă era vorba de un împrumut niciodată restituit, de o investiție care n-avea să aducă niciodată dividende, de invitații niciodată întoarse. Ascultându-l vorbind și observând expresia trează și interesată a ochilor vizitatorului său, Randal își dădu seama că surâsul acestuia ascundea un spirit ager, pe cale de a se întreba cam care ar fi maniera în care ar putea să obțină profitul cel mai mare din această întâlnire.

În ciuda aparențelor, Randal era convins că omul avea nevoie de bani. Exista un rafinament prea căutat în ținuta sa; bogatul *poate* avea o înfățișare mai modestă, asta nu-i dăunează de fel, dar săracul *trebuie* să aibă întotdeauna aerul unui om avut.

În vreme ce Pierre aducea băuturile și le așeza pe o masă joasă în apropierea celor doi bărbați, Randal se gândea că mai devreme sau mai târziu D'Arcy avea să-i ceară niște bani. Dacă nu venise să-i solicite un rol, atunci venise pentru bani, nu?

Totuși, de data aceasta, Randal nu încerca nicio stinghereală.

Nu era bogat de prea multă vreme astfel încât să se simtă grozav în rolul de binefăcător generos. Detesta expresia pe care oamenii o aveau pe chip când erau pe punctul de a împrumuta bani de la el, expresia aceea lacomă și hrăpăreață, marcată

și de nuanța unui resentiment. Își reproșase de sute de ori că era prea sensibil, dar de fiecare dată când situația se ivea din nou, se temea de ea.

Totuși, acum, într-un mod cu totul neașteptat, nu simțea nimic de felul acesta. Dimpotrivă, era ușor amuzat. Și această în mod sigur datorită extraordinarului șarm al lui D'Arcy, gândi el. Amintirea tatălui său ascultându-l pe D'Arcy Forest în timpul aceluia prânz faimos îi străfulgera memoria. Își aminti că mama sa acordase mare atenție spuselor actorului, în vreme ce el însuși încerca un sentiment de admirație amestecat cu dezaprobare. Acum când era mai matur, putea să evalueze în toată profunzimea ei impresia pe care acest om reușise s-o producă grație elocinței sale.

Cu toate acestea, își dădea seama că, în destule medii, D'Arcy Forest era desigur considerat ca un ins vulgar chiar dacă atrași de magnetismul său, oamenii erau constrânși să-l iubească.

Da, magnetism era termenul cel mai potrivit.

Pierre termină cu aranjatul tacâmurilor pentru ceai după care se dădu puțin înapoi ca să-și admire opera.

— Credeți că sunt îndeajuns de multe prăjituri, domnule? vru el să știe.

— Cred că da, răspunse Randal. Dacă nu am să te chem.

— Prea bine, zise Pierre înclinându-se.

Apoi se retrase aruncând o privire semnificativă lui D'Arcy Forest. De îndată ce feciorul ajunse la o distanță convenabilă, Randal întrebă:

— Cât i-ați dat lui Pierre, să vă lase să intrați? Vă rog să mă iertați, dar sunt curios.

— Cât? Dar, dragă prietene, doar nu sunt Cresus, replică D'Arcy Forest. Nu dau niciodată bacșiș atunci când nu-i neapărat necesar. Lucru care nu-i prea ușor aici: francezii sunt atât de descumpăniți atunci când nu primesc automat ceea ce așteaptă. Nu, m-am mulțumit doar să-i stârnesc apetitul în această privință și, dacă va fi dezamăgit atunci când am să plec, n-am decât să sper că lecția îi va prinde bine.

Randal își dădu capul pe spate și hohoti. Acesta era genul de sinceritate care îi plăcea. Atât de puțini oameni în locul lui D'Arcy Forest și-ar fi mărturisit zgârcenia! Luă ceainicul de pe masă.

— Am rămas credincios ceaiului, chiar și în Franța, spuse el. Cred că e inutil să vă ofer un sandviș sau o prăjitură?

— Mănânc rareori între mese, răspunse D'Arcy Forest, și niciodată când beau.

— Și fiica dumneavoastră?

— Sorella, vino să bei un ceai! spuse D'Arcy ridicând vocea.

Copila nu se mișcă. Omul strigă din nou:

— Sorella!

Fata mai rămase locului câteva clipe; Randal își aminti cât de greu îi fusese să-și deschidă ochii și să se ridice atunci când vizitatorii veniseră să-l deranjeze. „Dar ea nu doarme”, își spuse el privind spre copila care își legăna picioarele deasupra golului. Și cu toate acestea simțea că sunetele acelea care o smulgeau solitudinii stârneau în ea aceeași aversiune pe care o

încercase și el mai devreme.

Copila înainta spre cei doi, și sandalele ei joase aproape că nu stârneau niciun zgomot pe brâul de dale care înconjura piscina. Când ajunse destul de aproape, Randal reuși să-i vadă expresia chipului. În ochi îi stăruia o strălucire aparte, care dispăru însă de-ndată ce tatăl i se adresă, și Randal se întrebă dacă nu cumva doar își imaginase luminile acelea ciudate.

— Se pare că domnul Gray vrea să te răsfețe cu un ceai excelent.

Sorella nu răspunse. Randal își dădu seama că nu-i auzise încă sunetul vocii.

— Ți-e foame? întrebă el intenționat.

— Da, zise ea, fiindcă n-am mâncat nimic de la micul dejun.

Vocea sa era foarte plăcută. Vorbea cu un calm care contrasta cu exuberanța tatălui ei.

— Nimic de la micul dejun! exclamă Randal. Trebuie să fii flămândă de-a binelea!

Își aminti că D'Arcy Forest îi spusese că prânziseră. „Minte de stinge”, gândi el.

Sorella se așeză pe un scaun jos aflat lângă masa pe care se găsea ceaiul. Întinse mâna, luă un sandviș și începu să mănânce; părea că se concentrează asupra acestui lucru și că uită de orice altceva.

— Ce vrei să bei? întrebă Randal. Ceai sau preferi o băutură răcoritoare?

Se aștepta ca Sorella să răspundă, dar D'Arcy o făcu în locul ei.

— Turnați-i niște ceai, spuse acesta. E englezoaică și trebuie să se conformeze tradițiilor

britanice. Sunt categoric împotriva obiceiului pe care-l au aici de-ai lăsa pe copii să bea vin la masă.

— Îți place vinul? întrebă Randal surprins.

Copila avu un gest de tăgadă:

— Papa a spus asta fiindcă aseară chelnerul m-a servit cu un pahar de vin care nu era inclus în costul mesei, așa că a trebuit să plătească o diferență.

Se exprima cam în felul în care o face o femeie vorbind despre un soț nesocotit. Urmă o tăcere penibilă, apoi D'Arcy Forest începu să râdă.

— Limbă de viperă! zise el. O, Doamne, ferește-ne de adevărurile care încap în gura copiilor!

Sorella continuă să mănânce și Randal își puse altă ceașcă de ceai.

— Unde anume ați tras? întrebă el pentru a relansa discuția.

După o scurtă tăcere, D'Arcy Forest spuse:

— Nicăieri! Tocmai acesta e și motivul, dragul meu, pentru care am venit să te vedem.

Randal strânse cu putere mânerul ceștii. Așa deci! Momentul pe care-l așteptase, clipa în care D'Arcy Forest avea să-i înfățișeze motivul vizitei sale sosise. Mai târziu, când își evoca această scenă, nu reușea niciodată să-și amintească în ce fel reacționase la fraza lui D'Arcy.

Randal se stabilise pentru câțva timp în Sudul Franței, în faimosul *Midi*, ca să-și afle odihna, liniștea și mai cu seamă ca să fie singur, după săptămânile epuizante petrecute la New York unde căldura sufocantă era aproape insuportabilă.

Într-o atmosferă de nervozitate excesivă, repetițiile ieșiseră din ce în ce mai rău și trebuise să se întrebe de mii de ori de ce-și alesese o meserie atât de ingrată ca aceea de autor dramatic.

Pe deasupra, această „campanie” americană fusese precedată de alte trei luni de muncă epuizantă pentru producția unui film. Și, pentru prima oară în viața sa, se simțise ajuns pe marginea depresiunii nervoase. În cele din urmă revenise în Anglia după o premieră triumfală în cursul căreia fusese atât de aclamat că starea sa de epuizare se accentuase și mai tare.

Își spusese mai mult decât o dată că era ridicol pentru un bărbat zdravăn de treizeci și doi de ani să se prăbușească în halul acesta doar pentru că muncise câte douăsprezece ore pe zi. Nu numai munca de adaptare și de punere în scenă era cea care îl epuizase, dar și pretențiile celor din jurul său. Toți așteptau din partea lui un sprijin moral, intelectual și fizic permanent. Și, pentru a spune adevărul, mai exista și o origine mai adâncă a acestui început de depresiune nervoasă: dacă era atât de dezgustat, dacă nu mai izbutea să-și regăsească somnul, dacă spiritul său era atât de obosit și agitat, atunci Jane și Lucille nu erau străine de aceasta.

Căci în viața sa existau două femei atunci când una singură ar fi fost de ajuns. Încercase să scape și de una și de cealaltă, lăsând-o pe Lucille la New York și pe Jane în Anglia, și se stabilise în Sud. Simțise dintr-odată o mare nevoie de soare, nu de soarele arzător a New York-ului a cărei căldură

pare că țâșnește din asfalt și te izbește în plină figură, dar de soarele blând și odihnitor al Mediteranei care poate izgoni oboseala dintr-un corp epuizat și umple sufletul cu o pace senină.

Nu prea o cunoștea cine știe ce pe doamna de Montier pe care o întâlnise la câteva recepții mondene de la Londra. Dar se simțise cuprins de simpatie pentru ea și ghicise că lucrul era reciproc.

— Veniți să vă stabiliți câțva timp la mine de îndată ce veți scăpa de toate neroziile astea, îi spusese ea ultima oară când se întâlniseră. Vă veți putea întinde pe marginea piscinei, contempla marea și uita restul lumii. Eu o fac deseori când îmi amintesc de trecut.

Doamna de Montier fusese o vedetă foarte aclamată, chiar dacă nu și o actriță desăvârșită și mai fusese și metresa unui mare duce precum și prietena unui rege din Balcani.

Vârsta care o avea acum o făcuse nu doar să-și piardă soții, dar și frumusețea; cu toate astea își păstrase în întregime simțul umorului.

Era una din puținele femei care nu cer nimic bărbaților ce le înconjoară. Cunoscutese atâtea în tinerețea ei că, bătrână acum, nu le pretindea altceva decât să fie atenți când vorbea și să-i respecte tăcerea când n-avea nimic de spus, ceea ce se întâmpla destul de rar.

Randal nu descinsese la vila ei decât de puține zile, când doamna de Montier fu chemată în Statele Unite.

— Trebuie să plec, îi spusese ea, după ce citise telegrama. Ceva în legătură cu averea celui de al

doilea soț al meu; este uriașă și mai ales când îmbătrânești, banii încep să devină foarte importanți. Îi iubesc și am intenția să-i păstrez pe cei pe care-i am. Așa că trebuie să dau o fugă până la New York.

Înlăturase ferm toate obiecțiile sale și două zile mai târziu, ea părăsise vila însoțită de două cameriste, de un secretar, de un șofer, de douăzeci și patru de valize și genți de voiaj și de două turturele în colivie.

Turturelele erau favoritele ei în momentul respectiv. Mai-nainte, doamna de Montier avusese o maimuță, dar aceasta îi sâcâia îngrozitor oaspeții și evadase într-o noapte pentru a fi atacată de niște câini vagabonzi care o sfâșiaseră îndată. Doamna de Montier afirmase atunci că lucrul respectiv îi zdrobise inima; dar prietenii o bănuiau că în secret se simțise chiar ușurată. Turturelele creaseră infinit mai puține probleme. Cântau foarte plăcut și personalul de serviciu nu refuza de fel să le curețe colivia și să le hrănească.

Amfitrioana lui își luase turturelele cu ea în America dar lăsase în urma sa tablouri de valoare, o colecție unică de tabachere și câteva remarcabile piese de argintărie. Și-i mai lăsase lui Randal întreaga vilă la dispoziție.

— Rămâneți atât cât veți dori, îi spusese ea, Pierre și Madeleine vor avea grijă de dumneavoastră... Puneți-i puțin la treabă, altminteri se vor îngrășa și lenevi, și când voi avea de gând să dau o recepție, au să-mi spună că asta nu le cade deloc bine. Tocmai oamenii care n-au ce face sunt întotdeauna cei care găsesc că un

efort suplimentar cât de mic e de-a dreptul insuportabil.

Randel râsese; dar, dinspre partea lui, era hotărât să-i lase în pace pe Pierre și pe Madeleine. Tot ceea ce-și dorea, era odihna și solitudinea. „Există atât de puține posibilități de a fi singur în viață”, gândi el. La Londra, în apartamentul său, există secretara, zbârnâitul neconținut al telefonului și era deranjat de sute de ori pe zi. În casa lui de la țară, foarte de curând cumpărată, era același lucru. Oamenii se suiau în mașină și veneau să-l găsească pentru o scurtă discuție. Și aici îi trebuia o secretară, fiindcă servitorii refuzau să răspundă la telefon. Lucruri care se adăugau la prețul succesului, Randal o știa și, până de curând, găsisese prea multă fericire în această reușită ca să-și dea seama că ea avea și un revers.

Acum însă succesul îl depășise. Obligațiile omului celebru, adăugate la munca de autor dramatic, îi consumaseră ultimele forțe. „Totul devine, până la urmă, o problemă de rezistență”, gândi el.

Fusese absorbit de un mediu căruia nici măcar nu visase că-i vă aparține cândva. Jane Crake fusese cea care-l introdusese în înalta societate și Randal înțelese foarte repede că tânăra avea să joace un rol important în viața lui. În memoria lui, chipul ei apărea împodobit de un nimb.

Jane era foarte atractivă și personifica exact ceea ce maică-sa numise „făptură de care ai nevoie”. Avusese intenția să-i vorbească lui Lucille despre Jane când plecase la New York dar

momentul potrivit întârziase să apară. Era ridicol, o știa, să-i fie teamă să-i spună lui Lucille ce anume reprezenta Jane pentru el sau, mai degrabă, ce rol avea să joace curând în viața lui; dar nu îndrăznise. Apoi se mai întâmplase ca Lucille, chiar înainte de a ști el aceasta, să fie angajată ca să joace în noua lui piesă care trebuia reprezentată în octombrie așa că actrița urma să sosească la Londra pe la sfârșitul lui august.

Teama pe care întâlnirea dintre Jane și Lucille i-o provoca îl urmărise până și aici astfel că Randal nu reușise să se destindă sau să se odihnească așa cum ar fi putut s-o facă în zilele care urmaseră plecării doamnei de Mortier la New York. Chiar și când dormea, avea impresia că le aude vocile, că le vede fețele. Mai târziu, la multă vreme după aceea, Randal avea să se întrebe dacă nu cumva dorința de a nu se gândi la Jean și Lucille îl făcuse să accepte scandaloasa propunere a lui D'Arcy Forest – propunere care la început îi tăiase răsuflarea și pe care totuși o acceptase fără să știe prea bine de ce.

Contrariu a tot ceea ce își propusese, a tot ceea ce voia îi permisese totuși lui D'Arcy să se instaleze cu fiica lui în vilă fiindcă n-aveau unde să se ducă.

Randal, care nu s-ar fi crezut în stare de o astfel de nebunie, trebui să se plece în fața evidenței când văzu instalându-se bagajele lor în camerele care li se atribuiseră.

Încă sub imperiul emoției intră în salon unde o găsi pe Sorella ghemuită pe canapea, cu chipul întors către mare.

Nuri auzise intrând. Când își dădu seama de prezența lui, copila tresări. Timp de o secundă păru că nu-l vede, apoi se ridică brusc.

Randal n-avu impresia că fata se teme de el sau că era nemulțumită că trebuie să plece, ci doar că se retrage așa cum o face un copil ascultător în prezența unei persoane mature care nu vrea să fie deranjată.

Modestia aceasta avea în ea ceva atât de trist că Randal, pentru a fi drăguț, se văzu obligat să-i spună cu căldură:

— Poți rămâne aici, dacă locul nu ți se pare prea retras.

Remarca aceasta o făcu să se oprească. Se răsuci spre el și privirile lor se încrucișară.

— Cred că sunteți cam nerod, spuse ea lent și răspicat. Și fără să mai aștepte răspunsul, ieși din încăpere.

CAPITOLUL 2

APROAPE O FEMEIE...

Randal găsi două scrisori pe tava cu micul dejun.

Soarele făcea să strălucească vasul de argint în care se afla cafeaua și ilumina porțelanurile rare care mărturiseau gustul rafinat al doamnei de Montier.

Scrisorile erau sprijinite de suportul feliilor de pâine prăjită. Fără ca măcar să privească scrisul, Randal știa de la cine veneau. Culoarea, albastru-deschis a uneia, și sobrietatea celeilalte n-aveau cum să-l înșele.

Se așază mai comod pentru a le examina. De la o vreme se simțea mai liniștit și chiar încerca o anume detașare când ajungea să absolve ritualul corespondenței; la fel ca și alte chestiuni, aceasta încetase să mai constituie o sursă de iritare pentru el.

Nu că ar fi fost deosebit, de preocupat de propria-i persoană, dar se neliniștise totuși peste măsură din pricina sănătății sale și oboseala pe care o resimțise în urmă cu o săptămână îl alarmase atât de mult încât încerca acum o imensă ușurare simțindu-se iar în plină formă.

— Credeți sau nu, spuse el, adresându-se scrisorilor, vindecarea asta o datorez lui D'Arcy Forest.

De când Sorella și du tatăl ei se stabiliseră la vilă, Randal nu doar că învățase să le aprecieze compania, dar chiar se alesese cu un beneficiu neașteptat: remediul ideal împotriva epuizării

sale.

Era evident, gândi Randal, că lucrul de care avusese nevoie nu era singurătatea, ci schimbarea companiei. Ceea ce-l deosebea radical pe D'Arcy Forest de toți oamenii cu care el, Randal, fusese obligat să lucreze la Londra și la New York, era în mod sigur vitalitatea ieșită din comun a personajului.

Fără nicio îndoială, prima impresie a lui Randal se adevărase: era vorba de un aventurier! Dar chiar și acest termen era încă prea slab. D'Arcy era de-asemeni și un bandit, un pirat, un hoț de drumul mare.

Era de ajuns să închizi ochii și să-l asculți ca să ți-l imaginezi înveșmântat în catifea și dantelă, încălțat în niște botfori înalți și cu capul acoperit cu o pălărie cu pene. Poate că era un lăudăros și un fanfaron, dar avea atât de multă putere de convingere și făptura sa era înconjurată de o aură atât de romantică încât cei care-i ascultau vocea caldă și vibrantă erau de-a dreptul fascinați.

D'Arcy putea să-și permită să se laude cu cuceririle sale, fiindcă Randal reușea să înțeleagă foarte ușor de ce atât de puține femei rezistaseră virilității sale triumfătoare. Actorul le culegea din zbor, sau mai degrabă ele făceau orice sacrificiu pentru plăcerea de a fi cu el; dar dacă ar fi să judecăm oamenii după ceea ce dau și ce primesc, D'Arcy era departe de a fi singurul beneficiar al acestor relații.

Compania sa, fermeca, amuza și distra în același timp. Randal răsese în această din urmă săptămână cum nu o mai făcuse de multă vreme.

Era obișnuit cu conversații strălucitoare fiindcă fusese recent primit într-un cerc monden care se mândrea – cu faptul de a număra printre membrii săi cele mai scânteietoare spirite ale epocii. Dar D'Arcy avea un umor de un fel cu totul diferit. Mai bogat și mai mușcător, avea în el ceva shakespearian, la fel de viguros pe cât era el însuși de robust. D'Arcy dusesese poate o viață de libertin și fără îndoială că era mincinos, în măsura în care era gata să născocească indiferent ce anecdotă pentru a-și impresiona auditorul, dar în spatele acestui exhibiționism se ascundea o mare sinceritate, o experiență solidă, iar aceasta era mai importantă decât faptul de a fi izbutit o întorsătură nostimă de frază pentru a râde pe seama aproapelui.

Istoriile lui D'Arcy nu erau întotdeauna la locul lor într-un salon și deseori, când Sorella era prezentă, Randal privea copilul cu stânjeneală aruncând după aceea tatălui o privire de avertisment care voia să-i spună că vorbele sale nu erau făcute totuși pentru niște urechi nevinovate.

Dar D'Arcy se mulțumea să râdă.

— Pentru spiritele pure sexul este un subiect plictisitor, spunea el. Oricum, Sorella tot nu ascultă. Ea nu mă ascultă niciodată. Fiindcă a auzit poveștile astea de prea multe ori, nu-i așa, pisicuța mea?

Sorella răspundea rareori; se mulțumea să-și fixeze tatăl cu ciudații ei ochi verzi. Își arăta foarte puțin sentimentele și era atât de tăcută că Randal se întrebă în repetate rânduri la ce anume putea

să gândească în prezența lor.

Randal n-avea prea multă experiență, dar nu era nici atât de mărginit încât să nu-și dea seama că Sorella era un copil deosebit. Apărea la începutul meselor pentru a dispărea la sfârșit fără a spune vreodată încotro avea de gând să se îndrepte.

La început Randal fusese încântat de acest comportament gândindu-se că fata proceda astfel pentru a-i respecta tihna. Apoi curiozitatea îi fusese stârnită.

— Vorbiți-mi despre fiica dumneavoastră, îi spusese el lui D'Arcy, într-o după amiază, când după un prânz delicios alcătuit din scoici, din friptură din pulpă de miel și din brânză de Brie se tolăniseră pe două șezlonguri și își aprinseseră țigările de foi.

— Sărmana și micuța mea orfană! exclamase atunci emoționat D'Arcy. N-am cum să vă spun tot ce înseamnă pentru mine; a trebuit să fac niște sacrificii Uriase pentru a o păstra lângă mine... dar mai bine să lăsări asta. Este o mare răspundere să ai un copil, dragul meu, o răspundere foarte mare, mai ales atunci când trebuie să-ți asumi în același timp rolul tatălui și al mamei. Cu toate astea, trebuie să fim de acord, că fata îmi face cinste.

— După moartea soției dumneavoastră, n-ați fi putut s-o încredințați totuși vreunei rubedenii?

— Nu, fiindcă n-am avut cui. Soția, cum am mâi amintit, a fugit de-acasă ca să se mărite cu mine. Și-atunci părinții au rupt-o cu ea, de parcă sărmana s-ar fi abandonat diavolului! N-a fost nici

prima nici ultima oară că am fost acuzat de a fi un personaj cu care nu e bine să ai de-a face! Cu toate acestea, cred că mi-am făcut soția Fericită. După căsătorie, a învățat să danseze și a devenit balerină. Dacă și-ar fi început instrucția mai din timp și ar fi avut profesori mai buni, ar fi ajuns poate celebră. Dar și așa, era bucuroasă de succesele modeste pe care le repurta și a murit în felul în care se cuvine s-o facă o artistă mare, dacă nu vrea să-și dezamăgească publicul. A răcit dar, în ciuda unei febre foarte mari, a ținut neapărat să participe la două reprezentații pentru care fusese angajată imediat după Crăciun. Douăzeci și patru de ore mai târziu era moartă. Bineînțeles, n-am avut cum să-i trădez încrederea și să abandonez copilul cu care m-a lăsat.

Randal aruncă o privire bănuitoare în direcția actorului. Nu prea-i venea să creadă versiunea aceasta romanțioasă moț a moț. Dacă doamna Forest acceptase să danseze atunci când ar fi trebuit să stea la pat, o făcuse fără îndoială pentru că soțul ei nu lucra atunci și pentru că aveau nevoie de bani. Randal se întreabă, așa cum o făcuse deja și mai-nainte, ce fel de tată fusese D'Arcy pentru fiica lui. Libertinul acesta bătrân își trăsese oare copilul după sine în universul său de dezmăț?

Își spuse că Sorella se dovedise curând un atu convingător în măsura în care prezența ei îndemna la compasiune. Mai mult ca sigur, veșmintele acestea care îi stăteau atât de rău îi fuseseră oferite de către prietenele tatălui ei; credeau că ocupându-se de biata orfană, aveau să-

și atragă recunoștința lui D'Arcy.

Era reconfortant să te gândești că aceste sărmăne atenții constituiseră totuși un motiv de bucurie pentru Sorella deoarece, când Randal o văzuse în costum de baie, fusese de-a dreptul șocat. Și așa avea o înfățișare slabă și descărnată în acele rochii extravagante de organdi, toate numai zorzoane și dantele, dar fără ele, te făcea să te gândești la o biată mătă jigărită.

La fel de adevărat era că pielea ei avea acea nuanță rară care te ducea cu gândul la florile magnoliei, și pe care nici soarele Sudului nu reușea s-o schimbe, ceea ce accentua aspectul jalnic al coatelor ascuțite și al omoplaților firavi; dar Randal avea convingerea că fetița era pur și simplu subnutrită și bănuia că povestea lui D'Arcy despre o viață îndestulată nu era decât o țesătură de minciuni.

— Ce vârstă are Sorella? întrebă el.

D'Arcy ezitase înainte de a răspunde.

„Neștiind dacă trebuie să spună adevărul”, gândise Randel.

— Cincisprezece ani, răspunsese el în sfârșit, mai curând indispus.

— Cincisprezece ani! O credeam mai mică.

— Unde mai pui că e ceva de speriat cum ține evidența aniversărilor, adăugase sec D'Arcy.

Buzele lui Randal se crispaseră.

Își închipuia foarte ușor de ce D'Arcy făcea tot ce-i sta în putință pentru ca fiica lui să rămână cât mai mult timp un copil drăguț. O fică a cărei feminitate ar fi fost în plină înflorire n-ar mai fi însemnat în niciun fel un ajutor eficace în

manevrarea complicatelor intrigi amoroase ale tatălui. Gelozia femeilor este notorie, și fiica unui amant, pentru a fi acceptată, trebuia să fie foarte tânără.

— Da, cincisprezece ani, repetă D'Arcy cu ciudă, l-am spus de altfel că Viu mai e chiar copiliță și că va trebui curând să ne gândim la viitorul ei.

— Probabil că teatrul, nu?

D'Arcy avusese un gest de tăgadă.

— Nu o văd făcând față: o actriță mare se *naște*, nu se *face*. Sorella habar nu are ce înseamnă actoria și teatrul. Mai are și defectul de a fi sinceră; aceasta era una din calitățile soției mele care m-a iritat foarte mult și fata a moștenit-o.

Randal nu reușise să-și stăpânească râsul.

— Și atunci, ce aveți de gând să faceți?

D'Arcy săltase din umeri, apoi, surâzând, venise cu detalii:

— N-am de ce să spun că educația fiicei mele ar fi fost neglijată, dar trebuie să recunosc că multe din ce a fost pusă să învețe nu prea-i vor fi de folos. Sorella este o jucătoare de bridge de prima mână. La fel de bine se descurcă și cu pocherul; dacă ai să joci cu ea, trebuie să fii foarte atent atunci când face cărțile. Printre altele, vorbește majoritatea limbilor europene... hm... mai mult sau mai puțin... Le cunoaște totuși îndeajuns pentru a se descurca într-un oraș străin. O sumedenie de elemente folositoare, trebuie s-o admiți, dragul meu Randal, dar greu de transformat într-un venit lunar convenabil!

— Îmi pare foarte rău pentru micuță.

— Excelent! Atunci, poate că reușești să-i găsești vreo activitate care i se potrivește, răspunsese pe loc D'Arcy. Ar putea, de pildă, să învețe stenografia și să devină secretara dumitale.

— Nici nu se pune problema! strigase Randal, întrebându-se de îndată cam ce-ar putea crede Hoppy despre Sorella...

Același gând îi străbătu cugetul și în această dimineață, după ce, luând în mână cele două scrisori, descoperi că ele ascundeau o a treia.

Era vorba de o scrisoare modestă pe care adresa fusese trecută cu un scris clar și fără pretenții, care îi era familiar.

O deschise și începu s-o citească în vreme ce-și turna cafeaua. Un surâs ușor îi apăru pe buze și chipul său luă o expresie afectuoasă.

Mary Hopkins îi devenise secretară în perioada când își făcuse debutul de autor dramatic. Hoppy, cum îi spunea toată lumea, avea să-i mărturisească mai târziu că acceptase un salariu mult inferior celui pe care îl primea în mod obișnuit, doar pentru că avea încredere în steaua lui.

Randal era convins că spusele ei erau adevărate, fiindcă această atitudine se potrivea foarte bine cu personalitatea excepțională a lui Hoppy. Secretara era o femeie ceva mai în vârstă, cu părul cărunt și fața uscățivă; n-aveai însă cum să rămâi mai mult timp în compania ei fără să o admiri și să o iubești totodată.

Hoppy a fost cea care-l făcuse pe Randal să muncească într-o asemenea măsură încât tânărul,

aproape că fusese obligat să-i ceară îndurarea. Ea a fost cea care i-a organizat viața, s-a ocupat de publicitate, a negociat cu directorii și cu agenții și a pus ordine chiar și în afacerile sale sentimentale. Cum Randal îi spusese odată, Hoppy era mai neînduplecată ca o soție și mai pretențioasă ca o amantă. Femeia se mulțumise să râdă de el și continuase să-l conducă pe calea succesului. Cu toate acestea, chiar dacă-l obliga să respecte dorințele și pretențiile marelui public pentru care lucra, secretara-factotum îl făcea totuși să râdă din pricina propriei indiferențe față de tot ceea ce seducea de obicei oamenii.

Banii o interesau destul de puțin și oamenii așa-ziși importanți nici atât. Iubea bărbății și femeile pentru ceea ce aceștia erau cu adevărat și aria prietenilor să-i se întindea de la un ministru la strângătorul de petice cu o nepăsare deplină față de tot ceea ce semenii ar fi putut gândi despre ea sau despre aceștia.

Se ocupa de finanțele lui Randal cu o eficacitate și o vigilență cărora nu le scăpa nimic; nu-i permitea de fel să lase să i se sustragă măcar un penny și îi interzicea să îngrășe păsările de pradă înfometate care sunt întotdeauna gata să se năpustească asupra contului bancar deținut de un tânăr prosper. Vreme în care, uita în mod invariabil să completeze cecul ce reprezenta contravaloarea serviciilor prestate de ea, astfel încât nu doar o singură dată Randal trebuise s-o oblige să-și cumpere veșminte fără de care nu se putea, cum ar fi fost un palton de iarnă - ba chiar și pantofi! Pentru ea însăși n-avea niciodată timp

de pierdut...

Hoppy reprezenta o adevărată comoară pentru Randal și el îi purta o recunoștință infinită pentru devotamentul pe care femeia i-l arăta. Cu toate acestea, își mărturisea deseori că-i era puțin teamă de ea. Era atât de tiranică atunci când voia un lucru anume! Astfel încât chiar se întrebase dacă hotărârea sa de a se însura cu Jane Crake fusese luată pentru a-i face pe plac lui Hoppy sau pentru că o iubea într-adevăr pe fată...

Hoppy a fost cea care a hotărât că tatăl lui Jane, lordul Rockampstead, va sponsoriza piesa lui Randal.

Lordul Rockampstead era novice în lumea spectacolului și faptul că era gata să îngroape niște milioane în piese montate în West End² era o adevărată plească pentru directorii de teatru aflați într-o veșnică penurie de bani și pentru producătorii mai puțin solizi din punct de vedere financiar.

Cracke's Flakes³ era o marcă pe care toate gospodinele din Marea Britanie o apreciau. Firma fusese creată de tatăl lordului Roskampestead. Acesta era un bărbat cu capul pe umeri, originar din Lancashire⁴, provenind dintr-o familie modestă, care avusese parte de o instrucție destul de oarecare.

Cu atât mai mult avusese grijă să acorde cele mai bune șanse fiului său, pe care vruse să-l scutească de lupta pe care el însuși trebuise s-o

2 Cartier select din partea de apus a Londrei.

3 Produsele cerealiere "Crake".

4 Regiune în nord-vestul Angliei (N.T.)

ducă pentru a dobândi considerația socială.

Când a moștenit averea uriașă a tatălui său și titlul nobiliar al acestuia, John Crake era de-acum un personaj respectat. Chiar dacă numele lui se lăfăia pe toate panourile publicitare, fusese primit în casele cele mai pretențioase din cu totul alte motive. Colecția sa de tablouri era celebră printre iubitorii de artă; caii săi pursânge câștigaseră marile, curse tradiționale; echipa sa de polo avea în vitrinele ei o impresionantă serie de cupe internaționale; iahtul său, în Cupa Americii, pulverizase toate recordurile. Vreme de câțiva ani dobândirea trofeelor sportive, alături de bucuria de a obține un splendid teren de vânătoare în Scoția și de a intra în posesia unui castel pomenit în manualele de istorie, reușiseră să ocupe în întregime interesul noului lord Rockampstead; apoi începu să se intereseze de teatru. Trei din piesele pe care deja le finanțase se dovediseră a fi eșecuri când la un cocteil, întâmplarea a făcut să fie prezentat lui Randal.

Uzând de abilitatea ei ieșită din comun, Hoppy se descurcase și de astă dată, și obținuse pentru Randal o invitație la castelul de la Bletchingly. Cei doi oameni descoperiră că-și erau reciproc simpatici și Rockampstead lăsa să se înțeleagă că dorea să fie primul care să citească manuscrisul lui *Astăzi și Mâine*.

Aceasta era piesa cea mai ambițioasă a lui Randal, și punerea ei în scenă cerea un buget important. Agentul său nu fusese prea sigur că avea să găsească un producător, până în ziua în care manevrele lui Hoppy l-au convins pe lordul

Rockampstead să suporte partea financiară.

Dar dacă Randal obținuse participarea lordului Rockampstead, reușise în același timp să stârnească și interesul fiicei acestuia; era tocmai lucrul pe care Hoppy i-l reamintea foarte limpede atunci când evidenția la finele scrisorii următoarele:

„Jane m-a sunat aseară. Era foarte mâhnită că nu are noutăți de la dumneata. Asta m-a determinat s-o liniștesc sugerându-i că scrisoarea dumitale probabil s-a rătăcit. În orice caz, dacă aș fi în locul dumitale, nu mi-aș pierde timpul certându-mă cu Poșta din pricina asta; un telefon dat tinerei ar fi mult mai oportun”.

Randal râse în vreme ce lăsa să-i scape scrisoarea. Buna și brava de Hoppy! Dintr-odată, se simțea tânăr și cu inima ușoară. Ce importanță aveau toate acestea? Londra și New York-ul erau departe. Nici Jane nici Lucille nu-i puteau strica această dimineață însorită, deoarece descurajarea și oboseala dispăruseră și simțea cum forțele îi revin.

Sări din pat și se duse până la balcon. Căldura așezase un fel de abur la orizont, marea era netedă și calmă. Putea să audă clipocitul ușor al valurilor când se izbeau de stâncile țărmului, frunzele palmierilor foșnind în briza cea ușoară. În fața a atâta frumusețe, nu-și pierdeau toate celelalte importanța lor?

„O, lumea așa cum a făcut-o Domnul! Totul nu-i decât frumusețe”, se trezi el recitând cu glasă tare.

În vreme ce entuziasmul îi smulsese aceste

vorbe, auzi un zgomot slab care îl făcu să privească în jos: în picioare sub balcon Sorella privea spre el.

Avea un buchet uriaș de flori în brațe și era îmbrăcată într-una din rochiile ei de organdi, tivită cu dantelă de tul, care îi dădea un aer caraghios. Era desculță și avea înfățișarea unei prințese travestită în cerșetoare.

Randal se sprijini de balcon și, aplecându-se, spuse:

— Bună ziua, Sorella! într-o astfel de dimineață ce lucruri mai pot avea oare importanță?

— Ce lucruri? repetă Sorella prudentă.

— Păi da, lucrurile acelea plictisitoare, serioase, care-ți sunt impuse pentru binele tău... Cred că-ți dai seama despre ce vorbesc! Spune-mi, Sorella, au sau nu importanță?

— Dacă n-ar avea, nu m-ați mai întreba dacă au, replică Sorella.

Randal simți o supărare neașteptată crescând în el. Evident, copila afirmase un adevăr, și tocmai de aceea nu-i convenise să-l audă.

— Ești copilul cel mai dezagreabil pe care-l cunosc, spuse el. Nu poți să râzi, să te zbungui și să spargi obiecte ca toți ceilalți copii? Vino să sari în piscină cu mine, că asta am de gând să fac.

— De acord.

Sorella, pe neașteptate, îl privea surâzând.

— Sunt gata în cinci minute, zise Randal îndreptându-se spre camera lui.

„Sunt sănătos, sunt tânăr, sunt fericit”, își spuse el.

Își trase costumul de baie. Cele două scrisori rămaseră nedesfăcute pe patul său răvășit ca niște acte de acuzare.

Se examină în oglindă în vreme ce se pieptăna. Își admiră înfățișarea; pielea sa prinsese culoarea bronzului și, cu toate că nu prea avusese timp să facă sport, avea totuși un corp îndeajuns de musculos ca să poată sluji drept model pentru statuia unui tânăr atlet.

Așeză pieptănul pe măsuța de toaletă și se îndreptă spre ușă. Scrisorile se aflau în același loc.

— La naiba cu femeile! spuse el cu glas tare, apoi coborî repede treptele și traversă terasa alergând.

Sorella îl aștepta la piscină. Purta veșnicul ei costum de baie albastru, care, vizibil, aparținuse altcuiva. Pentru a-l adapta la talia ei, îi făcuse câte un pliu de fiecare parte a mijlocului, pe care le cususe cu un fir de bumbac de o culoare diferită. Chiar și așa, costumul nu-i venea deloc – astfel că era obligată să se încingă cu o bucată de panglică neagră în jurul taliei ca să-l mențină pe loc.

Se așezase pe trambulină. Cu privirea pierdută, ținea capul aplecat și părul ei negru cădea în dezordine împrejurul obrazilor.

— La ce anume te uiți? întrebă Randal.

Copila ridică fruntea și tresări.

— Mă întrebam ce impresie ai avea, întins pe fundul bazinei, privind în sus prin apă. Peștii trebuie desigur să-și închipuie că suntem niște făpturi stranii. Cred că ne iau drept niște monștri care locuiesc în cer.

Randal se așeză pe marginea piscinei, cu

picioarele în apă.

— Acesta-i soiul de gânduri pe care le ai când ești singură? întrebă el. Eu, unul, cred că peștii au mai curând o viață plăcută. N-au nimic altceva de făcut decât să înoate, să discute cu semenii lor și să caute ceva de mâncare. Dar să încetăm discuția asta despre pești și să discutăm mai degrabă de dumneata. De ce nu-ți cumperi un costum de baie ca lumea?

Sorella își strânse puțin panglica în jurul mijlocului.

— Oamenii nu prea fac cadou costume de baie, răspunse ea după o clipă. Le place să cumpere rochii frumoase cu dantelă fetițelor cuminți, nu însă costume de baie, nici lenjerie de corp sau încălțăminte de iarnă.

Spunea asta cu un fel de resemnare liniștită.

— E vorba deci doar de o problemă de bani? întrebă Randal.

Sorella îi privi. Ochii-i reflectau culoarea apei. Nu-i răspunse, dar el cunoștea răspunsul și își spuse că greșise punându-i o astfel de întrebare.

— Ce fel de viață duceți? reluă el ceva mai târziu. Tatăl dumitale nu lucrează nicăieri, mi-a spus-o el însuși; poate că n-a mai făcut-o de ani de zile și cu toate astea vă aflați acum aici; ați fost de curând la Roma și iarna trecută la Paris. Cum faceți asta?

— Oh! ne descurcăm. De ce vă faceți griji pentru noi? Puțin mai-nainte îmi spuneati că nimic nu contează. Facem o cursă dus-întors?

Plonjă și Randal făcu îndată același lucru uitând, în vreme ce înota în urma ei, că

literalmente fata îl trimisese la plimbare.

N-avea nicio îndoială; Sorella înota la fel de bine ca peștii care mai înainte o preocupaseră. Îl bătu nu doar o dată, ci de trei ori la rând! apoi se așezară pe pietrele calde ale țărmului; Copila își degajă ochii aruncându-și pe spate părul ud; obrazii săi, pentru prima oară de când Randal o cunoștea, prinseseră culoare.

— Unde ai învățat să înoți? vru el să știe.

— Un băiat de la o cafenea, la Antibes, m-a învățat când aveam șapte ani.

— Un băiat de la o cafenea?

— Da, de la cafeneaua hotelului. Era suedez și se pricepea la toate sporturile. Mi-a promis că dacă mă va întâlni vreodată iarna, mă va învăța și să schiez. Dar nu l-am mai revăzut niciodată.

Nu exista niciun fel de părere de rău în această observație făcută cu voce neutră. Era o simplă constatare.

— Așadar, dumneata și tatăl dumitale ați descins la Antibes când aveai șapte ani. Erați singuri?

— Nu, era o grămadă de lume la Antibes⁵, în acel moment, răspunse Sorella cu un mic surâs.

Randal știa că fata-și râde de curiozitatea lui.

— De ce mi-ai spus că sunt nerod, la câteva ceasuri după ce ați venit înapoi? întrebă el deodată.

Voise să-i pună întrebarea asta de mai mult timp, dar nu avusese niciodată ocazia: D'Arcy fusese tot mereu cu ei.

⁵ Oraș și port în Franța, renumită stațiune climaterică.

— M-am purtat ca un copil prost crescut și sunt tare mâhnită, spuse Sorella lăsând privirea în jos.

— Nu vreau să fii mâhnită. Vreau doar să știu de ce ai spus lucrul acela.

Fata îl privi cu coada ochiului.

— De ce ar trebui să vi-o spun?

— De ce n-ai face-o? i-o întoarce el. Pari mereu a fi în apărare. Nu-ți plac deloc în calitate de gazdă sau am făcut vreo greșeală?

— Nimic din toate astea.

— Atunci, explică-mi ce ai vrut să mă faci să înțeleg în seara în care m-ai făcut nerod.

Sorella întinse picioarele și, lăsându-se puțin să alunece, se culcă pe spate.

Ochii-i erau pe jumătate închiși, brațele și picioarele îi lăsau pete de umezeală pe pietrele albe ale țărmlui... Păreau slabe, aproape descărnate alături de anatomia zdravănă și bronzată a lui Randal.

Îi ghicea conturul sânilor sub costumul de baie. „E aproape o femeie”, și totuși, într-un anume fel, atât de naivă; un copil pierdut, fără apărare, la fel cu cei pe care îi văzuse, îndurerați și lipsiți de ocrotire, în *no man's land*-ul⁶ unui câmp de luptă.

Da, chiar așa, cu ei semăna, își confirmă el impresia. Cu orfanii pe care îi văzuse plângând de-a lungul drumurilor în Birmania, sau ghemuiți în mijlocul ruinelor a ceea ce, până de curând, fusese casa lor.

⁶ Fâșie de pământ aflată între liniile cele mai înaintate ale beligeranților.

— Hai, spune-mi, insistă el.

— M-am gândit că sunteți nerod fiindcă ne-ați lăsat să ne așezăm și să tulburăm liniștea dumneavoastră. Erați singur și fericit; venirea noastră vă nemulțumea în cel mai înalt grad. Am observat expresia feții dumneavoastră când v-am găsit însorindu-vă. Erați politicoși și agreabili, dar în același timp, ne detestați. Moartea noastră pe loc v-ar fi încântat! Dar, ne-ați permis să rămânem. M-am gândit, atunci, că trebuia să fiți într-adevăr nerod, dar acum, nu mai sunt sigură. Daddy⁷ v-a făcut să râdeți. Mâncați și dormiți mai bine. Păreți cu totul altul.

Randal rămăsese cu răsuflarea tăiată. Niciodată nu-și închipuise că un copil poate fi atât de perspicace.

— E adevărat, în momentul când ați apărut aici n-aveam niciun chef să vă accept, recunosc el într-un târziu. Nu știi niciodată ce anume îți priește. Există și o morală în această poveste: să nu iei nicicând o hotărâre pripită; sau altfel spus: „Bine faci, bine găsești”.

— Când plecați de aici? întrebă Sorella.

— Nu știu.

Dar Randal știa că nu spusese adevărul. Un anume rând din scrisoarea lui Hoppy îi reamintise obligațiile:

„Repetițiile la *Astăzi și Măine* încep miercurea viitoare”. Ar fi putut la fel de bine să scrie: „Vă așteptăm marți”.

Cu toate acestea, nu i-o spusese Sorelle;

⁷ Tătic (fam.)

dimpotrivă, acum o întrebă:

— De ce ții atât de mult să-mi cunoști intențiile?

— Fiindcă urmează ca și noi să facem la fel.

— Dar trebuie să aveți oricum, o idee despre ce aveți de gând în continuare. Mai ales că, de curând, tatăl dumitale spunea că hotelurile sunt pline din pricina curselor nautice, și...

Vocea lui Randal se stinse.

Ce rost avea să spună ineptii? Scuza lui D'Arcy conform căruia hotelurile erau supraaglomerate nu înșelase pe nimeni. Căutase un loc unde să tragă pentru că nu mai avusese o lăascaie, asta era limpede. De când locuia la vilă situația se schimbase puțin, dar cei câțiva zeci de franci pe care-i câștigase de la Randal la table îi ajungeau doar să-și plătească țigările.

Bineînțeles, foarte probabil, avea să ceară niște bani gazdei sale în momentul plecării; dar Randal era hotărât să nu-i dea decât o sumă mică.

— Nu se poate să nu aveți niște proiecte, reluă el cu mânie în glas.

— Nu prea ne facem noi proiecte cu mult timp înainte, răspunse Sorella cu un fel de siguranță liniștită.

— Dar trebuie să știți totuși dacă vă reîntoarceți la Paris sau dacă aveți de gând să vă stabiliți altundeva. Eu trebuie să mă reîntorc în Anglia săptămâna viitoare.

Văzu expresia care îi umbri privirea și își răsuci capul spre întinderea mării. Un iaht de curse cu pânzele de un roșu aprins luneca pe luciul apei.

— Săptămâna viitoare!

Cuvintele erau pronunțate îngemănate cu un suspin pe care Randal se făcu că nu-l aude;

— Da, zise el cu o voie bună simulată; acesta-i și motivul pentru care te-am întrebat ce proiecte aveți.

Copila însă nu-i mai răspunse și rămase în continuare acolo privind iahtul care dispărea la orizont.

CAPITOLUL 3

LUPII NU SE SFÂȘIE ÎNTRE EI

Lucille Lund acordă cinci-șase autografe, primi un buchet de trandafiri veștejiți de la un puști cu coșuri pe față, surâse în obișnuitul său fel fermecător nenumăraților fotografi înainte de a reuși să o întâlnească pe Hoppy care aștepta în apartamentul ce fusese rezervat vedetelor.

Actrița aruncă trandafirii și capa ei de vizon pe o canapea și, fără a-și mai da osteneala de a o saluta pe secretară, puse întrebarea care îi stăpânea în întregime gândurile de când avionul aterizase pe aeroportul Croydon.

— Unde-i Randal?

Hoppy nu ezită de fel:

— În drum spre Anglia, sper.

— De ce n-a fost la aeroport ca să mă primească?

Lucille vorbea cu asprime. Fără să aștepte răspunsul secretarei, traversă, - încăperea și se opri în fața șemineului unde se studie în oglindă, ca și cum vederea propriei imagini i-ar fi redat încrederea în ea însăși.

Chipul pe care îl contempla era familiar milioanei de cinefili din întreaga lume: un oval desăvârșit, pomeți înalți, ochi imenși și albaștri care te priveau cu un aer mirat și care reușeau, grație unui miracol al naturii, să aibă o expresie în același timp misterioasă și inocentă, buze desenate cu finețe și un nas cârn care făcuse să urce într-un chip amețitor încasările unei duzini de filme.

Lucille Lund, cea mai frumoasă stea de cinema a lumii, reușise să-și păstreze o personalitate fascinantă și magică într-o lume care întorsese spatele visului și prefera deseori să-și admire propria-i imagine comună și vulgară. În vreme ce scenariile realiste înecau studiourile și în care ceilalți artiști purtau jeans, adidași și pulovere *col route*, Lucille, acoperită de bijuterii și drapată în hermină, continua să-și vrăjească admiratorii în rolurile ei de eternă îndrăgostită.

Agentul ei publicitar n-avea niciun fel de dificultăți - într-o epocă în care starurile de cinema nu ieșeau decât noaptea, purtând pălării de fetru cu boruri largi și ochelari de soare cu lentile întunecate, - în a umple rubricile informative și paginile ilustrate ale magazinelor cu o Lucille la fel de romantică în viața de toate zilele ca și pe ecran.

„Mă întreb ce vârstă are cu adevărat” gândea Hoppy privind-o cu atenție pe Lucille care, după ce-și studiasse înfățișarea în oglindă, se îndreptă acum spre fereastră și își oferă luminii chipul fără de cusur.

Salonul dădea spre Tamisa. Lucille rămase acolo câteva clipe, fixând șlepurile care trudeau împotriva cursului apei - dar era limpede că gândurile ei erau în altă parte.

— Este, oare, Randal conștient de ceea ce am sacrificat pentru a veni aici... pentru a interpreta rolul principal al piesei sale? întrebă ea într-un târziu cu același ton răstit. La studio, aproape că au înnebunit când au aflat ne-am de gând. Mi-au oferit chiar și douăzeci și cinci de mii de dolari

suplimentari pe lună ca să mă convingă să rămân la Hollywood. Într-o epocă în care salariile au mai degrabă tendința de a scădea douăzeci și cinci de mii de dolari nu sunt de lepădat! Dar eu îi promisesem ceva lui Randal, și mi-am ținut promisiunea.

— Vă este foarte recunoscător, doar o știți, spuse Hoppy pe un ton liniștitor - dar a fost grozav de obosit. Mi-a telefonat de cum a ajuns în Franța; vocea lui era atât de slabă că mi-a venit să sar într-un avion însoțită de un medic și să mă duc acolo. Peste puțin timp va fi aici, puteți fi sigură. Nu-i în firea lui să întârzie, mai ales când știe că-l așteptați - dumneavoastră și piesa cea nouă...

Hoppy, care recunoscuse semnele premergătoare ale furiilor lui Lucille, încerca să o liniștească, dar în același timp, nu putea să se împiedice să nu manifeste o anumită răceală față de ea. N-o iubise niciodată pe Lucille, cum nu-și ascunsese niciodată sentimentul cu pricina față de Randal; avea însă îndeajuns de mult bun simț pentru a-l disimula față de actriță.

Cu Randal, Hoppy avea franchetea unei femei pe care vârsta și experiența o îndreptăteau să nu ascundă adevărurile „ei”. Dar mai știa și că rolul său în preajma lui consta în a-l scuti de grijile și de hărțuielile de prisos. Or, Randal urma să se afle într-o situație foarte neplăcută dacă, revenind, avea să o găsească pe Lucille într-unul din accesele sale de proastă dispoziție susceptibile să tulbure buna desfășurare a repetițiilor cu *Astăzi și Măine*.

Așa că Hoppy se văzu nevoită să-și ascundă

iritarea, pentru a împiedica Izbucnirea furtunii.

Cele două femei alcătuiau un contrast ciudat în această încăpere plină de flori și împodobită cu luxul impersonal al marilor hoteluri.

Lucille, în costumul de voiaj *perle* garnisit cu albastru turcoaz, cu cerceii bătuți cu diamante și cu brățările cu brelocuri, părea gata pentru a poza pentru revistele VOGUE. Picioarele ei, asigurate pentru o sută de mii de dolari și celebre în cinci continente, erau puse în valoare de ciorapi de mătase cu o textură atât de fină încât costau mai bine de șazeci și cinci de dolari perechea.

Secretara purta veșnicul taior negru; fusta era oricum prea lungă pentru a fi la modă în acest an când mini-ul își făcea de cap... și apoi piesa respectivă nu se întâlnește cam de mult cu fierul de călcat; era încălțată în niște mocasini cu talpa de crep și părul ei, încărunțit la tâmpile, era pieptănat pe spate și adunat într-un coc pe ceafă. Era o femeie în vârstă, simplă și fără pretenții, dar care radia un farmec greu de definit. Simțea curând că poți avea încredere în ea și atrăgea prin cumsecădenia ei făpturile în dificultate. Avea, într-adevăr, atunci când *voia*, atât de mult farmec precum Circe în persoană și se vedea nevoită acum să-și folosească întregul repertoriu ca să o aducă pe Lucille la sentimente mai bune.

— De ce am venit, Hoppy? întrebă Lucille retoric și agresiv. Îți pun și dumitale întrebarea care nu încetează să mă sâcâie de când am sosit. La ce am venit?

— Cred că știam amândouă foarte bine răspunsul, pară Hoppy cu calm.

Lucille o privi contrariată ca după aceea, schimbându-și brusc dispoziția, să izbucnească în râs.

— Afurisitul de el! exclamă ea. Ce anume ne-o fi împingând să facem tot ceea ce vrea?

— Mă gândeam că Edward Jepson a fost cel care v-a convins să interpretați acest rol, încercă Hoppy să introducă un element nou în discuție.

Lucille ridică din umeri.

— Da, bineînțeles, Edward e cel care s-a ocupat de negocierea contractului, replică ea. Dar până la urmă, ce este Edward, dacă nu un om de afaceri versat? N-aș fi fost niciodată de acord nici cu el nici cu altcineva, dacă n-ar fi fost vorba de ceva în folosul lui Randal.

— Randal v-a cerut să veniți la Londra? întrebă Hoppy.

În vocea ei era o ușoară nuanță de îndoială, aparent însă Lucille n-o remarcă.

— În fapt, Randal a vrut să rămân la New York. Așa cum o știi, am repurtat un succes nemaipomenit în piesa lui *Degetele verzi*. Se intenționează ecranizarea ei și producătorii țin morțiș ca tot eu să interpretez rolul principal. Nu cred că am să refuz pentru că nu-mi place să joc prea multă vreme același rol. Mai ales că mă simt mai degrabă la locul meu în cinematografie, după atâția ani de experiență.

Nu e însă mai puțin adevărat că, în același timp teatrul exercită o veritabilă fascinație asupra mea. Îmi plac aplauzele, îmi place să simt prezența publicului; dar, sincer, indiferent care rol, chiar și unul de excepție, devine monoton

după reprezentăția cu numărul o sută.

— Deci Randal vrea să jucați în continuare în *Degetele veci*?

Lucille era prea absorbită de propriile ei gânduri pentru a descoperi nota de ușurare care răzbătea din întrebarea lui Hoppy.

— Mă întreb deseori dacă are rost să revin la teatru, spuse ea cu un ton grav. Edward e cel care m-a obligat s-o fac întâia oară. După succesul extraordinar pe care l-am avut în primul film al lui Randal, a vrut să joc, în persoană, la New York, pe o scenă. Este și motivul pentru care a vrut să vin la Londra.

Lucille nu mărturisi însă lui Hoppy că Edward mai adăugase:

— *Acum ori niciodată*, Lucille. Nică tu nu întinerești, pricepi?

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta! a strigat ea atunci surescitată.

Dar trebuise să deschidă niște ochi mari și să-l privească neîncrezătoare când i-a auzit răspunsul:

— Ba bine că nu! îmbătrânești, draga mea. Nu uita că știu câte ceva despre vârsta ta adevărată, așa că...

— Dacă vreodată ai să șoptești o vorbă cuiva, îl fulgeră ea, cred că am să te omor!

Atunci Edward își aruncase capul pe spate și hohotise cu râsul gros și mulțumit al cuiva care reușise.

— Nu-ți fie teamă, răspunse el. Lupii nu se sfâșie între ei. Suntem imbarcați amândoi pe aceeași galere, scumpa mea. Am la fel de multă încredere în tine cum ai și tu în bunul tău Edward;

dar asta nu trebuie să ne împiedice de a fi cinstiți unul față de celălalt. Ai să pleci la Londra *acum*, altminteri va fi prea târziu.

Lucille fusese contrariată tot restul zilei, dar disensiunile dintre ea și Edward n-aveau cum să precumpănească asupra exigențelor carierei. El avea dreptate când spunea că se aflau în aceeași galeră. Edward fusese cel care a descoperit-o atunci când ea se producea într-un număr de music-hall de mâna a doua într-o așezare prăpădită din Cardina de Nord. El fusese cel care a văzut efectul care se putea obține din pomeții ei dacă știai să-i pui în valoare cu un machiaj convenabil, cel care și-a dat seama că picioarele ei erau – perfecte și că vocea ei nu era nici pe departe ceea ce ar fi trebuit să fie. Edward fusese cel care o luase cu sine la Hollywood și care o modelase ca să facă din ea un star.

Pentru a atinge acest obiectiv o pusese să muncească pe brânci. Trebuise să ia lecții de dicție și lecții de impostatie – toate atât de trudnice că deseori plânsese de ciudă. Managerul o înjurase, o umilise cu sarcasmele sale, o făcuse să se simtă atât de nefericită încât își dorise deseori să nu fi părăsit niciodată amărâta aceea de trupă cu care ar fi putut să-și continue turneele prin sălile de teatru pe jumătate goale ale micilor orașe de provincie pentru un salariu atât de mizer încât o făcea să fie mai tot timpul îndatorată, salariu care de abia-i îngăduia să nu moară de foame.

Dar rezultatul justificase mijloacele folosite de Edward: Lucille devenise star peste noapte. Asta

după ce el alesese un scenariu în care ea putea să facă față pretențiilor ridicate de rolul principal, și după ce tot el finanțase și produsese filmul. *Chip de înger* entuziasmasse o lume întreagă. Nu exista nicio țară în care fața fascinantă a lui Lucille să nu fi fost cunoscută. Ochii săi pe jumătate închiși, buzele sale ușor întredeschise, conturul perfect al picioarelor sale împodobeau posterele, panourile publicitare, copertile principalelor reviste ilustrate, vederile și cutiile de ciocolată.

Găseai admiratori ai lui Lucille în China și la Honolulu, cluburi Lucille Lund în Filipine și în Alasca. Existau birouri înțesate de secretare care nu se ocupau cu nimic altceva decât cu răspunsurile la scrisori și cu expedierea fotografiilor vedetei. Cum mai exista și armată de scenariști și de specialiști în dialoguri care trudeau asupra viitoarelor sale filme.

La început Lucille crezuse că toate acestea nu erau decât un vis din care avea să se trezească foarte repede; apoi, destul de curând, începuse să considere că totul i se cuvenea și că meritul era doar al ei. Edward rămânea singurul om care n-o lăsa să uite niciodată în întregime de unde venea și ce anume fusese până când el n-o transformase într-o femeie a cărei frumusețe îți tăia răsuflarea și a cărei putere de seducție era aproape magică.

— Sunt într-adevăr atât de frumoasă cum se vede aici? l-a întrebat ea după ce a văzut primele fotograme ale filmului.

— În orice caz, mai frumoasă decât se vede dincoace, răspunsese Edward scoțând din portvizitul său, o fotografie pe care ea o recunoscuse

ca fiind dintre cele pe care le trimisese agențiilor de impresariat la care făcuse apel pe vremea când era actriță itinerantă. Imaginea fixată pe dreptunghiul de carton era opera unui fotograf fără talent. Eclerajul era oribil, timpul de expunere greșit ales. Lucille avea aici înfățișarea unei persoane grase și vulgare; doar linia frumoasă a picioarelor ei, în ciuda ciorapilor de proastă calitate, era incontestabil fotogenică.

— Unde ai găsit mizeria asta? strigase Lucille. Arunc-o.

Dar Edward o privise doar cu un aer preocupat apoi așezase fotografia la loc.

Înțelesese, astfel, că Edward voia să păstreze imaginea, nu doar pentru că făcând comparația cu ceea ce Lucille devenise, simțea o imensă satisfacție profesională, dar și pentru a-i aminti că, oricând, putea și *desface* ceea ce *făcuse*.

Dacă Lucille îl ura câteodată pe Edward Jepson, în adâncul ei îl admira mai mult decât pe indiferent cine.

— Ai să te duci la Londra, spusese el.

După ce protestase, pentru a salva aparențele, trebuise să admită că acest voiaj era necesar.

Dar Edward nu era aici și ea prefera s-o lase pe Hoppy să creadă că venind la Londra făcuse un sacrificiu; asta pentru că și Lucille gândea, cum li se întâmplase și altor femei mai înainte, că secretara se va grăbi să-i repete lui Randal fiecare din cuvintele sale.

— De ce anume a fost nevoie să se ducă tocmai pe Coasta de Azur? întrebă ea.

— Pentru că trebuia neapărat să se

odihnească, răspunse Hoppy. Nu știu ce anume i-ați făcut la New York, dar nu l-am văzut niciodată într-un asemenea hal de istovire. Era atât de terminat încât absolut nimic nu-i mai stârnea interesul, ceea ce, așa cum îl cunoaște îi i se întâmpla extrem de rar.

— N-ar fi trebuit să se lase atât de ușor doborât, pronunță Lucille răspicat. Gândiți-vă doar la ce eforturi sunt eu supusă, dar asta nu mă împiedică să fiu în cea mai bună formă. Toată problema e să știi să-ți organizezi programul și să nu fii atât de stupid încât să-ți pierzi timpul cu oameni fără importanță. Deseori trebuie să mă gândesc că Randal e totuși prea agreabil cu...

— Poate fi cineva prea „agreabil”? protestă Hoppy tulburată. Până la urmă, să nu uităm că Randal își datorează succesul faptului că e capabil să se pună în locul altora, să înțeleagă ceea ce ei simt și gândesc. Dacă nu s-ar interesa decât de el însuși, probabil că ar pierde această facultate care este calitatea principală a unui bun autor dramatic.

— Ei bine, nu va mai avea prilejul să scrie piese pentru mine dacă va mai întârzia prea mult, replică Lucille.

Traversă încăperea și deschise” ușa camerei sale. Camerista era deja pe cale de a desface enormele valize care fuseseră expediate cu vaporul și care umpleau tot spațiul. Lucille își dădu jos mantoul și-l aruncă pe pat, apoi își eliberă părul blond de sub micuța pălărie de fetru cenușiu și buclele mătăsoase îi învăluiră mângâietor obrazii.

Hoppy o studie un moment prin deschizătura ușii, apoi îi spuse cu o voce liniștită:

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine, domnișoară, am să mă reîntorc la apartament pentru a vedea dacă există ceva noutăți din partea lui Randal. În acest caz, am să vă telefonez.

— Mulțumesc, dar Randal începe să nu mă mai intereseze, - răspunse Lucille pe un ton voit indiferent.

Mintea și amândouă o știau; totuși, aceasta era o atitudine care convenea atât uneia cât și celeilalte.

Hoppy luă un taxi care o duse prin străzile aglomerate până la apartamentul lui Randal din Park Lane. Mașina lui tot nu apăruse în fața ușii imobilului. Secretara, care trimisese, șoferul la aeroport din zorii zilei, începu să se neliniștească aidoma felului în care o mamă se poate neliniști în privința unui fiu lipsit de simțul răspunderii.

Avusese convingerea că Randal trebuia să revină ia timp. Totul era pregătit pentru reîntoarcerea sa de mai bine de o săptămână; dar cum zilele se scurseseră și momentul primei repetiții se apropiase atât de mult, Hoppy crezuse că poate fi sigură că revenirea lui Randal se va produce cel mai târziu astăzi.

Portarul o însoți în lift.

— Niciun fel de noutate de la domnul. Gray? întrebă el politicos.

— Speram că mă veți anunța că a sosit în timpul absenței mele, răspunse Hoppy.

— Situația e neschimbată. Doar că, poate, numărul de vizitatori a mai crescut. Domnișoara

Crake e aici, și așteaptă cam de mult.

— Îmi pare bine că mi-ați informat, spuse Hoppy ieșind repede din lift.

Apartamentul lui Randal era absolut remarcabil. Ceea ce altă dată fusese podul unei uriașe reședințe particulare în Park Lane fusese transformat într-un apartament încântător, unic în felul său în Londra. Ferestrele, care dădeau spre Hyde Park, se deschideau în niște balcoane atât de mari încât puteai să faci nestânjenit plajă pe ele, de unde aveai o vedere magnifică asupra arborilor și a acoperișurilor, vedere care se întindea până la locul în care Tamisa își începea desfășurarea meandrelor ce aveau să o conducă până la mare.

Biroul lui Randal era locul cel mai auster din tot apartamentul. Fusese amenajat de unul dintre cei mai faimoși și mai tineri decoratori londonezi care ținuse să creeze pentru el „decorul cuvenit unui autor dramatic celebru”.

Perdeaua de catifea roșie și scaunele acoperite cu o piele de aceeași culoare reprezentau o sfidare la adresa gustului clasic. Picturile murale care decorau unul dintre pereți stârniseră atenția redactorilor care se ocupau de rubricile de ecouri din lumea artelor frumoase, mereu în pană de subiecte interesante. Dar existau și câteva piese de mobilier foarte frumoase din secolul al XVIII-lea și câteva tablouri semnate de pictori francezi moderni pe care cunoscătorii avizați nu le-ar fi disprețuit de fel. În acest decor pretențios, dar cu toate acestea foarte plăcut, biroul lui Randal, lucrat dintr-o masă vitroasă

neagră, aducea o notă insolită.

Când Hoppy intră în încăpere, Jane Crake era așezată pe canapea îmbrăcată în catifea roșie și răsfoia un magazin ilustrat.

Își răsuci capul și bucuria pe care chipul i-o exprima fu îndată înlocuită de o expresie de decepție. Reuși cu toate acestea să surâdă.

— Așteptarea asta, m-a neliniștit atât de mult că a trebuit până la urmă să vin aici. Nu vă e teamă că i s-a întâmplat ceva?

— Nu, desigur că nu, răspunse Hoppy. Probabil că a încercat să se detașeze de toate preocupările sale obișnuite, astfel că nu e exclus să fi uitat până și de existența noastră. Bănuiesc că în momentul de față e la Paris, fără să știe prea bine ce urmează să facă mâine.

— Lucille a sosit?

— Da, a descins la Savoy. Contase pe Randal că o va întâmpina la aeroport și a luat drept jignire personală faptul că el nici măcar nu-i în Anglia la ora asta.

— Actrița asta mi se pare grozav de nesuferită, constată Jane. Nu știu de ce tata ține atât de mult ca tocmai ea să joace rolul principal. Va trebui să-i plătească o sumă atât de uriașă, încât nu va avea niciun beneficiu, indiferent cât de mare va fi succesul piesei.

— Toate cheltuielile astea merită să fie făcute, îi explică Hoppy. Din punct de vedere publicitar este un avantaj fantastic să o ai pe Lucille în distribuție, chiar dacă ea nu va juca decât o lună sau două.

— Ai fără îndoială dreptate, spuse Jane.

Dumneata ai întotdeauna dreptate, nu-i așa, Hoppy?

Ultimele cuvinte ale tinerei fuseseră însoțite de un zâmbet plăcut; privind-o, Hoppy încercă o senzație de ușurare. Lucille era femeia de care Randal avea nevoie, era convinsă de asta.

Dacă Lucille Lund era seducătoare, Jane Crake era elegantă. Se îmbrăca aproape în exclusivitate la Paris, vestimentația ei avea un șic care nu se regăsea decât în creația marilor case de modă franceze. Nu era frumoasă în înțelesul propriu al cuvântului, dar trăsăturile armonioase și ochii mari și cenușii, principalele ei atuuri - îi confereau o distincție aparte, învățase încă de timpuriu să pună în valoare tot ce avea mai bun și să disimuleze elementele mai puțin reușite. Buzele ei erau prea subțiri, dar rujul bine aplicat le făcea să pară mai mari; bărbia ei era prea puternică, dar felul în care știa să-și țină capul te făcea să uiți acest defect.

La cei douăzeci și patru de ani ai ei avea o siguranță care îi impresiona pe cei care o întâlneau. Hoppy gândea în acel moment că Jane nu era doar elegantă, ci că avea și celelalte attribute ale unei tinere din lumea bună.

— Ce anume te neliniștește, Hoppy? întrebă ea deodată. Să nu-mi spui că nu ești neliniștită, fiindcă văd că-ți maltratezi stiloul așa cum faci întotdeauna când te contrariază ceva.

— Meditez, spuse Hoppy cu un aer absent.

— Ei bine, încetează să o mai faci, porunci

Jane în glumă. Randal o să vină el și o să avem un aer ridicol neliniștindu-ne din pricina întârzierii

sale. Ți-am spus deja că tata a trebuit să mai aloce un supliment de cinci mii de lire pentru *Astăzi și Mâine*?

— Cinci mii!? exclamă Hoppy. Dar de ce asta?

— Ei bine, din câte știu, cea mai mare parte a acestei sume e destinată cumpărării unor toalete pentru Lucille Lund. Dar tata n-a avut nicio obiecție; e convins că avem de-a face cu cea mai bună piesă a stagiunii, și când e convins de ceva, nimic din lume nu-l poate face să-și schimbe părerea.

— E foarte bine dacă este așa, concluzionează Hoppy cu oarecare nervozitate.

Gândea, cum o mai făcuse deseori, că prin obținerea sprijinului financiar al lordului Rockampstead, lui Randal i se dăduse o șansă foarte mare. Cei mai mulți dintre autorii dramatici trebuiau să aștepte mult și bine până când găseau un producător. Trebuiau să treacă prin toate chinurile nesiguranței materiale, să bătă la toate ușile în speranța de a obține măcar și o sută de lire sterline.

Randal nu cunoscuse deloc, asemenea probleme și atunci când directorul său protestase zgomotos afirmând că *Astăzi și Mâine* ar urma să fie piesa de teatru cea mai costisitoare pusă vreodată în scenă la Londra, lordul Rockampstead își făcuse apariția, și odată cu el și banii, fără măcar ca Randa! să-și dea seama de faptul că avea nevoie de ei.

— Ce ne-am putea dori mai mult, gândea Hoppy, decât căsătoria lui Randal cu fiica lordului Rockampstead? Jane evolua în societatea cea mai

plăcută, și, de departe, cea mai distinsă care exista la Londra. Avea prieteni nu doar la Londra și la Paris, dar și la Roma, Veneția, Biarritz, Saint-Moritz și în toate celelalte locuri care erau la modă.

Nu era vorba de diletanți sau de mondeni, ci de oameni care se ridicaseră deasupra a ceea ce era comun prin talentul lor personal. Că erau diplomați, oameni politici, pictori, scriitori sau autori dramatici erau cu toții celebri grație inteligenței sau a aptitudinilor lor.

Doar femeile cele mai frumoase erau admise în cercul acesta îngust. Cu toate acestea, frumusețea nu deschidea nici ea toate porțile, la fel ca și bunăstarea; destui milionari nu reușiseră să se introducă în această societate închisă. Trebuia să probezi calități superioare și geniu pentru a-ți domina rivalii.

Randal avusese și el șansa de a fi admis în această societate strălucitoare și exigentă. Jane, pentru început, îl făcuse să întâlnească unele dintre acele personaje selecte și, cum el fusese în vervă în ziua respectivă, reușise să-i distreze; astfel că fusese invitat la rândul lui apoi invitat din nou până când devenise unul dintre ai lor, unul dintre puținii aleși.

La început, avusese tendința să-și râdă de ei; mâncarea rafinată, conversațiile mondene, reprezentațiile private care urmau cinelor, seratele fastuoase și costisitoare nu-l impresionaseră de fel.

Găsea exagerat să faci atâtea nazuri doar pentru a te întâlni cu scopul de a discuta, a râde și

a mânca. Apoi descoperi că „Cercul magic”, cum îi spunea în sinea lui, avea un lucru cu totul deosebit: nu te lăsa să te plictisești niciodată.

Cercul magic se reunea în mod obișnuit la unul sau la altul dintre membrii săi. De cele mai multe ori nu membrii săi ieșeau împreună dar îi găseai laolaltă cu prilejul diferitelor evenimente mondene: premiere teatrale, lansări de filme, baluri, mari recepții; și în aceste ocazii, se regroupau, încet dar sigur.

— Formați un fel de francmasonerie, le spunea Randal într-o zi, și i se răspunse râzând: „Suntem la fel de selecți ca Jockey Clubul, dar cu mult mai valoroși!” Ceea ce era adevărat într-un anume fel, fiindcă ei erau cei care încercau să găsească în toate acel *nec plus ultra*⁸. Fiecare dinea rivaliza în perfecțiune cu precedentul; dacă ascultau muzică, aceasta era cea mai bună care exista; dacă dădeau o serată, aceasta era o manifestare atât de râvnită încât cei care nu fuseseră invitați mai că nu plângeau de ciudă. Tot ceea ce făceau își lua ochii.

Își exercitau influența în toate domeniile și dețineau o putere ascunsă dar reală deoarece chiar și miniștrii sau ambasadorii erau întotdeauna măguliți când primeau o invitație la un asemenea festin. Tinerii parlamentari ambițioși făceau tot ce le sta în putință pentru a obține favorurile vreuneia dintre aparițiile feminine ale cercului în nădejdea de a ajunge și ei membrii cu drepturi depline. Lucru care nu era chiar atât de simplu.

⁸ Aici în sensul de „mai departe și mai bine decât atât nu există. “ (lat)

Casa pe care Randal o frecventa cel mai asiduu era, desigur, cea a lordului Rockampstead. La început, fusese atât de impresionat de faptul că lordul îl luase sub aripa lui ocrotitoare și că putuse fi admis într-un asemenea cerc încât nu îndrăznise să vadă în Jane altceva decât o prietenă care se purta foarte drăguț cu el.

După câțva timp se atașă destul de mult de Jane, ceea ce era un lucru cu totul deosebit fiindcă Randal acorda o atenție excesivă, frumuseții fizice – pricina din care Hoppy chiar îl avertizase că era pe cale de a deveni un destrăbălat.

Vina însă nu-i aparținea în exclusivitate tânărului, întrucât femeile îl găseau irezistibil, începuse să devină cinic în această privință, considerând că spusele lor erau atât de plictisitoare încât făcea mai degrabă să le săruți și să le mângâi, decât să-ți pierzi timpul stând de vorbă cu ele. În ziua în care deveni membru al Cercului magic situația se schimbă însă; descoperi dintr-odată că femeile pot fi în același timp seducătoare și spirituale.

Acolo învăță că e mai plăcut să ascuți cuvintele altora decât să vorbești, și că există și femei pe care le poți admira; personalitatea lui Jane i se păruse surprinzătoare, ceea ce îi ațâța curiozitatea.

Atunci, în chiar momentul în care începu să viseze despre ea, să-i regrete absența când ea nu era acolo, să înțeleagă că își dorea să fie împreună cu ea pentru că Jane era, de departe, femeia cea mai atrăgătoare pe care o întâlnise în ultimii ani „deveni însă și conștient că tânăra se îndrăgostise

de el.

Studiind-o pe Jane, Hoppy parcă și-ar fi dorit ca sentimentele acesteia să fi fost mai puțin vizibile. Ar fi fost preferabil ca Randal să aibă niște îndoieli. Dacă ar fi trebuit să se frământa, să aștepte, dacă ar fi fost mai îndrăgostit de ea decât era ea de el, cât de ușor s-ar mai fi aranjat toate lucrurile! Dar Jane, care refuzase o jumătate de duzină de pretendenți distinși, se aprinsese pentru Randal, din chiar clipa în care îl văzuse.

Clipa aceea!...

Tânărul stătea în picioare în salonul tatălui ei din Belgrave Square, o încăpere tapetată în gri, decorată cu o sobrietate rafinată care punea în valoare faimoasa lor colecție de picturi. Privirile lui Randal se opriseră asupra unui Turner, după ce îi strânsese mâna lui

Jane. După ce contemplant opera câteva clipe, spusese aproape cu venerație:

— E minunat, nu-i așa?

Jane de-abia avusese timp să-și dea seama cât de seducător era chipul lui Randal și să remarce eleganța ținutei sale. Îi plăcuseră pe loc mâinile sale îngrijite, cu degete lungi și fine de artist, felul în care părul său era pieptănat pe spate și surâsul ușor din colțul buzelor sale, care îi dădeau aerul că-i privește pe cei din jur cu un ușor amuzament.

— Da, a minunat, răspunsese ea. Tata are o mulțime de comori. V-ar place să-i vedeți jadurile?

Îl condusesese către o vitrină în care erau expuse jaduri sculptate cu gingășie, cufundate într-o lumină difuză. Amintise despre istoricul utilizării jadului în mormintele antice și, pe

întreaga durată a expozeului, Randal o ascultase de parcă ea ar fi fost conservatorul unui muzeu. O scară interioară îi conduse în sufragerie. Se așezară fiecare la una din extremitățile mesei celei lungi. De la distanță, continuase să-l studieze, geloasă de pe acum pe succesul pe care tânărul avea să-l repurteze printre prietenele ei. Reluase discuția cu Randal după ce masa se sfârșise și, după ce vizitatorul plecase, se hotărâse să-l revadă. Un lucru mai aparte o atrăgea către el, o însușire pe care nu o mai întâlnise la niciun bărbat.

— E un tânăr foarte inteligent, îi spusese tatăl ei. Am auzit afirmându-se că e cel mai bun autor dramatic din ultimii douăzeci de ani. l-ai văzut ultima piesă?

— Am văzut-o o singură dată, răspunse Jane, dar am de gând s-o revăd.

Dădea acum o valoare cu totul deosebită acelei „întâmplări” artistice pe care altă dată nu o privise decât ca pe o simplă reprezentație teatrală. Piesa era deosebit de inteligent scrisă, nu încăpea nicio îndoială. Personajele erau conturate cu o foarte mare finețe și actorii se dovediseră încântați că-și pot arăta întreaga măsură a talentului.

Jane îl revăzuse pe Randal a doua zi, apoi în cea de-a treia, apoi... Greu de știut în ce moment anume începuse să-l iubească pentru că, de la început, își interzisesese să recunoască așa ceva. Crezuse întotdeauna că dragostea era un sentiment căruia i se acorda o importanță exagerată. Aveai o aventură discretă și agreabilă

sau mai bine te căsătoreai pentru că asta era soluția cea mai rezonabilă și cea mai practică. Doar în romanele foileton se întâmpla să mori din dragoste pentru cineva. Jane hotărâse de multă vreme că soiul acesta de evenimente n-avea cum să i se întâmple; și totuși iată că aceasta se întâmplase!

Era îndrăgostită nebunește, îndrăgostită irezistibil de un bărbat despre care nu știa nimic, decât că era un bun autor dramatic.

Hoppy își dăduse seama înaintea lui Randal și fusese absolut încântată. Cât despre Randal, el înțelesese cum stau lucrurile într-o zi când, în zori, reveneau de la o serată.

Șoferul lui Jane așteptase cu mașina; Randal o ajutase să se urce și apoi, în vreme ce se îndreptau spre Belgrave Square, îi luase mâna și, apăsând-o de buzele sale cu un gest de care făcea uz în asemenea situații, murmurase:

— A fost o seară minunată, Jane. Am fost foarte mândru că am avut ca parteneră femeia de departe cea mai frumoasă.

Era una din afirmațiile pe care Randal le făcea, la fel ca și gestul care o precedase, cu o extremă gentilele. Cunoștea toate răspunsurile posibile la acest soi de complimente și se așteptase ca Jane să-i răspundă cu una dintre amabilitățile plecarea femeile le emit în împrejurări asemănătoare. În loc de aceasta, Jane îi prinsese mâna cu atâta putere că tânărul simțise cum unghiile ei i se îngroapă în palmă.

— Taci, șopti ea. Nu-mi vorbi astfel.

O privise atunci surprins. Îi vedea contururile

chipului în lumina lampadarelor, dar ochii ei, ridicați către ai lui, erau întunecați și tainici ca apele unui lac adânc.

— ...Nu spune cuvinte pe care nu le gândești... pe care nu le simți, continuase Jane cu o voce ciudat de emoționată. Nu sunt în stare să suport așa ceva.

Atunci, îmbrățișând-o, o sărutase; Jane îi răspunsese cu un freamăt al întregului corp. După aceea, urmărise cu vârful degetelor trăsăturile feții sale și apoi, trecându-și până pe după gâtul său, îl trăsese spre ea. Această nouă îmbrățișare însemnase pentru amândoi o clipă de înflăcărare a simțurilor, de irezistibilă dorință, dar mașina se opri în fața casei lui Jane și șoferul coborâse pentru a deschide portiera.

— Te văd mâine? întrebăse Randal.

— Desigur.

Apoi își luaseră rămas bun și mașina pornise în direcția apartamentului lui Randal.

Se revăzuse a doua zi. Randal știa că Jane era îndrăgostită de el, era măgulit și găsea că este și foarte norocos. Dar acum, într-un anume fel, farmecul se risipise.

Atunci când ieșea cu un bărbat, Jane avea arta de a-l uimi și de a-l distra. Stăpânea aceasta atât de bine că Randal nu se plictisea niciodată.

Tânărul își petrecuse mult timp în compania ei, respectiv tot timpul pe care-l nu-l consacrase punerii în scenă a noii sale piese precum și schimbărilor și corecțiilor aduse textului acesteia.

Piesa care fusese reprezentată în stagiunea precedentă nu era decât o comedie ușoară, dar

solicitase totuși multă muncă și energie. Astfel că nerăbdarea lui Jane sporise. Suporta foarte greu ca Randal să se preocupe și de altceva decât de propria ei persoană, dar era prea inteligentă să o arate. Doar Hoppy știa ceea ce tânăra resimțea; ghicea nerăbdarea care se ascundea în spatele zâmbetului ei senin.

Jane nu-i mărturisise nici lui Hoppy că Randal nu făcea niciun efort pentru a fixa data căsătoriei lor. El credea că proiectul lor rămăsese un secret absolut. Ignorând că tatăl lui Jane vorbea de viitoarea lor cununie ca despre un fapt acceptat, se agăța cu perseverență de ideea că nimeni nu trebuia s-o știe.

Bineînțeles, avea să-și schimbe părerea cât de curând, nu exista nicio îndoială, își spunea Jane, și își închipuia că Randal aștepta ca *Astăzi și Măine* să fie pusă în scenă înainte de a se pronunța. Ghicea reticențele tânărului fără să poată stabili motivele exacte și, în sinea ei, se indigna împotriva lipsei sale de grabă în ce privește definitivarea mariajului.

Era sigură de el: existaseră, e drept, numeroase femei în viața lui, dar Jane avea încredere în ea însăși și nu se îndoia de fel că va reuși să-l păstreze odată ce avea să fie al ei. Cu toate acestea, anumite reacții ale lui Randal rămâneau inexplicabile. Nu-i scrisese nici măcar o singură dată pe toată durata șederii sale pe Coasta de Azur, și tăcerea aceasta nu făcea decât să-i sporească temerile.

Se văzuse nevoită să recurgă la Hoppy pentru a ști unde anume se află și când intenționa să

revină la Londra. Și tot Hoppy fusese cea care trebuise s-o îmbărbăteze de nenumărate ori, spunându-i că Randal nu scria niciodată niciun rând, afară doar dacă nu era plătit s-o facă. Cât ar fi părut de curios, scrisorile constituiau un veritabil coșmar pentru el.

— Oricât de mult ar întârzia, mâine va trebui să fie totuși aici, își văzu Hoppy mai departe de opera ei umanitară.

— Dar ce i s-o fi întâmplat? exclamă Jane și se ridică de pe canapea, ca și cum - n-ar mai fi suportat să rămână nemișcată.

— Presupunând că a plecat în jurul prânzului, avansă Hoppy o altă ipoteză, ar putea chiar să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Tot nu înțeleg de ce nu s-ar folosi de unul dintre zborurile regulate?

— Fiindcă îi place să piloteze el însuși, răspunse secretara. În timpul războiului a făcut parte din RAF.⁹, cum bine o știi, și dacă există un lucru la care să țină foarte mult, apoi este cel de a fi în văzduh, deasupra norilor. Atunci când e foarte prost dispus și când toate merg anapoda îi mai spun câteodată: „Pentru numele lui Dumnezeu, duceți-vă să dați o raită cu avionul și când vă veți reîntoarce veți fi un cu totul *alt om!*”, și-mi urmează întotdeauna sfatul. Este și motivul pentru care l-am încurajat să-și cumpere unul. Mai cu seamă, pentru că era foarte greu să închiriezi un avion pe care să fie autorizat să-l piloteze el însuși. Nu-i un lucru la fel de simplu ca închirierea

9 Forță aeriană regală (britanică) N.T.

unei mașini.

— Nu, îmi închipui, spuse Jane.

Nu asculta de fel, Hoppy o știa. „Vorbeau discuții”, doar pentru a-și omorî timpul.

— E unul dintre oamenii cei mai prudenți pe care-i cunosc continuă Hoppy. Nu-și ia niciodată vreun risc inutil și nu face niciun fel de acrobații idioate, ca destui tineri zănateci. Să zbori cu Randal e ca și cum ai rula cu un Rolls Roy ce!

Jane își privi ceasul, a cărei splendidă carcasă era încrustată cu rubine.

— Ei bine, cred că sunt caraghioasă făcându-mi griji din pricina lui. Speram să putem cina împreună în seara asta, dar lucrul pare a fi cu neputință, mai ales dacă Lucille Lund e turbată de furie, cum spuneai. Cred că aș face cel mai bine să mă reîntorc acasă. Când sosește spune-i să mă sune. Trebuie să-i vorbesc, chiar dacă n-am să-i pot vedea.

— Da, bineînțeles, spuse Hoppy. Sunt convinsă că va fi aici încă mai-nainte de sfârșitul zilei. N-are niciun rost să ne facem griji.

— Nu, desigur.

În vreme ce Jane se îndrepta spre ușă, telefonul începu să sune. Hoppy se aruncă asupra receptorului.

— Alo!

Adoptase automat tonul politicos al secretarei desăvârșite, dar aceasta doar pentru o clipă:

— Alo... Domnul. Randal?! Slavă Domnului... Unde vă aflați?... Eram grozav de neliniștite în privința dumneavoastră... Un accident! N-ați pățit nimic?... Cum?... Cine?... Dar n-am auzit niciodată

vorbindu-se despre el... Da, da, bineînțeles... Da... Da... mă ocup au de asta... Sunteți sigur că n-aveți nimic?... Domnul fie lăudat!

Hoppy puse receptorul la loc cu toate că Jane întinsese mâna ca să-l ia.

— Lasă-mă să-i vorbesc, strigă ea, lasă-mă să-i vorbesc.

— A închis, răspunse Hoppy. Nu trebuie să vorbești cu el acum, a avut un accident, un accident foarte grav.

— Dar n-a pățit nimic, te-am auzit spunând-o.

— Da, Randăl a scăpat cu bine, făcu Hoppy liniștită. Dar cineva care era cu el și-a pierdut viața.

— Cine era persoana?

— Un bărbat. Despre care n-am auzit niciodată nimic. Cred că Randal a spus că se numea D'Arcy Forest.

— Nici eu n-am auzit niciodată acest nume. Dar cum s-a întâmplat nenorocirea?

— Au avut necazuri cu motorul și a trebuit să aterizeze forțat. Avionul a lovit un copac. Randal n-are decât niște contuzii. Dar acest D'Arcy Forest a fost omorât.

— Dar Randal nu-i grav rănit! spuse Jane cu un suspin de ușurare.

— Nu, Randal a scăpat teafăr, la fel ca și celălalt pasager, fiica lui Forest. O aduce aici în seara asta.

Privirile lor se încrucișară. Amândouă își puneau aceeași întrebare.

Cine era fiica lui D'Arcy Forest și de ce călătorea cu Randal?

CAPITOLUL 4

LA STRÂMTOARE

Când Hoppy intră în încăpere, Sorella era pe cale să ciopârțească o rochie cu un foarfece. Pe podea erau împrăștiate fâșii interminabile de dantelă. Vreme de câteva clipe secretara examină scena cu uimire apoi, înțelegând ce făcea copila acolo protestă:

— Oh! te-ai apucat să prăpădești rochia asta frumoasă.

Sorella își ridică privirea o secundă, apoi continuă cu tăiatul țesăturii.

— N-ați mai găsi-o atât de frumoasă dacă ar trebui s-o purtați, replică ea.

— Totuși n-ar trebui să... Voiam să spun că e totuși o rochie foarte frumoasă pentru un copil și că a costat probabil o groază de bani.

— Într-adevăr, consimți Sorella.

În timpul discuției adunase rochia de pe jos și o ținea acum suspendată, ca pentru a o examina. Fără volănașele de dantelă avea o înfățișare de-a dreptul lamentabilă.

— Ai distrus-o! strigă Hoppy.

— Cred că da, spuse Sorella cu un aer trist. Acum va fi prea scurtă pentru mine. Oricum, a fost dintotdeauna prea scurtă.

Cu un gest de dispreț aruncă veșmântul pe podea și spuse:

— Am nevoie de bani.

— Pentru îmbrăcăminte? întrebă secretara. Fata făcu un gest afirmativ.

— Cred că e o idee rezonabilă, spuse Hoppy

care își aminti cât i se păruse Sorella de ciudată în seara în care se ivise, îmbrăcată într-un mantou de mătase galbenă și cu capul acoperit, cu o bonetă din același material.

Se așteptase la o cu totul altă persoană. Ba chiar se înarmase și cu curaj pentru a se răfui – cu Randal care o făcuse să se neliniștească atât de mult. Așa cum îl cunoștea, se pregătise să aibă de-a face cu un Randal surâzător, preocupat să-i fie pe plac, însoțit de o femeie tânără și seducătoare.

Se înșelase din toate punctele de vedere. Randal nu avea nimic dintr-un om lipsit de griji. Dimpotrivă, era foarte afectat și regreta enorm că pricinuisse moartea lui D'Arcy Forest.

Și cu el sosise Sorella, un copil ciudat și imprevizibil, cum judecase Hoppy de când o zărise.

Ce i se păruse cel mai bizar, era că Sorella nu vărsase nici măcar o singură lacrimă din pricina decesului tatălui său. Tăcută, palidă și crispată, mâncase zdravăn, în vreme ce Randal răspundea la întrebările presei și ale poliției și îndeplinea un număr neverosimil de formalități, relatând în același timp lui Hoppy, prin fraze întrerupte, cum se petrecuseră lucrurile.

N-avea absolut niciun fel de vină. Nu-l puteai face răspunzător de o problemă mecanică și nici chiar cel mai experimentat pilot n-ar fi reușit o aterizare mai bună în asemenea condiții. Dar Randal se considera vinovat de cele întâmplate. Așa că Hoppy aproape că simțise un fel de ciudă involuntară, față de acest necunoscut, D'Arcy Forest, care ajunsese să fie obiectul unei astfel de

neplăceri, tocmai atunci când Randal ar fi trebuit să-și consacre toate forțele unor probleme cu totul diferite. Și apoi, se mai punea și problema Sorellei.

Hoppy, urmând dispozițiile lui Randal, pregătise pentru fată camera cea mică de oaspeți, prevăzută și cu o sală de baie alăturată, și o ajutase să-și despacheteze valiza.

Văzându-i hainele, își spusese că erau cu totul nepotrivite pentru vremea rece, caracteristică toamnei londoneze. Se așteptase ca Sorella să primească, după o zi sau două, și celelalte veșminte prin poștă.

Dar nu se întâmplase așa. Hainele lui D'Arcy Forest sosiră într-adevăr și Randal le trimise unei organizații filantropice. Pentru Sorella însă nu venise nimica și secretara trebuise să se împace cu gândul că valiza aceea micuță avusese în ea toate lucrurile copilei.

Mai trebuia de asemenea să recunoască și că toate rochiile acestea garnisite cu volănașe și dantelă nu i se potriveau deloc fetei și că mantoul galben deschis, care fusese cumpărat la Paris, în Rue de la Paix, nu putea fi purtat decât de o stea de cinema sau de un copil a cărui garderobă ar fi fost mult mai bogată și mai, variată.

Hoppy se aplecă și adună de pe jos rochia și volanele care până atunci îi dăduseră acesteia aparența fragilă și delicată a unui veșmânt de păpușă.

— Presupun că trebuie să existe cineva care se ocupă de moștenirea tatălui dumitale, spuse ea. O să-i cerem lui Randal să afle ce sumă urmează să

primești și astfel ai să poți să-ți cumperi tot ceea ce vrei.

— Dacă vă închipuiți că de pe urma lui tata au rămas niște bani, să știți că vă înșelați.

După ce am părăsit orașul Cannes, toată averea lui era o sută de franci. O știu de la el.

— Asta vrea să însemne toți banii pe care-i avea în valuta franceză?

— Nu, ci toți banii pe care-i avea pe sufletul lui, o corectă Sorella. Vă închipuiți cumva că eram bogați?

— Nu, mă gândeam că... ei bine nu știu ce anume gândeam răspunse Hoppy, stânjenită.

Fixa rochia pe care o ținea în mână. Costase pe semne câteva mii de franci. Își mută privirea asupra aceleia pe care o purta Sorella. Era tipică pentru veșmintele excentrice și inutile pe care te mulțumești să le privești în vitrinele magazinelor. Indiferent care copil normal s-ar fi simțit îngrozit de ideea de a purta o rochie atât de puțin practică.

Sorella se ridică.

— Nu cred că reușiți să înțelegeți, spuse ea cu vocea egală, coborâtă.

Se duse până la fereastră. Hoppy remarcă grația și suplețea mișcărilor sale. Rochia era însă prea scurtă, îi ajungea de abia până la genunchi, iar șosetele albe și sandalele negre îi dădeau un aer ridicol.

Într-adevăr, trebuia făcut ceva pentru ea, și Hoppy înțelese că asta făcea cumva parte din atribuțiunile ei.

— Am să-l întreb pe domnul. Randal dacă este de acord să-ți cumpărăm niște haine noi, spuse ea

cu căldură. Sunt convinsă că n-o să mă refuze.

— În seara asta? o să-i spuneți în seara asta? întrebă Sorella întorcându-se grăbită:

— Dacă o să am prilejul, răspunse Hoppy surâzând. Deocamdată se află la repetiție, cum bine o știi. Dacă vor termina mai târziu, cred că va mânca în oraș cu unul dintre prietenii săi.

— Probabil cu Jane, spuse Sorella.

— De ce nu-i spui domnișoara Crake?

— Chiar dânsa mi-a zis să-i spun Jane. Dar asta n-are nicio importanță pentru mine, pot să-i spun oricum!

— Nu, nu, spune-i Jane, dacă ea ți-a cerut-o, răspunse Hoppy pentru a evita lungirea discuției. Toată lumea își spune pe numele mic în lumea spectacolului. Crezusem că domnișoara Crake face excepție de la regulă. Dar, bineînțeles, trebuie să faci ceea ce ți-a cerut.

Sorella nu răspunse. Hoppy o privi cu un aer întrebător. Copila avea detestabilul obicei de a rămâne tăcută când așteptai de la ea contrariul. Era o atitudine surprinzătoare care avea ca rezultat faptul că interlocutorul se simțea stingherit.

— O iubiți mult pe Jane Crake, nu-i așa, domnișoara Hoppy? spuse deodată copila.

— Da, desigur, o iubesc mult. E o persoană foarte plăcută.

— Dar n-o iubiți deloc pe Lucille Lund.

Secretara tresări.

— Cine ți-a spus asta?

— Felul în care vocea dumneavoastră se schimbă atunci când vorbiți despre ea. Și expresia

de supărare din ochi, și...

— O cunosc destul de puțin pe domnișoara Lund, spuse Hoppy pe un ton dojenitor. Are un mare renume și admir felul în care joacă. Că o iubesc sau nu, iată o întrebare care nu se pune în niciun caz.

Buzele Sorellei se desfăcură într-un mic zâmbet care îl arătă lui Hoppy, la fel de limpede ca și cum ar fi spus-o cu glas tare, că fata nu credea niciun cuvântel din tăgada ei. Ca și cum conversația n-ar fi interesat-o deloc, Sorella se răsuci din nou spre fereastră și privi afară.

Hoppy simți cum o enervare puternică o cuprinde. Uneori, copilul acesta devenea exasperant.

Cu rochia în mână, se îndreaptă spre ușă.

— Dacă simți nevoia unei plimbări, spuse ea, poți să vii cu mine - peste un sfert de oră am un drum la bibliotecă.

— Și după aceea, ajungeți și la teatru? întrebă Sorella deodată foarte atentă.

— Nu, nu în după-amiaza aceasta.

Hoppy simți cum zelul Sorellei dispăruse. Ieși din cameră, lăsând-o rezemată în coate de pervaz.

Privirea fetei se oprise asupra copacilor. Arboraseră strălucitoarele culori ale toamnei, strângând laolaltă galbenul-roșiatic, ruginiul, carminul; frunzele începuseră să cadă, zburătăcite de vântul rece care sufla dinspre fluviu. Soarele se ivea cu intermitență dintre nori, o fâșie de ceață de un albastru întunecat închidea orizontul și dădea orașului un aer de vrajă și mister.

De pe bulevard, care trecea chiar pe lângă

imobil, se ridica zgomotul continuu al circulației, sfâșiat din când în când de sonoritatea stridentă a unui claxon.

Sorella părea să nu audă nimic; ochii ei rămăseseră în continuare ațintiți asupra copacilor, printre care, câteodată, apele Serpentinei¹⁰ scânteiau în bătaia unei raze de soare. Fata rămăsese multă vreme Cufundată în contemplare, până când brațele sale descoperite se înfiorară din pricina mușcăturii perfide a vântului. Se retrase în cameră.

Deasupra șemineului era agățat un portret al lui Randal, pictat de unul dintre prietenii săi. Era o pânză foarte reușită: găseai în ea farmecul și frumusețea modelului, dar artistul știuse să redea și expresia ușor ironică a ochilor și contracția cinică a buzelor. Era Randal așa cum lumea îl vedea.

Sorella studie portretul până când auzi ușa deschizându-se în spatele ei. Nu se răsuci, gândindu-se că era Hoppy care revenea. Deodată însă, condusă de instinct, făcu stânga-mprejur și se trezi cu Randal în fața ei.

Avea un aer îngrijorat și obosit, dar văzând-o pe Sorella chipul său se luminează.

— Erai pe cale de a mă admira, spuse el, sau te pregăteai să mă supui unui tir nimicitor?

— De ce v-ați reîntors? îl chestionă fata, fără să-i răspundă la întrebare. Credeam că sunteți la repetiție.

— Am fost, replică Randal.

10 Aici traseul șerpuit al Tamisei (N.T.)

Se îndreptă spre masa pe care se aflau câteva sticle și-și prepară un whisky cu sifon.

— Lucille e într-o dispoziție îngrozitoare. A trebuit să reprogramăm repetiția pentru mâine.

— Ce anume a supărat-o atât de tare?

— Doar bunul Dumnezeu o știe! Cât despre înine, habar n-am.

Abătut, se lăsă să cadă într-un fotoliu.

Sorella se așează la picioarele sale pe un mic taburet tapizat...

— Ba o știți foarte bine, insistă ea netulburată.

Randal o privi în ochi.

— Ce te face să crezi una ca asta?

— Însuși adevărul. Știți foarte bine ce anume o contrariază pe Lucille Lund, dar nu vreți să admiteți acel ceva, nici măcar în sinea dumneavoastră.

O undă de nemulțumire trecu prin privirea lui Randal apoi, ridicând a lehamite din umeri, spuse:

— Să admitem că așa ști; cum se pare că înțelegi atât de ușor astfel de lucruri, te încumeți cumva să-mi spui și ce-aș avea de făcut într-o asemenea situație?

Sorella își încrucișase mâinile pe genunchi, și rămăsese tăcută. Avea arta de a rămâne mută și senină atunci când împrejurările o cereau, gândi Randal. N-ar fi suportat vreun gest ai ei. Ar fi găsit detestabil faptul ca tânăra să adopte o mină jenată sau neliniștită în continuarea spuselor sale.

Dimpotrivă, rămăsese complet nemișcată. Ochii ei verzi și gravi erau ațintiți asupra chipului, lui Randal.

— Ei bine, **reluă el** într-un târziu, ce leac

propui?

— Nu există niciunul, răspunse Sorella. Lucille e geloasă pe Jane. Și dumneavoastră o știți. A fost furioasă astăzi fiindcă ați invitat-o aseară pe Jane să cineze cu dumneavoastră.

— E într-adevăr așa, exclamă Randal. Dar cum poți să-ți dai seama de lucruri! astea, fată ciudată ce ești?

— Ieri, mi-am petrecut toată după-amiaza la teatru, răspunse Sorella. M-am așezat pe un scaun și am ascultat oamenii. Nu prea m-au băgat în seamă, cred că unii nici măcar n-au observat că eram acolo. A apărut și un domn Jepson care tocmai venise în Statele Unite. Nu i-a plăcut deloc felul în care Lucille a jucat scena a treia. Chiar i-a reproșat că nu la așa ceva vă gândiserăți când ați scris replicile respective. Lucille i-a răspuns că în acest caz n-aveți decât să i-o spuneți dumneavoastră înșivă și a adăugat că oricum în zilele acestea, păreți mai interesat de fulgii de porumb expandați¹¹ decât de arta dramatică.

— Și ce-a răspuns Edward Jepson?

Fata reflectă o clipă, de parcă ar fi încercat să-și reamintească exact cuvintele acestuia.

— A spus: „Haide, haide, draga mea” cu un strașnic accent american – cred că știți cum vorbește. A încercat s-o liniștească, dar rezultatul a fost cu totul altul. Până la urmă, ea a spus: „Știți foarte bine că n-aș fi venit niciodată în văgăuna asta împutită dacă n-ar fi fost Randal; deci, dacă îți închipui că am să-i permit să-mi dea plasă

11 Aluzie evidentă la „Crake's Flakes”, firma tatălui lui Jane.

pentru o păpușică din înalta societate, chiar dacă e vorba de una care se scaldă în bani, apoi te înșeli amarnic”.

— Sorella chicoti puțin și adăuga: Când Lucille se înfurie, vorbește leit cu personajele benzilor desenate americane.

Randal hohoti și își termină whisky-ul.

— Lucille și-a găsit exact tovarășul de care are nevoie, spuse el. Edward Jepson a început prin a fi cow-boy, dar nimeni n-ar mai crede așa ceva astăzi. Da, cred că aș face mai bine să-ți urmez sfaturile.

— V-am dat eu vreunul?

— Sigur că da, m-ai făcut să înțeleg că dacă vreau ca piesa să fie un succes, trebuie să fac astfel încât Lucille să nu-și piardă buna dispoziție. Problema este însă care va fi dispoziția lui Jane, cam cum se va simți ea dacă am s-o abandonez pentru Lucille!

Îi zâmbi Sorellei, cu înfățișarea necugetată și răutăcioasă a unui puști care este pe cale de a comite o faptă rea, apoi se ridică și se îndreptă spre telefon.

— Draga mea Sorella, femeile sunt diabolice, spuse el cu o voce solemnă.

Fata nu răspunse, dar pe chipul ei trecu umbra unei expresii ciudate care îl intrigă pe Randal. Ar fi vrut s-o întrebă care era pricina dacă n-ar fi fost atât de nerăbdător să formeze numărul lui Jane.

Într-adevăr, cuvintele lui Randal îi redeșteptaseră Sorellei o amintire mai degrabă neplăcută. Îl auzise pe tatăl ei pronunțând

aceleași vorbe, în urmă cu cinci ani, când măsura în lung și în lat camera unui hotel.

— Femeile sunt diabolice, Sorella, spuse el. Am folosit împotriva lor toate trucurile pe care le cunosc, acum însă e rândul tău.

— Dar ce-aș putea face? îl întrebă ea atunci.

— Trebuie să acționezi și încă repede, răspunsese D'Arcy Forest. Nu mi-au mai rămas decât cincizeci de franci cu care ar trebui să achit nota de plată a hotelului pe cincisprezece zile! Directorul mi-a cerut deja de ieri să fac aceasta, i-am spus că aștept un cec din Anglia; dar, tu știi la fel de bine ca și mine că acest „cec” se află în același hotel cu noi, că se culcă în camera cea mai bună și că mașina sa așteaptă în fața intrării.

— Dar, daddy, e foarte limpede că doamna Lazard nu dorește să te cunoască. Când i-ai vorbit în ascensor, aseară, te-a privit extrem de rece; și, azi-dimineață, când te-a văzut intrând în hol, s-a îndreptat exact în direcția opusă.

— Asta nu înseamnă că nu vrea să mă cunoască, fetițo. Femeile sunt niște făpturi curioase; dacă le urmărești prea fățiș, se fac că nu te bagă în seamă; e de ajuns să te distanțezi puțin de ele ca să le vezi alergând după tine. Toată problema este că n-avem timp de pierdut, nu ne mai putem amuza cu prada, hărțuind-o, cum o făceam în alte împrejurări. Trebuie să acționăm rapid, pușor, și am nevoie de ajutorul tău.

— Adică?

D'Arcy Forest rămase tăcut și gânditor.

— Ia să vedem noi...

Își frecă bărbia, apoi deodată, pocnindu-și

degetele, scoase un strigăt.

— Am găsit, zise el. Ne vom folosi de câine pentru a câștiga afecțiunea stăpânei!

— Nu pricep, mărturisise Sorella.

— Ba da, ai să-ți dai seama imediat. Doamna Lazard își termină plimbarea ei zilnică pe la ora patru și un sfert; ai s-o aștepți în hol, în momentul în care-și va cere corespondența. În general, se adresează direct salariatului de la recepție; este exact momentul în care trebuie să te apropii de câine. Mângâie-l, ciufulește-i blănița, vorbește-i, spune indiferent ce prostie; e o bestie mică și infectă care te va mușca în mod sigur, dar n-avem încotro. Ai să spui cu niște cuvinte călduroase și copilărești cât de drăguț îl găsești și în ce măsură ți-ar place să ai unul ca el. Arată o dragoste ieșită din comun micuței jigodii și, când doamna Lazard dă să urce în ascensor, cere-i permisiunea să urci împreună cu ea.

Trebuie să-i spui cam așa: „nu vă supărați, doamnă, pot să vin să mă joc câteva clipe cu câinele dumneavoastră? Am să fiu foarte cuminte, n-am să vă deranjez deloc”.

— Oh! daddy n-am să pot face astfel! exclamase Sorellă.

— Aceasta e o metodă infailibilă, continuase D'Arcy Forest, fără să-i bage în seamă protestele. Ai s-o însoțești în salonul ei. Dacă încearcă să te refuze, te apuci să bâzâi, să faci tot felul de istericale, să te dai la cățel, să-l săruți pe bot și să-l strângi în brațe... mă rog, vezi tu. Câteva minute mai târziu vin să te caut și restul mă interesează.

Sorella pălise îngrozitor.

— Nu pot să fac asta, daddy, nu pot, repetă ea. Doamna Lazard n-o să accepte niciodată. E limpede că nu ne iubește. N-o să mă lase să mă joc în salonul ei!

— Roți să faci ce ți-am spus și ai s-o faci. Ordonase D'Arcy. Puneți rochia ta cea mai frumoasă, cea pe care Florence Erskine ți-a oferit-o la Paris. Și pentru numele lui Dumnezeu încearcă și tu să fi drăguță, schimbă-te și tu puțin în bine, măcar o singură dată. Nu vrei deloc să fi și tu puțin mai lipicioasă. Chiar și Florence spunea că te uitai strâmb la ea. Ah, dacă aș fi avut și eu parte de o fetiță zâmbitoare și prietenoasă! Nici nu știi câți bani am pierdut din pricina înfățișări tale atât, de încruntate.

— Îmi ceruseși să-i spun „mamă” și s-o sărut, răspunsese Sorella. Dar ea e o femeie grasă și antipatică și nu-mi venea deloc să o ating.

— Dumnezeuule, crezi cumva că mie-mi făcea plăcere? strigase atunci D'Arcy Forest. Dar e bogată, pușorule, bogată! Adu-ți aminte câte am stors de la ea: cincisprezece zile de trai îmbelșugat la Tourquai, o săptămână la Paris, și îndeajuns de mulți bani ca să putem ajunge aici. Și am fi putut obține și mai mult dacă ți-ai fi jucat rolul ca lumea. Te asigur că a început să-mi înțeleagă jocul în ziua în care ai devenit de-a dreptul odioasă.

— Ajunsesem s-o urăsc, spusese Sorella cu o mutră înverșunată.

— Dacă ar trebui să ne bizuim doar pe cei pe care-i iubești și i-am da deoparte pe cei pe care nu-i iubești, atunci am crăpa de foame, lansase

D'Arcy cu o voce mânioasă; și este exact lucrul care o să ni se întâmple dacă n-o să fim atenți. Nu mai am decât cincizeci de franci și costul hotelului trebuie să se ridice la cel puțin două sute. Roți să-ți bagi asta în tărtăcuța ta de imbecilă? Dacă da, du-te de te schimbă și încearcă să faci ce-i omenește cu putință, să ne salvăm de la dezastru.

— Nu, nu pot, daddy.

Tatăl o privise o clipă indignat, apoi o pălmuiuse violent.

— Ai să faci ce-ți spun, altminteri am să te bat până când rămâi lată. M-am săturat de mofturile tale, pușor. În primul rând trebuie să avem cu ce trăi. Dacă te încăpățânezi să nu mă ajuți îmi găsesc pe altcineva care s-o facă. N-ar trebui să te lași atât de greu mai ales că ești încă un copil și te mai ajută și faptul că ai o mutră atât de tâmpită, poți să mă crezi.

— Un copil de pe urma căruia ai tras oricum toate foloasele.

Nici măcar nu se clintise când o lovise din nou, cu toate că urmele primei palme mai erau încă întipărite pe obrazul ei străveziu.

— Grăbește-te să te schimbi, strigase D'Arcy brusc, altfel, ți-o jur, te dau pe mâna primului orfelinat care-mi iese în drum.

Sorella încercase să mai reziste câteva clipe. Atunci tatăl o prinsese de umeri și o zguduise cu violență. Fusesse cuprinsă de frică și se resemnase să facă lucrul care i se ceruse.

Până la urmă se introdusesse în salonul doamnei Lazard mai ușor decât își închipuise; apoi, totul se desfășură conform planului. Tatăl

venise s-o caute și istorisise povestea emoționantă a micuței sale orfane.

Sorella o auzise de atâtea, ori că o știa pe dinafară și cu toate acestea, nu se putea împiedica să nu-l admire de fiecare dată pe povestitor. Era un veritabil recital artistic, și D'Arcy obținea de întotdeauna rezultatul dorit.

În mai puțin de o săptămână, erau deja instalați în alt hotel în care D'Arcy Forest și doamna Lazard s-au putut înregistra în calitate de soț și soție.

Văduvele bogate erau specialitatea lui D'Arcy. Sorella înlesnea „intrarea în materie”, dar devenea mai degrabă stânjenitoare odată ce el își atingea obiectivul.

Cât de departe îi ajungeau amintirile în trecut, se vedea doar jucându-se pe coridoarele vreunui hotel sau petrecând ore întregi, închisă în camera ei singuratică. Mânca atunci când da Domnul și când cineva își aducea aminte de existența sa. Câteodată, foamea ei, era atât de mare că se vedea obligată să-i ceară chelnerului care răspundea de etajul, respectiv resturile provenind de la masa celorlalți clienți.

Sorella avusese veșnic impresia că hotelurile erau mereu aceleași. Că fusese vorba de unele mari sau mici, mizere sau luxoase, cam același miros îmbâcsea aceleași coridoare nesfârșite și slab iluminate care, adesea, o făcuseră să se gândească la cele ale unei închisori.

Că hotelul se afla în Anglia, în Franța, în Italia sau în Germania, viața Sorellei rămânea aceeași. Singuri ei tovarăși de joacă erau câte un picol sau

lift-boy cu care-și încerca norocul la cărți, sau la zaruri. Jucăriile sale erau cele oferite după câte o noapte de gală la cazinou de vreuna dintre cuceririle lui D'Arcy.

Ea le păstra atâta timp cât timp taică-său era obiectul favorurilor persoanei care i le dăruise, dar trebuia să se despartă de ele, când doamna cu pricina revenea la statutul ei anterior după ce constatase că D'Arcy constituia un lux prea costisitor. Atunci jucăriile erau imediat vândute, fără să obțină adesea decât câțiva franci pe o păpușă care costase de zece ori pe atât, și Sorella plângea de tristețe că trebuia să se despartă de ele.

— Acum, ascultă, tâmpițico, avea obiceiul să spună D'Arcy, dacă te vede cineva cu o jucărie atât de scumpă ca asta, își închipuie că ne scăldăm în bani: Nu înțelegi că trebuie să ai înfățișarea unei biete orfane care o duce tare rău?

— E chiar foarte adevărat, răspunsese o dată Sorella pe un ton de reproș.

În replică, D'Arcy o îmbrățișa și o acoperea cu sărutări.

— Sunt un nenorocit, spusese el cu un aer tragic. Sunt un tată rău pentru tine, scumpetea mea, dar te iubesc, cred că știi, nu?

Poate că asta nu e o viață pentru tine, dar este cea mai bună pe care n-o pot oferi. Rămâi alături de mine și n-am să te părăsesc niciodată. Ai cuvântul meu.

Cu toate că Sorella nu fusese înșelată de puterea de convingere a lui D'Arcy și că știa foarte bine că o minte, începuse să surâdă timid, victimă

și ea a acelei slăbiciuni feminine de care el știa să profite cu atâta îndemânare.

După ce mai crescuse, înțelese că amenințarea aceasta cu orfelinatul era singurul lui mijloc de care el dispunea pentru a o determina să accepte această viață ciudată și plină de aventuri, viața ieșită din comun în care Sorella găsisese totuși câțiva stropi de fericire.

Iubea de pildă, acele răstimpuri când zăboveau la Paris. Orașul o fascina: se ducea să se plimbe ore în șir în lungul Senei sau rămânea așezată în grădina Tuileries, privind la copii mai fericiți ca ea care se jucau cu prietenii lor. La opt ani, fusese capabilă deja să-și găsească drumul fără vreo dificultate, la Londra ca la Paris. Mai mare acum, luase obiceiul să dispară toată ziua și să nu revină la hotel decât odată cu lăsarea întinericului, ruptă de foame pentru a constata că nimeni nu se îngrijorase din pricina absenței sale.

Ceea ce o făcuse să sufere cel mai mult era lipsa banilor. Tatăl ei nu-i dădea niciodată nimic și femeile care întrețineau actorul îi reproșau acestuia mai întotdeauna după primul lor elan de generozitate, până și costul hranei Sorellei. Găseau mult mai comod să uite de hrana copilului care trebuia deseori să se mulțumească cu micul dejun sau cu resturile lăsate pe tavă de către D'Arcy și metresa lui. Cât despre masa de prânz, n-o datora decât omeniei vreunui picol sau a unui bucătar.

Din hotel în hotel, din oraș în oraș, călătorise astfel, an după an, până în ziua în care Sorella începuse să găsească din ce în ce mai greu de

jucat rolul pe care taică-său i-l încredințase.

Nu-i era deloc greu unui copil de opt sau nouă ani să aibă un aer naiv sau o înfățișare ingenuă dar, la paisprezece ani, Sorella se simțea stânjenită și nelalocul ei în acest rol și nu mai credea de fel că putea fi convingătoare. Prietenele tatălui său începuseră s-o examineze cu un aer bănuitor și nu se mai lăsau impresionate de nefericita ei situație de orfană.

În ciuda protestelor ei, D'Arcy insistase să continue s-o facă pe fetița. Ținea nespus s-o vadă în acele rochii cu volănașe, strânse pe talie cu o eșarfă cu nod, care fuseseră la modă în timpul tinereții sale și pe care copiii trebuie să le poarte în toate melodramele. Refuza să admită că moda se schimbase și că fetițele abandonaseră rochiile scrobite pentru jeans și helănci. Sorella încercase în zadar să-l convingă...

Cum ea nu dispunea de bani, era obligată să se îmbrace conform cu gustul tatălui său. O dată, fără știrea lui, îi luase niște bani din portofel și se dusese să-și cumpere o rochie ieftină, sobru și frumos croită. O îmbrăcase înainte de a se prezenta în fața lui.

D'Arcy o privise câteva secunde cu gura căscată, apoi, alb ca varul de mânie, îi smulse rochia și o aruncase în foc. După aceea o bătuse. Mai târziu, când fata se ghemuise pe pat, scăldată în lacrimi, luase hotărârea să nu-l mai înfrunte niciodată. Nu atât suferința provocată de lovituri fusese cea care o afecta, fiindcă era obișnuită cu ea, ci umilința pe care trebuise s-o trăiască. După acest act de bravură disperat, nu-și mai sfidase

nicicând tatăl în mod deschis.

Una din șansele D'Arcy o reprezenta faptul că Sorella era atât de gingașă. Mama ei fusese o balerină și copila moștenise destule din statura și din grația acesteia. Muzica trezea în Sorella dorința irezistibilă de a dansa; simțea cum tot corpul i se însuflețește și piciorul începea să bată tactul. Dar știa că nu fusese născută pentru a fi dansatoare, așa că nu ceruse niciodată să urmeze vreo școală de balet.

Avea alte aspirații pe care cu greu le-ar îl putut defini. Trăise atât de mult singură încât își clădise un soi de lume imaginară. Era o taină a ei care-i îngăduia să-și uite singurătatea și uneori și foamea care o măcina.

Din lecturi întâmplătoare, din plimbări îndelungate, din cântece pe care nu ostenea să le asculte găsisese și cu ce să însuflețească acest univers lăuntric. Erau singurele sale comori, singurele ei averi pe care nimeni, nici măcar tatăl ei, nu putea să i le răpească.

Felul în care își dobândise cunoștințele fusese și el foarte puțin convențional. Învățase să citească din ziarele și revistele care se ocupau de cursele hipice pe care taică-său le lăsa vraște peste tot. Învățase să facă adunări refăcând pe cele de pe notele de plată ale hotelului pentru a afla astfel de cât mai avea nevoie pentru a le achita. Învățase limbile străine pentru că locuiseră în destule țări străine și pentru că mica lume a salariaților din oricare hotel este una foarte cosmopolită. Dacă n-ar fi reușit să se facă înțeleasă de ei, deseori ar fi răbdad de foame.

Învățase astfel multe din cele pe care copiii mai norocoși nu le știu. La început, citise ziarele tatălui său pentru că nu avea nimic altceva de făcut și pentru că se plictisea; apoi prinsese gust de lectură și se apucase să caute prin rafturile hotelurilor tot soiul de cărți vechi și uitate, și să împrumute revistele lăsate de unii și alții prin camere.

Era încă foarte tânără când a descoperit bibliotecile municipale și anul următor, la Paris, a aflat că majoritatea galeriilor de artă îngăduie gratuit accesul copiilor.

Un copil de aceeași vârstă, bine crescut și înconjurat de afecțiune, ieșit dintr-o familie cu dare de mână, n-ar fi avut de unde să știe că lumânările cele groase așezate în biserica în jurul statuilor sfinților sau a cutiilor cu moaște, împrăstie o căldură binefăcătoare în zilele geroase; sau cu o bucată de săpun, șterpelită dintr-o sală de baie a hotelului, poate fi vândută pentru câțiva bănuți în talciocurile capitalelor.

Dar Sorella nu prea făcea uz de asemenea mijloace. Ceva din sinea ei se împotrivea; această rezistență era atât de mare încât o împiedica să înstrăineze până și de-ale mâncării care i-ar fi fost totuși atât de necesare.

Meritul ei era cu atât mai mare cu cât se obișnuise să-și vadă tatăl pretându-se, cu toată nerușinarea, la asemenea mici furțișaguri. Aproape că nu călătorea niciodată cu trenul fără să nu fure un șervet de la toaletă, dacă dădea de vreunul; când aștepta în vreun salon, își umple întotdeauna buzunarele cu țigări, dacă se aflau la

îndemână: tot așa cum. Dacă o prietenă îi dădea bani să achite o consumație, păstra totdeauna restul.

Sorella nu se revolta împotriva acestui comportament, dar în ce o privea, prefera pe cât posibil să nu facă uz de asemenea mijloace. De altminteri, de la o vârstă foarte fragedă, făcuse dovada unei atitudini foarte demne. Deseori salariații mai tineri ai hotelurilor erau obraznici cu ea și îi dădeau porecle umilitoare; dar nu reușeau niciodată s-o facă să plângă și, în general, ținea totuși la ei pentru că îi spuneau că nu se aseamănă deloc cu alte fete. Acesta era un Compliment a cărui valoare integrală n-avea cum s-o aprecieze pentru că nu avusese nicicând ocazia de a se compara cu vreo altă față de aceeași vârstă!

Femei, în schimb, vedea mai multe decât i-ar fi convenit. Mai cu seamă din cele mai înaintate în vârstă, ai căror ochi, la vederea tatălui ei, se aprindeau într-un fel care-ți stârnea aproape mila. Toate, după o zi petrecută în compania lui D'Arcy, erau entuziasmate, pline de speranțe și păreau cumva întinerite.

Sorella adoptase un fel de scară de valori care îi era proprie și căreia i se conforma, tot așa cum domnea asupra unei lumi imagine care i se părea deseori mai adevărată decât realitatea. Această copilărie tumultuoasă o făcuse să se aleagă cu o anumită filosofie.

Accepta evenimente așa cum ele se prezentau, încercând să scoată tot ce putea fi mai bun din fiecare situație, fără să țină cont de aspectele

neplăcute ori plictisitoare. Învăţase să nu se preocupe de viitor, să nu acţioneze în niciun fel ca să obţină indiferent ce pentru propria-i persoană, dar să se arate recunoscătoare când i se făcea un dar, oricât ar fi fost acesta de mărunţ.

Critica rareori oamenii şi se întreba întotdeauna asupra motivelor ascunse ale actelor acestora; dispunea chiar şi de un soi de a doua vedere care îi permitea să spună cu exactitate ce anume gândeau ceilalţi la un moment dat.

* * *

Randal vorbea la telefon. Sorella, care îl asculta, ştia cu certitudine ce simţea Jane la celălalt capăt al firului.

— Nu pot să iau masa cu tine astă-seară, scumpa mea. Lucille e insuportabilă. Dacă nu reuşesc să o împac, se va reîntoarce în Statei Unite, şi atunci, ce se alege din piesa mea şi din banii tatălui tău? Da, da, ştiu, e într-adevăr decepţionat: eram atât de nerăbdător să te văd şi, aşa cum spui, n-am avut ocazia de a fi împreună decât o singură dată de la revenirea mea din Franţa...

Vădit, Jane îi cerea un anume lucru; vreme de câteva clipe, de parcă ar fi fost în căutarea unei replici, privirea lui se plimbă peste obiectele din încăpere, apoi răspunse:

— Nu, nu acum, scumpo, mi-ar plăcea foarte mult, dar trebuie să plec imediat... Da, am să încerc să-ţi telefonez în timpul serii şi dacă nu, mâine dimineaţă... E minunat că poţi fi atât de

înțelegătoare... La revedere, ești un înger.

Așeză la loc receptorul cu un suspin de ușurare și apoi, cu o ușoară schimă către Sorella:

— N-am comparat oare femeile cu diavolul? Cred că termenul e încă prea blând. - în vreme ce vorbea formase deja un alt număr.

— Alo, puteți să-mi dați apartamentul domnișoarei Lund, dacă sunteți amabil?

Urmă o tăcere, apoi se auzi sunetul unei voci iritate.

...

— Tu ești; Lucille?... Sunt dezolat, scumpeteo, că ești atât de nemulțumită. N-am nicio vină, totul merge din ce în ce mai rău... Da... Ascultă-mă, te rog... Da, da, știu. Am amânat totul până mâine... Ce zici, mâneam în oraș, astă-seară? Da, numai tu și cu mine. Vom putea și noi să stăm de vorbă liniștiți. N-ai decât să-mi spui ce anume dorești, și dacă-mi stă în puteri... Da, doar ani promis. N-ai încredere în mine? Da? Bine, deci la ora cot...

N-am să întârzii, sunt prea nerăbdător să te văd și vom vorbi despre noi, nu despre piesa asta afurisită... Dar bineînțeles, cum ți-ai putea închipui contrariul? Vrei să ți-o spun? Poftim! Te ador. Acum e mai bine? Și am să ți-o spun și în seara asta, desigur... Re curând.

Puse receptorul în furcă și rămase câteva secunde cu privirea ațintită asupra lui. Sorella știa că uitase în întregime până și de existența ei; era cufundat în gândurile lui, pradă unei agitații interioare.

Fata rămase locului, tăcută. Și după un răstimp care i se păru foarte îndelungat, dar care

în realitate nu durase decât câteva minute, Randal reveni la fotoliul său din apropierea șemineului. Se așază, își plasează picioarele pe un mic taburet și o privi pe Sorella.

— Sunt la strâmtoare, Sorella, recunosc el calm.

— Știu, făcu ea.

— E exact după tipicul acelor povești pe care le poți scrie atât de ușor. În cea de-a doua piesă a mea, *Duet pentru trei inimi*, situația era la fel de încurcată ca și cea în care mă zbat în acest moment. Există două femei... și le iubesc pe amândouă. Înțelegi asta?

— Da, desigur. Poți să iubești mai multe persoane în același timp.

— Bine, dacă înțelegi situația, înseamnă că-ți dai seama și de necazurile cu care cei mai mulți dintre bărbați trebuie să se confrunte. Necazuri provocate mai ales de o categorie de femei care se atașează atât de tare de un anume bărbat că doar moartea le poate despărți de el.

Sorella zâmbi.

— Nu toate femeile sunt așa, observă ea. Destule dintre ele iubesc câte un alt bărbat în fiecare săptămână, dacă reușesc să găsească suficienți de mulți dintre aceștia care să gândească la fel.

Randal izbucni în râs.

— Și asta este părerea ce o ai despre fapte de un sex cu dumneata? apoi deodată, chiar înainte ca ea să poată da un răspuns, adăugă: n-ar trebui să vorbești așa, la vârsta pe care o ai. Uit mereu că ești încă copil și-ți vorbesc cum aș fi

făcut-o cu tatăl dumitale.

— Și de ce nu? întrebă Sorella, am trăit destul de mult timp în compania sa pentru a ști că, dacă-mi place, sunt în stare să vorbesc exact ca el. Adevărul este că nu-mi prea place să vorbesc, spre deosebire de papa. Mai degrabă îmi place să ascult. Vorbiți-mi de Lucille. O iubiți cu adevărat?

— Nu, cred că nu, răspunse Randal, prea absorbit din nou de propriile sale probleme pentru a-și mai aminti că Sorella era atât de tânără. Dar am iubit-o. M-am îndrăgostit de ea acum trei ani, după ce ne-am întâlnit pentru prima oară la Hollywood. Este o femeie încântătoare și am fost flatat când mi-am dat seama că sunt obiectul atențiilor sale. N-am fost împreună decât o perioadă foarte scurtă; a trebuit să revin în Anglia pentru un an și nu m-am reîntors în Statele Unite decât anul trecut pentru a turna un film.

— Lucille are o casă la Beverly Hills, mi-ar plăcea să-i poți vedea bazinul de înot și grădina. Ai impresia că trăiești tot timpul într-un vis. Adevărul este că am fost foarte fericit vara trecută cu Lucille. Dar a venit iarna, m-am reîntors în Anglia și am întâlnit-o pe Jane. La naiba cu toate astea! Iar am uitat că n-ar trebui să-ți spun astfel de lucruri.

— Mi-ar plăcea să nu vă gândiți mereu la vârsta mea. Lucrul cel mai bun pe care l-ați putea face este să stați de vorbă cu mine despre aceste probleme pentru că nu sunt amestecată în ele și pentru că pot să vă spun părerea mea cu toată nepărtinirea.

— Te gândești la Hoppy și la Jane, nu?

— Hoppy vrea ca dumneavoastră să vă însurați cu Jane. Aveți de gând s-o faceți?

— Ar trebui s-o fac? reacționează Randal surâzând.

Sorella își clătină capul, în semn că nu.

— Nu? ia te uită! Și de ce nu?

Cum fata nu răspunse, Randal continuă după câteva clipe:

— ...îmi închipui că ești singura persoană din lume care-mi pune să nu mă însor cu Jane. E o făptură foarte seducătoare, nimeni n-o poate nega. Are și foarte mulți bani, ceea ce nu are o importanță esențială, dar nici nu strică. Și mai are o poziție socială foarte înaltă care îi permite să aibă de-a face cu o lume care, mărturisesc, îmi stârnește curiozitatea și mă distrează.

Îl iubesc prietenii, oamenii aceia ambițioși și remarcabili pe care i-am întâlnit la recepțiile tatălui ei; pentru că desigur, nu trebuie să-l uităm pe lordul Rockampstead. Banii săi reprezintă un dar ceresc pentru piesa mea de teatru care așteaptă această intervenție divină pentru a deveni realitate. Oare nu mai am nimic de adăugat? Da, desigur, Jane însăși, plăcută, tulburătoare, de neuitat. Și acum, tot mai susții că n-ar trebui să mă însor cu ea?

Ochii verzi ai Sorellei îl țintuiau cu o expresie de nepătruns. Apoi, cum Randal o privea cu o mină întrebătoare, fata spuse rar și măsurat:

— Dacă vă veți însura cu ea veți fi dezamăgit.

CAPITOLUL 5

„TE VREAU!”

Lucille puse receptorul la un loc cu un surâs pe buze. Proasta ei dispoziție se risipise fiindcă își văzuse dorința îndeplinită.

Nu-și dădea seama decât prea puțin în ce măsură Randal detesta exploziile ei de furie și efectul deplorabil al acestora asupra celorlalți actori. Și asta pentru că răsfățata stea a ecranului era atât de obișnuită să vadă oamenii supunându-se capriciilor sale încât era incapabilă să-și închipuie că situația s-ar putea schimba vreodată.

Edward Jepson o sfătuisese mereu să nu împingă lucrurile prea departe. Ea însă râdea de presimțirile lui întunecate și n-avea decât să se privească în oglindă pentru a se crede invulnerabilă. Dar avertismentele lui Edward avusesese totuși efect, astfel că în vreme ce avionul o ducea spre Anglia luase o hotărâre care altă dată i s-ar fi părut chiar incredibilă.

Lucille avea rareori timp să mediteze. Zilele ei se succedau într-un vârtej: lucrul sub lumina reflectoarelor, tratamentele cosmetice, interviurile, dineurile și seratele, nu-i lăsau de fel răgazul să se gândească la felul cum ar trebui să arate viitorul.

Orele cele lungi petrecute în avion îi dăduseră prilejul de a examina mai serios perspectivele care i se ofereau.

Ultimele cuvinte pe care i le spusese Edward Jepson îi serviseră, în oarecare măsură, drept avertisment.

— Mă cam stăpânește tracul la ideea că prima mea apariție pe scenă va avea loc la Londra, spusese Lucille la aeroport.

În realitate nu era deloc neliniștită. Făcuse reflecția cu pricina în speranța că Edward va încerca să-i împrăstie temerea cu câteva cuvinte măgulitoare; dar, dimpotrivă, managerul răspunsese rar și apăsător:

— Trebuie neapărat ca piesa să fie un succes, Lucille. E întotdeauna preferabil să poți paria pe mai mulți cai, mai ales dacă nii mai ești foarte sigur că șansa îi va surâde în continuare celui pe care l-ai considerat până acum ca favorit.

Se străduise într-adevăr foarte mult să lase impresia că nu înțelesese amenințarea străvezie inclusă în aceste cuvinte și, de îndată ce rămăsese singură, începuse să reflecteze cu o seriozitate de care nu mai făcuse dovadă demult timp.

Și dintr-odată hotărârea în privința a ceea ce avea de făcut apăruse înscrisă – cu litere de foc parcă – în fața ochilor să-i închiși. O clipă respirația i se opri din pricina propriei îndrăzneii, apoi însă își reveni și acceptă ideea din toată inima, dându-și seama că, în subconștient, tânjise dintotdeauna după această ieșire.

Acum că hotărârea fusese luată, totul părea simplu și clar Lucillei; nu mai avea nicio îndoială, nicio ezitare: avea să se mărite cu Randal, era un lucru hotărât.

De ani de zile se gândea la căsătorie. Bineînțeles, primise nenumărate cereri în căsătorie, ca toate stelele de cinema; Lucille era mai seducătoare și mai rafinată decât majoritatea

contemporanelor sale, atracția pe care o exercita asupra sexului opus nu era, măcar de această dată, deloc exagerată de presă. Dar fusese prea satisfăcută de propria-i reușită pentru a-și dori să o împartă cu un bărbat. Nu se gândise decât cum să se ridice cât mai mult pe firmamentul pe care străluceau stelele celei de a șaptea arte.

Își luase deci câte un amant atunci când agenda de lucru i-o permitea și îl îndepărtase cu aceeași ușurință cu care se debarasa de rochiile brodate cu strasuri pe care le purta în anumite filme și a căror existență nu avea cum să depășească durata turnărilor.

În timpul primilor ei ani de la Hollywood, nu se gândise decât la succes; descoperise senzația îmbătătoare pe care ți-o produc elogiile și aplauzele. La fel ca și Narcis, nu-și iubea decât frumusețea proprie și avea prea puțin timp pentru a o remarca pe cea a altora.

Bărbații i se păreau niște umbre a căror iubire era cam tot atât de adevărată ca sentimentele exprimate în fața camerelor de luat vederi. Faptul că ei o copleșeau cu atenții făcea parte din scenariul obligatoriu al reușitei sale, la fel ca și purtatul herminei și al bijuteriilor casei Tiffany sau folosirea celor mai bune parfumuri franțuzești. Dar, ca indivizi în sine, reprezentanții sexului tare i se păruseră întotdeauna cu desăvârșire inconsistenți; nu erau pentru ea decât obligatorii însoțitori de ieșire în lume, cavaleri pentru bal sau amfitrioni simpatici.

Accepta prezența lor și le primea omagiile, ca și cum ar fi avut drepturi asupra lor. Și cum

pretindea mult, obținea aproape tot ceea ce-și dorea. Dar existaseră, desigur, și câțiva bărbați față de care făcuse uz de farmecul și de puterea ei de seducție atât din plăcere cât și în virtutea unor principii.

Vreme de trei luni, Lucille fusese amanta unui mexican extrem de bogat. Înainte de a-l întâlni, crezuse că era o anumită experiență în materie de lux; dar nu-i venise să-și creadă ochilor când descoperise splendoarea domeniilor și caselor sale și rămăsese stupefiată văzându-l cheltuind sume uriașe pentru o serată care a doua zi era de-acum uitată.

Dar chiar și pentru această avere uriașă care ar fi putut să fie a ei, nu vrusese să renunțe la cariera de actriță.

Nu banii îi râvnea, ci celebritatea. Care era un elixir mai îmbătător decât tot ceea ce-și imaginase ea cândva. Nu se sătura niciodată de a-și vedea numele pe afișele sau în literele luminoase de la intrarea cinematografelor, de a semna autografe, de a apărea în manifestări publice și de a răspunde întrebărilor puse de ziariști.

Lucille nu dorise de fel să fie singură și nu visase la o viață personală. Iubea atât de mult reflectoarele încât le căuta. Și cum era extrem de frumoasă, putea să sfideze lumina lor puternică și nemiloasă vreme mai îndelungată ca oricare altă stea. Nu devenise conștientă decât foarte de curând că-i era din ce în ce mai greu să-și mențină poziția. Tot mai era unul din numele cele mai solicitate ale cinematografului, dar deja rivalele ei mai tinere începuseră să o ajungă din urmă și

începuse să simtă un ușor declin al popularității sale.

Era ceva aproape imperceptibil, încasările nu diminuaseră și, totuși, Lucille era conștientă de aceasta. Frumusețea ei nu era pusă în cauză, la fel ca și calitatea filmelor în care accepta să joace. Scenariile care i se prezentau erau mereu supuse celor mai severe critici, și destule dintre ele refuzate pentru singurul motiv că rolul care i se propunea ar fi riscat să-i dezorienteze publicul.

Nu, era vorba de un fenomen mult mai subtil, la fel de greu de sesizat ca momentul exact când vara se sfârșește și când toamna începe. În sinea ei, Lucille știa că *anotimpul ei frumos* se apropia de sfârșit. Curând frunzele aveau să se îngălbenească, soarele să-și piardă strălucirea și primele semne ale bătrâneții aveau să-i transforme trăsăturile feții, să-i încovoieze silueta și, poate, să-i deformeze picioarele atât de celebre.

Edward, în aceeași măsură ca și ea, știa că timpul pe care-l mai aveau la dispoziție era extrem de scurt. Trebuia făcută o schimbare, găsit ceva nou, altminteri ea, Lucille, ar înceta curând să focalizeze interesul acestei lumi artificiale care este cinematograful și ar trebui să accepte roluri secundare: adică tocmai ceea ce-și jurase să nu facă niciodată. Niciodată! Niciodată cât mai exista în ea un strop de viață, n-avea să accepte această umilință.

Văzuse cu câtă subtilitate și cu câtă inteligență celelalte actrițe fuseseră transferate în rolul „femeii celeilalte”, rivala care trebuie să se

bată pentru a obține favorurile eroului, rolul despre care toată lumea afirma că solicita reale calități actricești, dar în care dispare de pe ecran înainte de finalul tulburător al filmului.

Cât de bine le cunoștea ea, aceste roluri și aceste măguleli!

„Pur și simplu, te-ai fi nenorocit, draga mea. Ce mare lucru e să faci o ingenuă?! A, în schimb, să joci un rol ca al tău, asta cere într-adevăr niște calități aparte. Bineînțeles, ai să fii cap de afiș împreună cu...”

Iar dedesubt avea să se afle celălalt nume, numele tinerei al cărei rol l-ai jucat cu zece ani în urmă.

În avion, pumnii lui Lucille se strânseseră. Tot corpul său era încordat, lată deci ce plănuia Edward pentru ea! Tot nu-i venea să creadă, era cu neputință. Se gândea la sutele de scrisori din partea admiratorilor pe care le primea zilnic.

Nu, timpul de a abdica nu sosise încă; dar acum, pentru prima oară, un nor întunecat se arăta la orizont.

Acestea fuseseră împrejurările în care se hotărâse să se mărite cu Randal. Îl iubea de trei ani deja: era atât de diferit de toți bărbații pe care-i întâlnise la Hollywood, de actorii cu care jucase, de Edward Jepson și de toți ceilalți prieteni ai ei.

Randal era de o eleganță pe care, la prima vedere, o suspectase de a fi oarecum feminină; apoi îi descoperise însă prestanța și astfel îl găsisese irezistibil.

Nu putea să-și explice ce anume îl făcea să fie

atât de diferit de ceilalți bărbați. Câteodată, credea că era frumusețea chipului și expresia ușor dezabuzată a gurii; dar mai cunoscuse destul alți bărbați la fel de frumoși ca și el, care totuși n-aveau farmecul lui.

Forța corpului său, viguros și athletic, o fermeca; și cu toate acestea, Hollywood-ul era plin de atleți, nerăbdători cu toții de a-și arăta forța ziua cât și noaptea...

Faptul că era englez nu răspundea nici el întrebării, întrucât Lucille cunoscuse destui dintre conaționalii lui pentru a ști că era singular printre ei. I se impusese foarte repede, înfășurat cumva într-un mister, și chiar după câteva luni de întâlniri aproape zilnice, tot nu reușise să-l înțeleagă pe de-a-ntregul.

Lucille cunoscuse puțini oameni inteligenți cu excepția lui Edward; astfel că a-l asculta pe Randal vorbind era pentru ea o experiență cu totul nouă. Era atât de ignorantă că lui îi era foarte ușor s-o impresioneze și, pentru prima oară în viața ei, îi plăcuse să fie dominată.

Tot pentru prima oară avea de-a face cu un scriitor autentic și era fascinată de această facultate pe care o avea de a reuși să se ascundă de lumea exterioară atunci când era cuprins de inspirata creatoare.

— te: iubesc, bineînțeles că te iubesc, spusese Randal odată. Dar nu înțelegi că în clipa de față trebuie neapărat să scriu? Ceea ce am de pus pe hârtie e cu mult mai important decât indiferent ce dineu sau picnic-surpriză. Chiar de-aș fi invitat la serata cea mai fastuoasă a anului și tot nu m-aș

duce, ci aş rămâne să aştern pe hârtie ceea ce încearcă să-şi croiască drum din mine.

La început, Lucille nu prea îl crezuse. Apoi însă da, deoarece Randal, atât de adaptabil în cea mai mare parte a împrejurărilor vieţii, se dovedea de neclintit în tot ce era legat de munca lui.

Şi din pricina acestor trăsături de caracter, sau poate mai degrabă în ciuda lor, Lucille se îndrăgostise, din zi în zi, tot mai adânc de el.

În trecut, avusese obiceiul să dirijeze ea conduita amantilor săi le spunea tot ce aveau de făcut, unde trebuiau să meargă, când dorea să-i vadă în patul ei... Acum, însă, Randal era cel care dădea ordinele şi care voia să fie ascultat, ceea ce, spre marea ei mirare, Lucille acceptă.

Într-o seară, după cină, în casa ei din Beverly Hills, ieşiseră în grădină, Randal se aplecase pentru a o săruta şi o pasiune reciprocă îi cuprinsese. Şi nu încetase să crească până într-atât încât Lucille, învinsă de violenţa acestui sentiment, se regăsi înlănţuită de Randal, cu ochii închişi pe jumătate şi buzele întredeschise...

Era foarte frumoasă sub magia razelor de lună. Fremătând în braţele lui îi spusese:

— Să ne reîntoarcem în casă. Te vreau. Oh! Randal dragule, te vreau.

O privise cu o expresie dominatoare în ochi apoi, ridicând-o cu brutalitate în braţe, fiindcă dorinţa lui era atât de puternică, o dusesse la umbra magnoliilor.

Scosese un strigăt de surpriză confruntată cu atâta impetuositate; şi totuşi, această experienţă nouă o făcuse să cunoască o plăcere pe care o

ignorase până atunci. Era atât de obișnuită cu așternuturile de mătase, cu pernele parfumate și cu cuverturile de satin că nu savurase niciodată plăcerea de a fi luată ca o țărancă tânără, răsturnată într-un șanț pe drumul spre casă după balul de sâmbătă seara.

Poate că tocmai gesturile acestea neașteptate ale lui Randal îi plăceau mai mult decât orice altceva.

Într-una din zile când se duseseră să se plimbe la țară, apusul soarelui fusese atât de frumos și Randal o găsisese pe Lucille atât de seducătoare, că refuzase să o conducă înapoi la Hollywood unde urmau să ia parte la un dineu foarte important.

Cu o altă ocazie, o smulsese de la o serată, aproape cu forța, pentru că, dansând împreună, dorința lui devenise până într-atât de violentă că voise să fie singur cu ea...

De n-ar fi fost decât atât și tot ar fi fost îndeajuns ca Lucille să-l iubească. Era atât de diferit de ceilalți bărbați care îi erau recunoscători pentru cel mai mic favor pe care ea găsea de cuviință să li-l acorde! Astfel fusese pe de-a-ntregul înrobite de farmecul lui și, mai târziu, înțelesese că nu doar ceea ce Randal spunea sau făcea o subjugaseră, ci că mai exista și un ce anume, propriu doar lui.

Avea să se mărite cu el. Se mira acum că nu se gândise mai de mult la aceasta. Până la urmă, ce altă alegere mai fericită ar fi putut să facă? Randal își făcuse deja un nume în teatru și în cinema. Era tânăr și la începutul carierei sale. Avea să-l ajute să atingă piscurile cele mai înalte, să obțină tot

ceea ce și-ar fi dorit.

Va juca în filmele sale până în ziua când va fi prea bătrână pentru aceasta. Și atunci, le va produce. Se imagina un fel ja Mary Pickford¹² a viitorului: o manageră strălucită, conducând o mare societate, care asigura cu geniul ei succesul firmei sale. Aceasta avea să fie. Acum că decisese în privita viitorului, nimic nu va putea s-o mai neliniștească, nici măcar apariția primului fir de păr alb.

Lucille coborâse din avion la Croydon, bucuroasă și emoționată din pricina hotărârii pe care o luase; dar în loc să-l găsească pe Randal, fusese primită de un vânt rece care îi risipise pe loc mulțumirea.

Cele câteva zile care trecuseră de atunci fuseseră cu totul diferite, de ceea ce-și închipuisese. În primul rând, nu fusese niciodată singură cu Randal. Sigur că da, se vedeau în fiecare zi, dar mereu înconjurați de alți oameni, indiferent că era în timpul repetițiilor, a meselor, a dansurilor, sau atunci când alegeau decorurile, mobilierul, costumele și reglau nenumăratele detalii ale punerii în scenă. Toți oamenii aceștia vorbeau din belșug, într-o asemenea măsură că nu putuse niciodată să se întrețină între patru ochi cu Randal.

Se așteptase ca el s-o însoțească seara la hotel, dar Randal nu spusese nimic despre acest subiect și ea nu vruse să se înjosească până într-

12 Celebră actriță americană, supranumită „mica logodnică a lumii”, care a realizat nu doar peste două sute de filme ci a pus bazele și firmei UNITED ARTISTS (N.T.)

atât încât să i-o ceară. Își spusese că trebuie să fi avut motive întemeiate să procedeze altminteri decât sperase ea. Era desigur traumatizat de accidentul în care pricinuisese moartea unui om despre care mărturisise deschis că fusese prietenul său. Probabil că se gândise și la ea, la sănătatea ei, la faptul că trebuia să fie obosită din pricina diferenței de fus orar. Încercase deci, să-i găsească toate scuzele imaginabile, dar gelozia față de Jane o făcea acum să fiarbă de mânie.

Jane venise împreună cu tatăl ei să asiste la prima repetiție. Vorbise extrem de puțin și Lucille nici măcar nu observase dacă se întreținuse cu Randal sau nu; dar nu era atât de idioată pentru a subestima puterea de seducție a lui Jane.

Fiica lordului nu era atât de frumoasă ca ea, dar Lucille știa că eleganța lui Jane, care se îmbracă la cei mai renumiți croitori parizieni, o depășea cu mult pe a sa. Lucille fusese de asemeni sensibilă la farmecul și la grația lui Jane, ca și la manierele ei, care adevereau o educație excelentă.

Într-un cuvânt, din primul moment, Lucille o detestase pe Jane. De când fuseseră prezentate una alteia, actrița arborase o curtoazie și o politețe condescendentă care mascau o ură perfidă.

Jane se arătase extrem de indiferentă față de Lucille. Văzuse steaua de cinema strecurându-și brațul pe sub cel al lui Randal și râtiicântiu-și spre ei chipul acela atât de frumos cu o expresie de posesiune extrem de jenantă. O auzise cerându-i să aducă mantoul și, în vreme ce-l îmbrăca, mulțumindu-i cu un foarte dulce: „Mersi, dragul

meu scump”.

Fața lui Jane nu trăda se nici cea mai mică nemulțumire. Părase chiar că nu remarcă faptul că Randal se simțise stingherit; dar începând cu acel moment, ura lui Lucille avea să fie plătită cu dobândă.

Jane se hotărâse să joace și ea rolul femeii-proprietar. Venise deci să asiste cu regularitate la repetiții și insista de fiecare dată ca Randai să dejeuneze cu ea și cu tatăl ei. Dacă intenționa s-o aducă, pe Lucille cu el, asta era treaba lui, dar Jane îl punea în imposibilitate de a-i refuza invitația.

— Trebuie oricum să mănânci undeva, spunea ea când Randal încerca să-i decline invitația, și tata vrea să discute cu tine.

„Probleme de dezbătut” era scuza invocată pentru a-i invita pe Randai la prânz, la cină și pentru a-i răpi cele câteva clipe de libertate de care se bucura între repetiții.

Lucille cunoștea cu exactitate de la Edward Jepson care era suma totală pe care lordul Rockampstead o investise până atunci în *Astăzi și Mâine*. „Cine plătește viorile alege și muzica” spusese aceste de câteva ori râzând.

Iată de ce, când lordul Rockampstead voia să se întrețină cu Randal sau cu oricare altul dintre membrii echipei, fiecare era obligat să asculte ceea ce acesta avea de spus, și Jane ar fi fost stupidă dacă nu s-ar fi folosit și de o asemenea armă pentru a-și atinge ținta.

Securea de război fusese dezgropată. Cele două femei o știau prea bine în momentul când

mâncau la aceeași masă la restaurant sau în Belgrave Square. Lucille încă nu și dăduse seama dacă Randal era conștient de ceea ce se întâmpla. Era hotărâtă să nu-l întrebe ceva în privința aceasta. Era, de fapt, genul de situații care-i trezea acestuia simțul umorului. Ar fi râs și ea s-ar fi simțit ridicolă. Mai mult chiar, dacă ea i-ar fi spus că este geloasă, știa că această mărturisire n-ar fi făcut decât să-i sporească încrederea în propria-i persoană. Or, Lucille considera că era preferabil ca Randal să nu fie sigur de ea, astfel încât să se agațe de ea din teama de a nu o pierde. În timpul lunilor petrecute împreună, el nu pronunțase niciodată cuvântul „căsătorie”. Era, fără nicio îndoială, vina ei, gândi Lucille, că ideea asta nu-i trecuse nici măcar o dată prin cap.

Fusese totdeauna convinsă, în forul ei lăuntric, că Randal dorea să se însoare cu ea, fiindcă Lucille păstrase totuși destule dintr-o anume morală convențională care-i spunea că dorința de a se căsători precede relațiile sexuale. O dată, un european îi spusese:

— Voi ceilalți, americanii, sunteți grozav de burghezi, de conformiști: vreți mai întotdeauna să vă căsătoriți cu amanții voștri.

Răsese atunci, dar mai târziu trebuise să recunoască faptul că exista destul de mult adevăr în această remarcă. Încerca mereu un sentiment de culpabilitate culcându-se cu un bărbat despre care știa foarte bine că nu va fi soțul ei. Și se întreba dacă educația ei americană sau strămoșii ei germani se găseau la originea principiilor sale.

Tatăl ei era un protestant, fiul unui băcan din

Hamburg. Emigrase în Statele Unite cu familia sa din pricina mariajului. Se numea Hans Schmidt și primul lui copil, născut la o lună după ce puseseră piciorul pe acest pământ al libertății, fusese botezat cu numele de Maria.

Maria Schmidt era un copil frumos ai cărui păr blond și ai cărui ochi albaștri și strălucitori îți aminteau îndată de Hans.

Cam la atâta se oprea asemănarea cu taică-său. Maria avea caracterul și silueta mamei sale. Din nefericire nu o cunoscuse prea bine fiindcă nu avusese decât nouă ani când o pierduse. După ce se mărise, și după ce adoptase numele de Lucille – mai potrivit pentru o viitoare artistă, nu? – se gândise deseori la ea și o regretase tare mult.

Drașa Schmidt era originară din Polonia, dar în vinele sale mai curgea și sânge rus, sârb și lituanian. Așa că soțul ei îi spunea, glumind afectuos, că era o micuță bastardă. Se trăgea din niște țărani. Săracă lipită pământului și cu o obârșie atât de modestă, n-avea cum să fie acceptată de niște prăvăliași, dar n-aveai decât să o privești o singură dată ca să fii convins că avea mai mult duh ca toți de alde Schmidt la un loc.

Drașa n-avea de fel zestre, dar avea în schimb temperament. Nu prea era dăruită nici ca gospodină, dar putea să-l scoată din minți pe oricare bărbat, doar prin felul în care-l privea și prin care-și mișca șoldurile de parcă l-ar fi invitat la dans. Amintirea pe care Lucille o păstrase despre maică-sa era cea a unei femei pe jumătate boeme.

Fără nicio îndoială, sângele mamei sale fusese

cel care o făcuse pe Lucille să abandoneze serviciul convenabil pe care taică-său i-l găsisese într-un magazin pentru a se apuca să bântuie agențiile teatrale până în ziua în care fusese admisă într-o trupă de actori. Detesta să evoce acești ani de luptă și de dificultăți, ani în timpul cărora fusese atât de des ispitită să-și recunoască eșecul și să se reîntoarcă acasă. Dacă nu o făcuse, era din pricina orgoliului, din pricina temerii de a se regăsi într-o casă în care avea să se simtă doar pe jumătate acceptată, cea de-a doua soție a tatălui ei văzând cu ochi răi prezența unei fiice vitrege atât de seducătoare.

Dar câteva din învățămintele tatălui ei și codul său moral strict nu-i pieriseră din memorie. Încerca întotdeauna remușcări, duminica dimineata, când se trezea și auzea clopotul bisericii și când își dădea seama că rămăsese în pat, când firesc ar fi fost să fi mers la slujbă îmbrăcată în hainele cele mai frumoase...

Hans Schmidt nu prea reușise întru totul, dar asta nu o împiedica deloc pe fiica sa să rămână atașată de convingerile lui. Pentru ea căsătoria era o instituție sacră și gândea că luându-l pe Randal de soț avea să facă un lucru totodată drept și bun.

Lucille surâdea cu o expresie de simplitate aproape copilăroasă când, câteva ore mai târziu, Randal sună la ușa apartamentului. Își consacrase tot timpul care urmase telefonului lui pentru a se face frumoasă. O maseuză tânără o frământase conștiincios din tălpi și până-n creștet, astfel încât corpul cel zvelt și suplu avea acum elasticitatea

unuia de adolescentă. O cosmeticiană îi aplicase o mască nutritivă și o manichiuristă îi făcuse unghiile de la picioare și ție la mâini.

Era foarte seducătoare și nu i-ai fi dat douăzeci și cinci de ani când oaspetele pătrunse în salon. Era îmbrăcată într-o rochie de dantelă presărată cu stele de stras și împodobită cu o broșă de diamante. Un colier de rubine și niște cercei asortați îi subliniau frumusețea chipului. Garnitura de pietre prețioase era completată de o brățară care atrăgea atenția asupra fragilității încheieturii mâinii.

Văzând-o grăbindu-se spre el, cu brațele întinse, Randal trebui să-și spună că era într-adevăr cea mai frumoasă, femeie din câte cunoscuse. Radia un farmec de nespus, atât de puternic încât îți tăia răsufarea, indiferent că o vedeai pe ecran sau doar într-un salon de hotel cu decorații absolut convenționale.

— Randal, Randal, dragule, am așteptat atât de mult această seară!

Chipul lui Lucille era ridicat către al lui. Se aplecă să o sărute pe obraz.

— Ești absolut strălucitoare, spuse el. Unde urmează să ne ducem? Buckingham Palace?

— Undeva unde vom reuși să fim singuri.

— Este exact ceea ce-mi doresc, răspunse Randal cu galanterie, remarcând în același timp că: la celălalt capăt al încăperii ușa camerei rămăsese întredeschisă într-un fel, sugestiv.

În lumina blândă și tamizată observă cuvertura de pat de atlas, fețele de pernă garnisite cu dantelă, iar în loc de plapumă, o blană uriașă,

atât de potrivită pentru recile ierni londoneze. Și parfumul îmbătător și exotic, cu care fiecare obiect, din dormitor, părea impregnat, ajungea până! a ei.

Totul era nemaipomenit de excitat și de tulburător. Randal își dădea foarte bine seama de asta. Lucille se îndepărtă într-un foșnet de mătase extrem de senzual!

— Am comandat un cocteil pentru tine, spuse ea, formula ta preferată.

Îi luă paharul din mână și, ridicându-l aproape mașinal, toastă.

— ...în cinstea celei mai frumoase femei din lume! Cuvinte pe care le mai pronunțase, în fața ei, când se întâlniseră prima oară și când băuseră un pahar împreună.

De câte ori nu evocaseră acel moment în care amândoi înțeleseseră că un lucru deosebit de important se născuse din acea întâlnire! Că era așa le-o arătase pulsul lor dintr-odată febril, brusca senzație de uscăciune a buzelor și focul mistuitor care le incendiase ochii atunci când se priviseră.

— În cinstea celei mai frumoase femei din lume, spusese el cu o voce gravă.

— Nimeni nu mi-a vorbit vreodată astfel, îi răspunsese Lucielle puțin mai târziu, gândind că vocea lui era unică, dacă nu cumva și cuvintele...

— Și este întocmai ceea ce și gândesc. Nu-mi imaginam că o asemenea frumusețe chiar există.

— Dar mi-ai văzut filmele, replicase Lucille zâmbind.

— Le-am bănuیت tot timpul de a se folosi de

artificii, de a fi trucate, dar acum, știu că ele sunt cu mult sub nivelul realității.

Mâncaseră împreună în seara aceea și zorile îl găsiseră pe Randal în picioare lângă fereastra camerei lui Lucille, privind întâile raze de soare aurii care risipeau întunericul nopții.

— Randal! îl strigase ea din pat.

Bărbatul se răsucise, în vreme ce Lucille se smulgea din îmbrățișarea somnului pentru a-i admira corpul puternic.

— Trebuie să plec, spusese el.

— De ce?

— E aproape ora șase. Nu trebuie să fiu văzut aici. Servitorii tăi se vor scula și...

Răsese de el, răsul adânc și amuzant al unei femei care e îndeajuns de matură pentru a-și râde de părerile altora.

— Dar, dragule crezi într-adevăr că părerile slugilor, sau ale nu mai știu cui, de altminteri, au vreo importanță?

Își întinsese brațele și, trecându-i-le pe după gât, îl trăsese spre buzele ei însetate de sărutările lui.

Nu, nu se preocupaseră de ce se spunea despre ei sau de ce s-ar fi putut întâmpla, în vremea acestor prime zile de fericire petrecute la Hollywood.

Dar, cum, se gândea Randal, i-ar putea explica lui Lucille că situația nu mai era aceeași? Își așază paharul pe masă.

— Încă unul? întrebă Lucille și luă shaker-ul.

— Nu trebuie niciunul nici celălalt să bem prea mult, în seara asta. Repetiția e mâine

dimineață! a ora nouă și n-avem voie să întârziem.

— Am întârziat eu cândva? Tu însuși ai spus deseori că sunt singura femeie punctuală pe care ai cunoscut-o.

Era adevărat. Atunci când Lucille lucra, era de o punctualitate care făcea de rușine pe cei mai mulți dintre partenerii ei.

— Cu toate acestea, avem de tras din greu mâine, insistă Randal. Am pierdut o groază de timp, în după-amiaza aceasta. Repetiția actului al doilea ar trebui cumva încheiată mâine. Situația fiind cea pe care o știm, trebuie să absolvim primele două scene dimineața și s-o începem pe cea de-a treia după-amiază, Suntem în criză de timp, cred că-ți dai seama?

— Nu trebuie să-ți faci griji, nu te las eu în pană.

— Crezi că mi-e teamă de una ca asta? protestă Randal, repede. Tu ești într-adevăr minunată, Lucille. Stăpânești totul foarte bine, dar nu trebuie să uităm de restul trupei: trebuie să avem grijă să nu rasolească repetițiile. Și apoi, am auzit astăzi spunându-se că premiera a fost definitiv fixată pentru 25 octombrie.

— Lată o noutate excelentă! Merită să bem în cinstea ei, propuse Lucille, luându-și paharul și întinzându-i-l pe al lui.

Ciocniră.

— Pentru un succes cât mai mare și... pentru fericirea cea mai mare pe care ți-ai putea-o dori, dragostea mea.

I se păru că deslușește un anume subînțeles în vocea actriței, dar deocamdată nu reuși să-l

pătrundă. Bău pr-ivind-o cu un aer întrebător, în vreme ce ea - și întindea mâna pentru a-i mângâia obrazul.

— Se pare că ai cam slăbit de când nu te-am mai văzut, spuse ea cu delicatețe. Bronzul acesta te prinde de minune, dar ești totuși prea surmenat. Văd că e cazul să mă ocup de tine, să te mențin la fel de tânăr și de puternic ca atunci când te-am cunoscut.

— Asta a fost acum trei ani. Pe atunci nu munceam pe brânci cum mi se întâmplă acum.

— Și eu care credeam că avem totuși puțin timp și pentru a fi împreună, nu?

Randal își așeză paharul, stânjenit.

— Hai să mergem să mâncăm, propuse el. Presupun că ți-e foame. Cât despre mine, sunt de-a dreptul hămesit.

— Ai uitat ceva, spuse Lucille încetișor.

Știa prea bine despre ce era vorba.

Altă dată, înainte de a ieși, avea obiceiul s-o sărute pentru a-i da cum spunea, o armă împotriva privirilor invidioase a celorlalți bărbați mai puțin fericiți decât el.

Era unul din acele mici ritualuri pe care îndrăgostiții le inventează cu atâta plăcere. Îi sărută fruntea, apoi ochii, obrazii, urechile, buzele și, în cele din urmă mica adâncitură de la baza gâtului unde se simțea pulsul bătând grăbit pentru că Lucille era emoționată.

Uneori, când se sărutau astfel, uitau ieșirea pentru care se pregătiseră și rămâneau înlănțuiți toată noaptea, uitau totul în afară de dorința care le cuprindea în același timp trupurile.

Pe durata unei clipe Randal ezită apoi, înarmându-se cu curaj, spuse liniștit.

— Nu trebuie să mă ispitești în seara asta, Lucille. Îmi propusesem să stăm de vorbă și dacă începem să ne sărutăm, riscăm să rămânem flămânzi...

Lucille îi caută privirea, de parcă ar fi înțeles că a inventat o scuză; apoi, prefăcându-se că acceptă situația aceasta neașteptată cu mărinimie, râse încetișor:

— Chiar ți-e așa de foame sau ai devenit dintr-odată prudent? întrebă ea; Ei bine! dacă tu nu mă săruți, te sărut eu pe tine.

Se ridică în vârful picioarelor apoi, aplecându-i fața își apăsă buzele pe fruntea lui. Câteva clipe bărbatul îi rezistă apoi, cum gura ei, fierbinte și lacomă, îi căuta acum buzele, o luă în brațe și o strânse cu putere.

CAPITOLUL 6

„DACĂ M-AR FI IUBIT...”

Randal se așezase în rândul al treilea al orchestrei și urmărea repetiția. O atmosferă sumbră domnea în teatru; mirosul tutunului rece se combina cu cel al dezinfectantelor și inevitabilul curent de aer rece venit dinspre culise ar fi străbătut chiar și prin paltonul de blană cel mai călduros.

Afară nu era frig deloc și Randal încercase un regret intrând în teatru. Ar fi preferat să rămână în stradă, sub soarele blând al toamnei.

După această senzație plăcută, atmosfera rece și dezolantă a sălii nu era deloc binevenită. Simțea curentul de aer înfășurându-i-se în jurul gleznelor și fiecare replică, oricât de pasională ar fi fost, părea să înghețe chiar înainte de a fi fost pronunțată.

Doar Lucille părea în largul ei, nepereche de frumoasă. Purta un mantou scurt, de zibelină, deasupra unei rochii de lână de un albastru bătând spre mov care sublinia tenul ei delicat; strălucea în cadrul trist și pustiu al scenei încă văduvite de decor.

Repetițiile, gândea Randal, erau inutile de deprimante. Absența decorului dădea scenei înfățișarea unei nuci goale. Nu era luminată decât de două sau trei proiectoare care funcționau cu întreruperi. Câteva scaune de lemn erau dispuse în chip de mobilier și actorii aveau, hotărât lucru, o zi proastă.

Lucille proceda inspirat, recunoscuse el, că nu

apărea niciodată șleampăt și că-și interzicea orice relaxare prematură. Nu intra nicicând în scenă fără a fi machiată și fără a fi elegant îmbrăcată, spre deosebire de destule colege mai tinere.

Dacă femeile erau subiectul unor critici, apoi prea puțin mai conta că bărbații erau eleganți sau nu. Eroii, care poate că ți-ar fi luat ochii în haine de gală, purtau pentru repetiții câte un pulover vechi și diform și un pantalon de catifea, cu genunchii atât de scoși că și unui vatman i-ar fi fost rușine să îmbrace așa ceva. Doi tineri, cu înfățișarea efeminată își păstrasera impermeabilele strânse pe talie cu un cordon. Un bărbat ceva mai în vârstă avea pe cap o pălărie moale și diformă, și gâtul învelit cu un șal gros de lână.

Femei în pantaloni, cu nasul lucios și părul neglijent pieptănat, erau adâncite în textul lor, în fundul scenei; în vreme ce Lucille, care-și cunoștea deja replicile pe de rost avea înfățișarea unui fotomodel și se mișca dezinvolt făcând tot ce-i sta-n putință ca să execute foarte exact indicațiile regizorului

Fără nicio îndoială, își merita reușita. Nu avea să fie niciodată o mare artistă, fiindcă focul sacru nu ardea în ea; dar nu se mulțumea doar cu faptul că era frumoasă. Muncea pe brânci și rezultatele pe care le obținea erau absolut remarcabile. Nu se putea lucra cu ea decât în zilele în care nu era prost dispusă. În asemenea cazuri n-aveai altceva de făcut decât să-i dai timp să se liniștească.

Ca să fim corecți față de Lucille, trebuie spus că aceste crize de mânie nu se iscau foarte des și

Randal bănuia că reprezentau mai degrabă un mijloc calculat cu care încerca să-și atingă țelurile decât o manifestare scăpată de sub control a nervilor. Examinând-o pe Lucille, și văzând-o cât de docilă, era față de regizor, Randal se întreba cum va sfârși cariera ei strălucită... își pusese deseori această problemă al cărei răspuns îi fusese poate transmis, fără să-și dea seama, chiar de către actriță.

Sigur că da, niciun defect fizic nu te îndreptățește să te gândești că îmbătrânirea și îi era imposibil să-și închipuie că publicul său s-ar fi putut vreodată plictisi de ea, dar... dar Randal își pune totuși anumite întrebări.

Nu vorbeau niciodată despre vârsta ei, dar Randal avea dubiile lui în privința celor treizeci și doi de ani pe care Lucille îi mărturisea în interviuri...

— Aveam optsprezece ani când Edward Jepson a făcut astfel încât să mi se încredințeze primul meu mare rol, obișnuia ea să spună cu înfățișarea candidă a unui copil.

Bineînțeles că toată lumea o credea, exceptându-l pe Randal care observa niște contradicții ciudate când artista evoca locurile pe care le vizitase și viața pe care o dusesese înainte de a accede la condiția de star.

Dar acum, văzând-o pe scenă, capabilă ea singură să încălzească atmosfera acestui teatru gol, Randal își spunea că era magnifică și că merită un viitor la fel de strălucit ca și prezentul.

Cu toate că nutrea aceste gânduri în privința lui Lucille, resimțea totuși o neliniște ciudată.

Ghicea într-un fel vag că ea aștepta altceva de la el decât sfaturile avizate pe care ți le poate da un regizor sau atențiile, oricât de pasionate ar fi fost ele, ale unui amant...

Un lucru pe care el nu i-l putea oferi...

Deoarece, cu toate că Lucille ignora aceasta, n-o uitase pe Jane. Noaptea trecută, când Lucille era în brațele lui și când el răspunsese aproape automat gesturilor sale, nu era totuși mai puțin conștient că Jane făcea și ea parte din viața lui.

Era o situație care nu mai putea continua, își spusese când zorii începuseră să se ivească; și cu toate acestea n-avusese curajul să-i mărturisească adevărul lui Lucille, fiindcă știa că dacă va rupe acum cu ea, piesa avea să cadă.

Randal era conștient de acest pericol. Ca bărbat era plictisit de Lucille, ca autor și regizor însă, știa foarte bine că ar fi echivalat cu un fel de sinucidere să încerce să-i caute o înlocuitoare acum, în chiar momentul în care repetițiile începeau să-și arate roadele.

De fapt, n-ar fi putut spune că Lucille îl plictisea de-a binelea. Doar că, o dată luată hotărârea de a se însura cu Jane, avea spiritul în întregime prins de acest gând și nu mai putea răspunde cu aceeași înflăcărare dragostei și pretențiilor lui Lucille.

Vreme de aproape trei ani, fusese foarte îndrăgostit de ea. Imaginea sa i se impunea încă din primele clipe ale zilei și noaptea îl însoțea în toate visele. Dar acum nu mai încerca pentru ea decât o admirație vie și o afecțiune sinceră.

Erau, oricum, sentimente mai puternice decât

toate celelalte pe care Randal le simțise după cele mai multe dintre aventurile sale sentimentale. Femeile erau pentru el o sursă de inspirație, un imbold și o încântare până în clipa când le poseda; după care, atracția lor atât de greu de definit dispărea și trebuia să constate că erau atât de posesive și de încăpățânate încât ajungeau de-a dreptul insuportabile.

Cu toate acestea își făcuse o anumită imagine despre femeia ideală și nu ostenise în încercările sale de a o găsi. Deseori, crezuse că a dat de ea, dar o pierduse din nou așa cum ți se întâmpla cu o arie muzicală ale cărei note nu ți le poți reaminti. Randal se smulse din visările sale când își dădu seama că scena care se desfășura sub ochii săi nu mergea de fel. Autorul dramatic din el se alarma văzând actorii încordați și deloc naturali așteptându-și replicile cu totul lipsiți de inspirație și de putere de convingere.

Remarcă de-ndată și neliniștea de care fusese cuprins Bruce Bellingham, regizorul secund, din tonul disperat al vocii și din felul în care-și trecea mâinile prin păr.

Bruce își mai exprimași temerile în privința acestei scene, dar Randal nu-i acordase prea multă atenție. Crezuse că totul avea să meargă perfect odată ce actorii vor fi intrat în ritm, și acum își dădea seama că fusese optimist.

Simțea, născându-se în el o exasperare violentă, reacție care se producea invariabil atunci când creația sa nu era mulțumitoare și când nu știa cum s-o îmbunătățească.

Randal își examinează cu atenție manuscrisul,

care se afla pe genunchii săi, cercetând fiecare frază. Unde se afla greșeala? Sigur că da, Lucille putea să dea mai multă viață cuvintelor sale. Refuza oare în mod voit să-și distribuie accentele sau totul nu era decât o eroare a lui Bruce? Parcă nu-i venea să creadă că vina era a textului. Deodată, simți pe cineva așezându-se lângă el.

Vreme de o clipă nemulțumirea lui fu sporită de această prezență nedorită, apoi o recunoscă pe Sorella. Nu-l privea. Nu încerca nici măcar să-i vorbească, se uita drept, înainte, concentrându-se asupra actorilor.

Îi mai constatasese prezența și la repetițiile precedente, dar fata se așezase întotdeauna în întuneric, în ultimul rând al orchestrei, și nu încercase niciodată să intre în contact cu el înainte ca Randal să dea semne că ar voi să se ducă acasă. Atunci obișnuia să se strecoare lângă el și părăseau teatrul împreună.

Se întrebă o clipă de ce copila se îndepărtase de la obișnuința ei. Apoi, cum Randal continua să-și examineze textul încruntându-și sprâncenele, Lucille i se adresă sfios:

— Ea nu trebuie să meargă spre fereastră în clipa asta. Va continua să așeze florile în glastră și, după ce eroul va termina cu ce are de spus, nu-i va răspunde.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Randal grăbit.

— Eroina n-are cum să simtă dorința de a-i vorbi după toate câte s-au întâmplat. Asta se va întâmpla mai târziu. În momentul de față, *trebuie* să tacă. El, el va continua să vorbească repede și

cu nervozitate pentru că îi era rușine de ceea ce a spus. Ea va rămâne calmă, atât de calmă încât pe el îl apucă spaima.

— N-am mai auzit una ca... începu Randal, ca după aceea să se întrerupă: ai dreptate, sigur, că da, ai dreptate! E exact ce trebuie. Drace! Trebuie să modific sfârșitul scenei.

Se ridică grăbit și se îndreaptă spre marginea fosei. Vorbi cu Bruce. Discuția lor nu dură decât câteva minute, dar fu suficientă pentru ca iritarea lui Bruce să se risipească și ca omul să se apuce să-și netezească părul în loc să-l mai răvășească, așa cum făcuse până atunci.

— Ai găsit soluția, Randal! exclamă el. Vom relua scena mai târziu, după ce ai s-o refaci.

* * *

Randal nu reveni în apartamentul său decât după câteva ore, obosit dar triumfător. Refăcuse planul scenei și, cu toate că mai avea încă destul de muncit pentru a o pune definitiv la punct, știa că avea să fie foarte, reușită.

Pătrunzând în lift, își aminti că nu mai mâncase nimic de la micul dejun. Acum, simțea o foame de lup, deși era în același timp cuprins de o euforie neobișnuită.

Totul mergea bine. Piesa aceasta era fără îndoială cea mai ambițioasă și, de departe, cea mai bună pe care o scrisese vreodată.

Intră în apartament folosindu-se de cheile sale. Hoppy lucra în birou. Auzea zgomotul mașinii de scris, dar nu dorea deloc să-i vorbească acum.

Deschise ușa salonului. O străină îi întorcea spatele. Contemplă gâtul ei prelung și alb care se strevedea printre șuvițele unui păr negru și mătăsos. Străina se răsuci.

— În sfârșit! exclamă ea surâzând. A mers până la urmă?

O privi câteva clipe înainte de a răspunde:

— Da, destul de bine; dar ce-i cu tine, ce ți s-a întâmplat? Era să nu te mai recunosc, Sorella.

— Mi-am tăiat părul și mi-am cumpărat o rochie nouă. Hoppy mi-a spus că sunteți de acord să-mi cumpăr câte ceva de îmbrăcat.

— Da, bineînțeles, spuse Randal. Dar să știi că asta te schimbă foarte mult.

l-ar fi fost greu să explice cum schimbarea asta atât de puțin importantă în fond reușea să facă din ea o persoană atât de diferită. Părul acela dezordonat care-i cădea până de curând pe umeri dispăruse; era acum împărțit în două printr-o cărare pe mijloc și încadra ca o perdea moale ovalul grațios al chipului.

Nu mai era atât de slabă ca atunci „când venise la vila doamnei de Montier. Mulțumită unei alimentații sănătoase corpul ei prinse puteri și obrazul pierduse paloarea aceea bolnăvicioasă care, în primul rând, îl izbise pe Randal.

O descoperea, de fapt, de-abia acum. În felul ei era într-adevăr fermecătoare. Aceasta n-avea nimic a face cu frumusețea provocatoare a Lucillei sau cu fabuloasa eleganță a lui Jane. Farmecul său avea un ce mult mai subtil. Era aceeași diferență între ea și cele două tinere femei ca între două picturi în ulei cu culori strălucitoare și o gravură

mică și delicată.

Negrul părului ei părea că absoarbe reflexul flăcărilor care dansau în cămin. Randal nu remarcase până acum perfecțiunea contururilor chipului său, grația gâtului prelung. Descoperind atâta noblețe în ținuta Sorelle, își aminti că mama ei fusese balerină.

Tânăra nu făcuse nici cea mai mică mișcare de când o observa și Randal se întreba câte dintre prietenele lui ar fi putut să rămână atât de liniștite.

Ochii săi păreau și acum nefiresc de mari de parcă ar fi fost și acum subalimentată, dar buzele îi erau acum mai cărnoase. Nasul mic și drept părea a fi fost sculptat de un maestru.

Sorella cumpărase o rochie de lână de un verde închis. Croiala ei era simplă, și avea ca singur accesoriu o curea îngustă de piele. Rochia o făcea să pară mai matură. Randal remarcă de asemenea că, pentru prima oară de când o cunoștea, purta ciorapi și pantofi cu tocuri, renunțând la veșnicii ei mocasini.

— Cred că ar trebui să te felicit!

Ea roși.

— Am întrebat-o pe Hoppy care e cel mai bun coafor și ea mi-a spus că o sumedenie de vedete se dau pe mâna lui Peter de la Elizabeth Arden. S-a purtat foarte drăguț cu mine când i-am spus că am venit din partea dumneavoastră. Mi-a spus că trebuie să mă pieptăn întotdeauna cu cărare pe mijloc și că seamănă cu o pictură italiană pe care a văzut-o odată, dar nu-și mai amintește cum se numea.

Randal însă știa exact cu ce, anume semăna: cu portretele Fecioarei pictate de primitivii italieni, cu acea Madona cu înfățișarea de copil care pare mult prea tânără pentru a avea un prunc și care-l privește pe acesta cu niște ochi larg deschiși, plini de adorație dar și de o mirare tandră. Chipurile acestor fragede Madone cu părul negru exprimă liniștea și seninătatea; sentimentul de bucurie cerească pe care-l emană, pe care maestrii au știut să-l aștearnă pe pânză, constituie un miracol veșnic pentru generațiile viitoare.

Tânăra Madona! Randal nu spuse cu glas tare ceea ce gândea, ci se mărgini doar la a o contempla pe Sorella așezată liniștit în lumina focului, rochia subliniindu-i curba dulce a sânilor și subțirimea taliei.

Cu o tresărire, își adună iar gândurile... Sorella îl întrebă ceva.

— Cum era piesa?

Se așează în fața ei și îi povestește ce anume făcuse. Și doar după ce-i relatează amănunțit schimbările aduse textului se gândi să o întrebe:

— Dar cum de-ai știut? Cum de-ai putut să fii sigură că tocmai acolo se cereau niște modificări? Am citit scena de o sută de ori, la fel ca și Bruce, Edward Jepson, Lucille și o sumedenie de alți profesioniști; niciunul dintre noi n-a văzut ceea ce dumneata ai remarcat. De unde știi atât de multe despre teatru?

— De fiecare dată când daddy, n-avea altceva de făcut, se ducea să vadă o piesă sau să asiste la o repetiție și de cele mai multe ori îl însoțeam.

Fiindcă fusese actor, nu-i cerea nimeni vreun ban; până ia urmă paznicii de la intrarea artiștilor s-au obișnuit și cu mine și, chiar când eram singură, tot mă lăsau să intru.

Sorella tăcu o clipă apoi, ca și cum ar fi vrut să încredințeze un secret lui Randal, continuă cu vocea coborâtă:

— ...Când văd o piesă sau citesc o carte, îmi închipui întotdeauna că sunt personajul principal. Mă plasez în toate situațiile, încerc toate sentimentele eroului; tremur în fața primejdiilor și mă înfior de plăcere. Dacă povestea e bine scrisă, e ușor să te identifice cu unul dintre personaje; dar dacă. e prost scrisă, aceasta nu mai este cu putință. Știu atunci că n-aș putea face un lucru sau altul, că n-aș putea resimți cutare emoție.

— Da, da, asta-i atitudinea care trebuie avută, încuviință Randal. Este ceea ce încerc să fac eu însumi, atât doar că deseori nu reușesc. În cazul acestei piese, cum de-ai putut ști că Marlene n-ar fi putut reacționa în felul în care gândise autorul?

— Cum să spun... am simțit pur și simplu aceasta. N-am cum s-o explic altminteri. Am avut impresia că în locul ei n-aș spune, nimic.

— Pare de necrezut că ai descoperit greșeala asta a mea. Și-apoi mă mir cum de nu te-ai temut să mi-o spui.

Sorella făcu niște ochi mari.

— De ce? Ceea ce contează, e piesa, nu?

Nu mai era nimic de adăugat. Copila avea dreptate, doar piesa conta și doar o făptură mărginită ar fi putut gândi contrariul. Cu toate acestea, știa că majoritatea prietenilor să-i și a

relațiilor sale s-ar fi gândit de două ori înainte de a îndrăzni să formuleze o critică în legătură cu scrisul său. Așa le venea mai ușor să evite niște gesturi care riscau să fie rău primite.

O privi pe Sorella luminată de jocul flăcărilor... Copilul prost hrănit, neglijat și îmbrăcat în mod grotesc, cu care petrecuse zece zile în Sudul Franței, cedase locul unei tinere absolut surprinzătoare, înzestrată cu o frumusețe, cu o elegantă și cu o seriozitate pe care nu le bănuise sub organdiul împodobit cu volănașe de dantelă.

Se întreba ce ar fi gândit D'Arcy Forest acum despre ea, știind foarte bine că această nouă Sorella era exact cea pe care se temea s-o vadă răsărind din persoana fiicei sale. Nu mai era o copilă, o copilă pe care puteai s-o alinți pe durata unui moment, ca apoi s-o trimiți la culcare fără vreo explicație ca pe o făptură indezirabilă. Nu mai era o micuță comediană complezentă care rostea peltic cuvinte drăguțele în chip de mulțumire pentru niște daruri întâmplătoare.

Aceasta nouă Sorella era o persoană care putea gândi ea însăși, ale cărei păreri erau ferme și care avea o inteligență mult superioară celei medii.

— Sorella, ești un mic geniu! exclamă Randal. Acum dă-mi manuscrisul acela și pentru numele lui Dumnezeu du-te și caută ceva de mâncare.

În vreme ce rostea ultimele cuvinte se îndreptase spre biroul său. Se așeză, cu piesa de teatru în mână, și uită de toate. Constată, ceva mai târziu, că un platou pe care se aflau o

piramidă de sandvișuri și o cafetieră se găsea la îndemâna sa.

Mâncă în mod mecanic, de-abia ridicându-și privirea de la textul cu pricina și fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce anume înghițea.

Hoppy intră mult după aceea și așează pe furiș o notiță în fața lui: „Jane vrea să vă vorbească. Afirmă ce-i ceva foarte important”.

Randal nu-și ridică nici măcar ochii.

— Spune-i să se ducă dracului și înțelege o dată că nu vreau să mai fiu deranjat.

Hoppy ieși, cătuși de puțin lezată. Știa cum era Randal când lucra; dar era totuși foarte surprinsă că acceptase să-și modifice piesa ca urmare a intervenției Sorellei. Cât despre ea, Hoppy era convinsă că nimic, nici măcar o virgulă sau un punct, n-ar trebui adăugat sau schimbat.

Vorbi cu Jane, transformând mesajul lui Randal într-o scuză fermecătoare și plăcută, și îi înfățișă în ce măsură era absorbit de munca lui.

— Spune-i să mă sune, indiferent care ar fi ora la care ar termina, răspunse Jane. Trebuie totuși să se culce la un moment dat, nu? Telefonul meu e pe noptieră. De altfel nu cred că am să dorm și, chiar dacă adorm, nu mă deranjează că mă trezește.

— S-ar putea să fie foarte târziu și...

— N-are importanță.

— S-a înțeles. Am să plec și eu acasă dar îi las un mesaj.

— Convinge-te însă că-l și găsește, dispuse Jane. Trebuie să-i vorbesc neapărat în noaptea asta. Cum ți-am spus, e ceva foarte important.

— Am să fac tot ce-mi stă în putință, v-o promit.

Hoppy închise telefonul și, răsucindu-se, dădu cu ochii de Sorella.

— De cât timp crezi că mai e nevoie ca Randal să-și termine scena? întrebă ea copila, nu pentru a obține un răspuns, dar pentru că simțea nevoia să spună ceva.

— Oricum, o să dureze destul. Să refaci o scenă întreagă, nu-i lucru ușor.

— Doamne, ce de neplăceri provoacă femeia asta! exclamă Hoppy. Sunt convinsă că modificările respective sunt cumva determinate de făptura asta agasantă, de Lucille Lund. Mereu trebuie să pună la îndoială nu știu ce. În felul ăsta are și ea impresia că e cineva.

— De data aceasta, nu-i vina ei.

— N-aș fi chiar atât de sigură, murmură Hoppy pe un ton amenințător. Ce nu înțeleg de fel, este motivul pentru care Randal cedează în fața unor păreri neîndreptățite. După părerea mea, piesa lui n-are nevoie de îmbunătățiri. E de departe cea mai bună lucrare pe care a scris-o.

Sorella nu răspunse. Ură noapte bună lui Hoppy și, alegându-și câteva cărți, se pregăti să le ducă în camera ei.

— Ai face mai bine să te vâri direct în pat, micuțe, spuse Hoppy. Apoi, deodată: A remarcat rochia cea nouă și faptul că ți-ai tăiat părul?

— Da.

— Și crezi că i-au plăcut toate acestea?

— Da, așa se pare.

— Atunci, e foarte bine, spuse Hoppy, scoțând

un suspin de ușurare. Cu Randal nu se știe niciodată.

Chipul ei, obosit și marcat de vârstă, avu deodată o expresie vădit neliniștită, ca și cum secretara și-ar fi reamintit de numeroasele momente de mânie ale lui Randal iar aceste amintiri n-ar fi fost cele mai plăcute.

Sorella, în chip instinctiv, se ridică pe vârfuri și o sărută.

— Sunteți obosită, spuse ea. Duceți-vă acasă și uitați de Randal. Acum e foarte fericit. E pe cale să-și îmbunătățească substanțial textul și veți fi extrem de mulțumită când veți vedea rezultatul, sunt convinsă de asta.

O clipă, Hoppy păru surprinsă de gestul aceasta tandru. Apoi la rândul ei, o îmbrățișă pe Sorella și expresia ei îngrijorată dispăru.

* * *

Era aproape ora trei dimineața când Randal își așază în sfârșit stiloul pe birou și începu să-și maseze degetele cuprinse de crampe. Le frecă între ele ca să restabilească circulația sângelui. Încercă să examineze ceea ce scrisese și, cum cuvintele îi jucau în fața ochilor, se ridică și traversă încăperea ca să-și toarne un pahar de apă.

Terminase. Știa că era vorba de o reușită, că textul era acum mult mai bun. Bău câteva înghițituri și se răsuci spre cămin. Descoperi de-abia atunci că nu era singur în încăpere. Singura lampă aprinsă se afla pe biroul său. Adaptată

anume pentru lectură, arunca un cerc luminos care acoperea doar cartea.

O licărire slabă, îi atrase atenția asupra focului, pe cale să se stingă și, ghemuită în fața șemineului, distinse o siluetă fragilă, cu chopul întors spre el.

— Sorella, exclamă Randal. Ești încă aici? De ce nu te-ai dus la culcare?

— Am așteptat să terminați. M-am gândit că vă va fi foame. Am pregătit cafea în bucătărie și am să vă fierb niște ouă, dacă vreți.

— Oh! ar fi nemaipomenit! Vin și eu să te ajut să le pregătești.

— Bine, veniți. În bucătărie e mai cald decât aici.

Tipic pentru Sorella, gândi Randal, să nu-i pună nicio întrebare în legătură cu piesa. După atâtea ore de scris, se simțea sfârșit și nu avea niciun chef să discute despre ceea ce făcuse. Mâine, sau poate chiar după o oră sau două, lucrurile aveau să stea altfel, dar, în momentul de față, era gata să vorbească despre oricare alt subiect cu excepția scenei pe care o transformase.

Câte femei ar fi fost în stare să înțeleagă simțământul acesta? gândi Randal urmând-o pe Sorella pe coridorul care ducea la bucătăria cea mică, dar modernă și bine amenajată. Randal se așeză înaintea mesei acoperite de o învelitoare de pânză roșie decorată cu motive vesele în vreme ce Sorella turna cafeaua.

Purta tot rochia ei cea verde, dar își suflecuse mânecile. Randal îi remarcă albeața brațelor și subțirimea încheieturilor.

— Ai să ajungi o tânără foarte frumoasă, aprecie el.

— Așa și trebuie, exclamă Sorella râzând. Am fost un copil atât de dezagreabil.

— Cine a spus asta? Sau e un lucru de care ți-ai dat singură seama?

— Daddy mi-a amintit de cel puțin zece ori pe zi ce pocită sunt. De altminteri, cum nu eram oarbă, mă puteam și eu vedea în oglindă. Oh! domnule Randal nici nu știți ce înseamnă să te scapi de aceste îngrozitoare rochițe cu dantelă.

— Și rochia asta e singura pe care te-ai gândit s-o cumperi?

— Nu, mâine dimineată mă duc să mai iau altele două, care au avut nevoie de niște modificări. Am cheltuit o mulțime din banii dumneavoastră. V-ați supărat?

— Poți să-ți iei și o sută de rochii, dacă vrei, spuse Randal cuprins de o generozitate păguboasă. Mă simt oarecum vinovat că nu m-am gândit eu primul la asta. Singura mea scuză este că am fost prea ocupat de când m-am reîntors în Anglia. Și fiindcă discutăm astfel de lucruri... cred că trebuie luată o decizie în legătură cu viitorul dumitale.

— De ce?

— Fiindcă situația actuală este un provizorat.

— Vă gândiți la o viitoare ocupație pentru mine și la o locuință?

— Da. Într-adevăr. Cam despre asta ar trebui să discutăm, nu?

Trăsăturile Sorellei se crispară. Apoi luă tigaia și răsturnă ouăle într-o farfurie încălzită.

— Mărturisesc, mi-e o foame grozavă, remarcă Randal, uitând în clipa următoare despre ce vorbise mai-nainte. Nu știu cine a făcut cafeaua asta, dar este cea mai bună care am băut-o vreodată în casa asta.

— Eu am pregătit-o, spuse Sorella. Într-o zi, am să vă gătesc un adevărat festin. Aveam obiceiul să-i descos pe bucătarii șefi ai restaurantelor de le lângă hotelurile unde trăgeam și sunt sigură că pot să gătesc aproape la fel de bine ca destui dintre ei.

— N-am deloc intenția să-ți cer să devii bucătăreasă, comentă Randal râzând.

— De ce n-aș fi? Hoppy are mai tot timpul probleme cu personalul de serviciu. Oamenilor nu le convin orele târzii la care sunt solicitați și deseale dumneavoastră schimbări de program. În seara asta, de pildă, gândeau că veți mânca undeva în oraș și au fost grozav de contrariați când v-ați reîntors și ați cerut ceva de mâncare. Dacă aș fi bucătăreasă dumneavoastră ora la care ați reveni nu m-ar deranja deloc.

— În ce mă privește, propunerea mă aranjează, remarcă Randal, cu gura plină; nu știu însă dacă te-ai gândit și la propria ta persoană... Vârsta pe care o ai îți cere să te distrezi, să ieși, să te duci la tot felul de baluri elegante, să...

— Fără ca să am cu ce să-mi plătesc rochiile de seară și tot ce mai trebuie, nu?

Sorella pronunță acestea cu un ton sarcastic pe care Randal nu-l mai auzise până atunci.

Începu să râdă.

— Nu m-am gândit la asta. Lăsând deoparte

propunerea cu bucătăria care nu mi se pare totuși realizabilă, cam ce gen de muncă ți-ar place să faci? Am vorbit și cu tatăl dumitale despre asta dar nici el n-avea vreo idee. Zicea că nu ești bună la nimic în afară de a trișa la cărți! De altminteri, nu-i neapărat necesar să te apuci de lucru imediat. Cred că următorii doi sau trei ani ar trebui să-i consacri completării educației dumitale.

— Nu văd la ce bun asta. Dacă vă închipuiți că am să mă duc la o școală din acelea cu internat, vă înșelați.

— De fapt, nu m-am gândit la un pension. Dar acum că ai pomenit de el, mi se pare că asta ar fi cea mai bună soluție.

— N-am să mă duc.

— De ce?

— Pentru că n-am să mă simt în largul meu. Credeți că după felul de viață pe care l-am dus am să mă pot înțelege cu niște fete care au fost tot timpul ocrotite de niște părinți care le iubesc? Nu. Hotărât lucru, nu!

— Și atunci ce-am putea face cu tine?

Sorella nu răspunse. Luă o felie de pâine de pe toaster¹ și o așază în fața lui Randal care întinse pe ea un strat gros de unt.

— Ei bine? insistă el după câțva timp, întrucât ea continua să tacă.

— N-aș putea rămâne aici cu dumneavoastră, măcar până când vă căsătoriți?

— În orice caz, asta este o idee. Mai există însă un lucru pe care aș vrea, să-l lămuiesc. Simt o anume responsabilitate față de dumneata. Aș vrea să mă privești ca pe un datornic. N-am să-mi

pot ierta niciodată ceea ce i s-a întâmplat tatălui dumitale. Știu că nu sunt direct răspunzător dar cu toate acestea, dacă aş fi examinat mai atent avionul de plecare, poate că nu şi-ar fi pierdut viaţa.

— Nu cred că tata s-ar fi plâns de o astfel de moarte. Îi era teamă de a îmbătrâni, strâmtorat şi incapabil de a face presiuni asupra cuiva, mai cu seamă asupra femeilor, pentru a stoarce cele necesare traiului. Nu doar o dată mi-a spus: „Dacă ar trebui să mor, Sorella, mi-ar plăcea ca aceasta să se întâmple repede: o bombă sau un glonţ... sau cam așa ceva!”

— Cât de mult aş fi vrut ca el să fi fost ucis de o bombă sau de un glonţ, şi nu de avionul meu! exclamă Randal. Apoi, după ce o privi pe Sorella o clipă: Spune-mi, îţi pare rău că ți-ai pierdut tatăl?

— Nu, nu l-am iubit niciodată şi, când mă bătea, cred că-l şi detestam. Nu neapărat din pricina vieţii pe care o duceam. Nu cunoscusem alta şi eram obișnuită cu ea. Dar nu suportam să-mi cerşesc hrana la bucătărie sau să mă rog de femeile de serviciu pentru o bucată de săpun. Până la urmă toate astea n-ar fi contat dacă tata într-adevăr m-ar fi iubit. Doar că nici vorba de așa ceva. Nu se iubea decât pe sine. Eram puțin pe postul acelor copii mici pe care femeile îi închiriază cu ziua, în cartierele sărace ale Londrei, ca să-i pună să cerșească alături de ele. Un copil inspiră milă; e un mijloc ca oricare altul de a obține bani.

În vocea Sorellei era o astfel de amărăciune că Randal o privi cu o expresie uluită. Apoi, deodată,

tânăra începu să râdă.

— ...Cam tragice spusele mele, nu? întrebă ea. Mai exagerez și eu pentru că multe dintre aspectele vieții noastre chiar că îmi plăceau. Dacă nu l-aș fi însoțit pe tata, n-aș fi văzut niciodată Parisul, Veneția și Roma.

tău atâtea lucruri pe care le puteai învăța în aceste mari orașe și aceste țări pe care noi le vizităm. O dată, o singură dată, ne-am dus la țară, și am tras la un han din Yorkshire. O moară veche se ridica nu departe de han și, în spate, landa¹³ se întindea până în zare.

N-am rămas acolo decât o săptămână, dar pentru mine aceasta a fost raiul. Străbăteam șesul în lung și în lat și mă lungeam apoi, ascunsă în buruienile înalte, până la asfințitul soarelui. Nu mă simțeam niciodată singură fiindcă aveam sentimentul că eram aproape de Dumnezeu când auzeam țipătul nagâților în văzduh, și când urmăream zborul cocoșilor sălbatici.

Am fost mai fericită decât în oricare alt moment al vieții mele. Din nefericire, mult prea curând, a trebuit să ne reîntoarcem la Londra. Soțul a sosit pe neașteptate. L-a aruncat pe taicămeu din pat și l-a amenințat că-l va da pe mâna poliției. Bietul daddy s-a ales atunci cu un ochi vânăt și cu buzele ferfenițite, ceea ce a însemnat că, până când s-a vindecat, n-a mai găsit pe nimeni care să ne întrețină.

— Biet copil, cât a trebuit să suferi!

— Nu vă povestesc toate astea pentru a vă

¹³ Bărăgan; șes pe țărmurile atlantice, format din coline, nisipuri și mlaștini.

trezi compătimirea, spuse Sorella cu calm. Nu vreau mila dumneavoastră. Vreau doar să puteți înțelege de ce nu doresc să frecventez un pension respectabil, unde aş fi înconjurată de nişte bine crescute. Pe de altă parte, mă simt prea bătrână, mult prea bătrână în sinea mea, ca să mă regăsesc aşezată într-o bancă dintr-o sală de clasă. Am citit o groază, dar ştiu, cât sunt de ignorantă şi câte îmi mai rămân de învăţat, dar nu în felul acesta. Nu aş fi la locul meu. Aş fi îngrozitor de nefericită printre fetele acelea elegante, menite toate să ajungă ca Jane.

— Şi atunci... ce vrei să faci? Pentru că aceasta-i totuşi o problemă, nu?

— V-am spus că vreau să rămân aici.

Randal îşi termină cafeaua şi se rezemă comod de spătar. Se simţea împăcat cu lumea întreagă. Îşi modificase piesa. Mâine avea s-o ducă la teatru şi toată lumea avea să fie mulţumită.

O stare plăcută îl cuprinse. Nimic n-avea importanţă şi dificultăţile zilei de mâine păreau a fi foarte îndepărtate.

Simţea nevoia de a se arăta generos. Astfel că spuse, surâzând, Sorellei:

— Ai să rămâi aici cu mine, dacă asta este ceea ce vrei.

— Mi-o promiteţi? întrebă Sorella cu un ton hotărât care îl surprinse.

— Ți-o promit.

Văzu bucuria care strălucea în ochii ei ca o lumină magică.

CAPITOLUL 7

BĂNUIELI

Sorella se trezi cu un surâs pe buze. Apoi, deschizând ochii, scoase un strigăt de bucurie. Soarele strălucea. Tânăra fusese convinsă că ziua aceasta avea să fie una minunată încă din seara trecută când se dusesse la culcare. Chiar dacă ar fi plouat și cerul ar fi fost întunecat de nori ziua tot ar fi fost minunată, dar faptul că era însorită nu putea, decât să sporească fericirea Sorellei.

Sări din pat și alergă la fereastră. Camera dădea către o stradă și o lipsea de posibilitatea de a savura vederea aceea magnifică asupra parcului spre deosebire de încăperile situate în cealaltă parte a clădirii. Dar, cum se găsea la un etaj superior, vederea se întindea aici deasupra acoperișurilor cenușii până la turnurile mărețe ale Whitehall-ului¹⁴, care se ridicau din întinderea de verdeață a parcului Saint James, ca un castel de legendă țâșnind din apa agitată a mării.

Londra era mare, prea mare, gândea deseori Sorella. Dar, astăzi, avea s-o părăsească. Așteptase această dimineată cu atât de multă nerăbdare că adormise cu mare greutate noaptea trecută.

După o săptămână de repetiții interminabile, după-amiaza zilei de vineri fusese tulburată de o serie de greșeli și de neînțelegeri. Randal, deodată, azvârlise manuscrisul pe scândurile scenei și strigase:

14 Cartier al ministerelor din Londra.

Suntem pe cale să ne învârtim în cerc! Gata, a început weekend-ul: până luni să nu mai prind pe nimeni aici.

Toți se simțiseră ușurați, de la ultimul mașinist la Bruce Bellingham. Erau foarte obosiți și-și pierduseră entuziasmul. Începuseră repetițiile cu rolurile principale fiindcă Randal și Bruce gândiseră că dacă s-ar fi ocupat din primul moment și de rolurile secundare și de scenele care reuneau un mare număr de actori, ansamblul avea să fie greu de controlat dacă protagoniștii care purtau pe umerii lor cea mai mare răspundere nu-și cunoșteau textul până în cele mai mici amănunte.

Lucille fusese excelentă încă de la prima repetiție. În asemenea măsură că Randal se văzuse nevoit deseori să-și caște ochii de uimire, gândind că nu-și dăduse niciodată seama până atunci de înverșunarea cu care vedeta muncea. Începuse de-asemeni să creadă, aproape împotriva voinței sale, că Lucille ar fi putut, dacă ar fi vrut, să devină una dintre cele mai mari actrițe ale lumii.

Ignora și doar Lucille i-ar fi putut spune aceasta, că avea un motiv deosebit care o făcea să fie atât de îndârjită, și că acest motiv, era chiar el însuși.

Lucille primise decizia lui Randal cu la fel de multă satisfacție ca și ceilalți. Și de-abia în momentul când au ieșit din teatru Randal a înțeles că femeia avea intenția să-și petreacă weekend-ul cu el.

— Mi-ar plăcea atât de mult să văd noua piesă

a lui Olivier, dragule! spuse ea strecurându-și brațul sub al său și lipindu-se de el cu un gest calin al corpului care-i reamintea lui Randal în întotdeauna de alintul unei pisici.

— E imposibil să găsești locuri. Ne-am hotărât prea târziu, replică Randal, știind foarte bine că aceasta nu era decât o scuză.

— Nu mai spune prostii, insistă ea zâmbind. Pentru *noi* se vor găsi două locuri, dacă știi cui să le ceri. Încearcă să obții o lojă, dacă-i posibil. Îmi plac lojile astea, din Anglia, cu stilul lor 1900.

— Am să fac tot ce-i posibil, răspunse el fără tragere de inimă, ca și cum cuvintele i-ar fi fost smulse cu de-a sila.

De-abia când ajunse acasă își dădu seama în ce hal era de obosit. Hopoy îl aștepta cu un vraf de scrisori în mână. O privi cu un aer consternat, aproape comic, și se prăbuși pe divan unde se instalează apoi confortabil, cu picioarele ridicate pe rezemătoarea coatelor.

— Fugi cu astea de aici! se stropși el. Dacă-ți închipui că mai sunt în stare să lucrez, te înșeli. Nici măcar o semnătură pe o scrisoare sau pe un cec n-ai să vezi de la mine. Sunt frânt, distrus, terminat. Așa că n-are rost să mai discutăm în contradictoriu.

— Ni s-a întâmplat asta vreodată? întreabă Hoppy amuzată. Chiar că arătați dărâmat. Vă aduc imediat un whisky cu sifon.

Reveni după câteva clipe cu un pahar plin ochi și-l privi cum soarbe băutura.

— Parcă e. mai bine așa! oftă el ușurat, începusem să amețesc. Credeam că dacă va trebui

să mai spun o singură dată „Vorbește un pic mai tare, dragă”, am să înnebunesc. Am dat liber întregii trupe de weekend, inclusiv celui de față.

— Perfect! exclamă Hoppy. Și ce aveți de gând să faceți? Să rămâneți aici sau să mergeți la țară?

— Lucille vrea să meargă să vedem piesa cea nouă a lui Olivier.

— Nu cred că e soluția cea mai bună pentru o zi de odihnă, remarcă Hoppy.

— Asta e și părerea mea, făcu Randal plictisit. Fii totuși drăguță, încearcă și obține-i o lojă.

Hoppy părăsi încăperea mormăind. Randal se așază mai comod și adormi aproape instantaneu. Dormise ceva mai puțin de o jumătate de oră când Simți o prezență în cameră.

Smulgându-se cu greu din încleștarea somnului, deschise ochii pentru a vedea cine anume venise.

Jane era așezată pe un scaun vizavi de el. Încă buimac, îi surâse.

— Bună, frumoasa mea! Nu mă așteptam să te văd.

— Cam așa mi se pare și mie, răspunse Jane, oarecum decepționată. Apoi adăugă: Randal, ai o mină îngrozitor de obosită.

— Știi; știi... N-ai nimic altceva să-mi spui?

Jane îi zâmbi cu un aer în același timp apropiat și tainic. Dezmeticit acum, Randal își spuse că n-o mai văzuse niciodată atât de elegantă ca în această după-amiază. Purta un mantou de catifea oliv și pe cap o pălărioară care se potrivea perfect. În jurul gâtului avea înnodată un soi de legătură largă din blană de zibelină, niște

diamante îi străluceau la urechi și pe degete - degete care se jucau cu cureaua unei genți din piele de aceeași culoare de aceea a pantofilor.

— Am o propunere, spuse ea cu dulceață în glas.

— Care anume?

În ciuda efortului pe care Randal îl făcuse ca să pară interesat, ea desluși totuși nota de lehamite și de prudență.

— Să ne petrecem weekend-ul împreună, răspunse Jane. Mâine dimineață ne ducem să vedem cursele de la Hurst Park. La sfârșitul zilei vom cina acasă, apoi luăm parte la serata Diane. Știi că o dată în cinstea prințului moștenitor - el revine astăzi în Anglia. Apropo, Diana mi-a spus că n-a primit niciun răspuns de la tine, la invitația pe care ți-a trimis-o de mai bine de o săptămână...

— Cred că va trebui s-o concediez pe Hoppy, văd că...

— Am discutat deja cu ea, replică Jane cu o asprime prefăcută. Afirmă că întrucât Diana ți-a trimis o scrisoare personală, i-ai spus că-i vei răspunde tu însuși. Dar asta n-are prea multă importanță. Diana va înțelege. Știm cu toții că nu-ți mai vezi capul de treburi. Ei bine, ce părere ai despre proiectele mele pentru ziua de mâine?

— Minunate, absolut minunate, consimți Randal cu un ton foarte puțin convins.

— Acum trebuie să plec, spuse Jane oftând. Rămâi pe loc, dragule. Știu că n-are rost să-ți propun să mă însoțești la un cocteil, așa că n-am să-mi răcesc gura de pomană. Cu toate acestea tare mi-ar plăcea să merg cu tine la ambasada

americană, în astă-seară. Ai să-mi lipsești, dar avem în fața noastră ziua de mâine. Treci să mă iei în jurul amiezii, da? Cu mașina ta sau cu una dintr-ale noastre, dacă vrei.

— La amiază?... răspunse Randal ca și cum ar fi încercat să memoreze cât mai bine ora.

Jane îl privi câteva clipe apoi se aplecă și, lipindu-și obrazul de al său:

— Am să fiu foarte bucuroasă, când repetițiile acestea se vor termina, murmură ea cu blândețe

Instinctiv, Randal o prinse în brațe. Parfumul lui Jane avea un mirs suav și perii cei moi ai blănii îi atinseră ușor gâtul. Pe neașteptate îl cuprinseră remușcările și încercă un sentiment de culpabilitate.

— Odată reprezentațiile începute, totul se va schimba, spuse el cu o siguranță voită. a

Lucille se așeză pe marginile canapelei. Își puse mâinile pe umerii lui Randal și încercă să-i prindă privirea:

— Mi-o promiți? întrebă ea cu un pic de melancolie în voce.

Luându-i dintre mâini, o duse la buzele sale și-i sărută podul palmei...

— Ți-o promit.

— N-am spus încă nimănui că avem intenția de a ne căsători, reluă Jane. Dar, Randal să păstrezi un asemenea secret nu e atât de plăcut cum îmi închipuiam. Nu te văd mai deloc și atunci când totuși ne întâlnim, lucrul se întâmplă întotdeauna în prezența unei a treia persoane. Haide să anunțăm logodna noastră. Nu înțeleg de ce mai așteptăm.

Randal îi sărută din nou podul palmei, vreme îndelungată, pentru a avea timp să găsească o explicație.

— De ce fel de logodnă o să avem parte, dragostea mea, dacă va trebui să fiu tot timpul la teatru? întrebă el în cele din urmă. Pe de altă parte, nu cred că sunt în stare să suport ziaristii care se vor năpusti asupra noastră ca un roi de viespi. Nu ui, ci că ai a situație importantă, că ești o personalitate. În orice caz, dacă intrăm în gura mediilor de informare acum, înseamnă că am să văd premiera de pe o targă...

— Bietul meu Randal, ai suportat într-adevăr un efort prea mare, răspunse Jane afectuoasă. Înțeleg foarte bine că nu e cazul să facem acest lucru acum. Atâta doar că mi-e tare greu să mă prefac tot, mereu că nu suntem decât prieteni. Și crede-mă, există atât de mulți oameni curioși care încearcă să știe cât se poate de exact care sunt relațiile dintre noi.

— Ei bine, o să le spunem adevărul înscriindu-l cu litere luminoase deasupra lui Piccadilly Circus. Dar numai după premieră! Reține, te rog, asta: după începutul reprezentațiilor.

— Trebui să fiu oare geloasă? vru să știe Jane, și Randal își dădu seama că întrebarea era una foarte importantă.

— De *cine* sau pe *ce*? Dacă ești geloasă pe munca mea, sunt fericit. Până la urmă, știu eu că nu te măriți cu mine decât pentru că sunt un autor celebru.

Jane îi mângâie conturul obrazului cu vârful degetelor.

— Crezi într-adevăr că acesta-i singurul motiv?

— Nu văd altul.

— Se pare că ai nevoie de complimente, spuse ea surâzând. Ești cam prea pretențios. N-am deloc intenția să-ți măgulesc chiar atât de mult vanitatea.

Încerca să dea spuselor ei o nuanță superficială, glumeață, dar ochii săi rămăseseră fixați asupra buzelor lui Randal și respirația sa era acum mai grăbită.

Pendula de pe cămin bătu jumătate de oră. Jane aruncă o privire în jurul ei.

— Ar cam trebui să plec, spuse ea. Gerald va fi furios pe mine. I-am promis că am să mă reîntorc la timp pentru a-l ajuta să primească invitații.

— Sărută-mă, spuse Randal.

— Riști să te alegi cu urme de ruj pe buze.

Randal se făcu că nu aude. O strânse în brațe și își apăsă buzele pe gura ei. Sărutul fu unul dintre cele lungi, din ce în ce mai aprins până când ajunse aproape deznădăjduit; buzele lacome și poruncitoare ale lui Randal îi cereau un anumit lucru pe care Jane nulă putea da.

În cele din urmă tânăra se smulse din îmbrățișare.

— Nu e bine ce faci, se plânse Jane, însă vocea ei era acum gravă și adâncă, obrații i se înroșiseră și privirea îi devenise nesigură.

— Sunt dezolat, murmură Randal.

— Nu te-am cunoscut niciodată atât de brutal.

Tânăra nu era totuși prea afectată de violența lui și se aplecă din nou spre el.

Dar înflăcărarea și forța lui Randal îl

părăsiseră parcă. Capul i se lăsase pe perna de catifea; ochii i se închiseseră. Avea, acum o înfățișare abătută. Jane îl privi o clipă fără a ști ce ar putea spune sau ce ar putea face. Apoi, cum Randal continua să tacă, tânăra se ridică și se duse să se privească în oglinda de deasupra șemineului.

Își potrivea mica pălărie de catifea și, scoțând din geantă o pudrieră de aur încrustată cu mici diamante, se pudră puțin. Apoi se rujă, îndepărtă grăunțele de pudră care-i căzuseră pe mantou și vâră pudrieră și tubul de ruj iarăși în geantă.

Randal nu spusese nimic între timp și avea ochii tot închiși. După ce Jane fu mulțumită de înfățișarea ei, se răsuci spre el.

— Ceea ce-ți trebuie ție, dragul meu, este o noapte de odihnă ca lumea. Te aștept mâine la prânz.

Fără să-i mai aștepte răspunsul, se îndreptă spre ușă.

— Nu uita că tata vine să cineze cu tine la ora opt, în seara asta. Am să-l rog să nu te rețină prea mult, adăugă ea înainte de a ieși.

Randal rămase întins multă vreme, fără a dormi, cu mintea cutreierată de gânduri. Nimeni nu-l deranjă. Ziua luneca spre seară, perdelele nu fuseseră trase și focul din vatră se consuma încet. Curând, în întuneric, nu se mai zăriră decât sclipirile roșiatice ale jarului.

Într-un târziu cineva deschise ușa cu băgare de seamă. Randal ezită un moment înainte de a recunoaște pe tânăra sa protejată.

— Dumneata ești, Sorella?

Era sigur de răspuns înainte chiar de-ai auzi vocea.

— Da. Dormea?

— Nu, după cum se vede. Ce dorești?

— Toată lumea e îngrozită fiindcă se gândește că veți întârzia la cină, dar nimeni n-a avut curajul să deschidă ușa ca să vadă dacă mai sunteți încă în viață. Așa că am venit eu să înfrunt leul în bârlogul său.

Randal se ridică în capul oaselor râzând.

— Cât e ceasul?

— Aproape opt fără un sfert.

— Dumnezeu! Rockampstead poate sosi dintr-o clipă într-alta.

— Este exact ceea ce Norton nu mai conținește să spună frângându-și mâinile. Hoppy i-a dat ordinul categoric să nu care cumva să vă lase să uitați de domnul baron!

Sunetul vesel al vocii tinerei părea că luminează cumva obscuritatea care-l înconjura. Fără să știe de ce, Randal se apucă să râdă.

— Aprinde lumina, spuse el. Dacă intră cineva, crede că are de-a face cu niște nebuni care discută pe întuneric.

Auzi țăcănitul comutatorului și o lumină puternică inundă încăperea. Clipi din ochi.

— Hoppy mi-a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră, îl informa Sorella apropiindu-se de el.

Își dădu seama că fata purta o rochie nouă, dreaptă și sobră ca și aceea pe care o cumpărase de curând. Era de lână albastră, un albastru la fel de intens ca al Mediteranei, care evidenția și mai

mult albul de crin al tenului său. Gâtul grațios, care răsărea din răscroiala severă a corsajului, părea sculptat în fildeș. Era atât de frumos, că vreme de câteva clipe Randal rămase adâncit în contemplația lui.

Apoi constată că Sorella aștepta să i se acorde atenție și, cu un efort, reuși să se adune.

— Un mesaj de la Hoppy? întrebă el nu foarte interesat. Ei bine, care ar fi acesta?

— Vă anunță că a reușit să obțină o lojă pentru piesa lui Laurence Olivier. Biletele se găsesc „la agenție pe numele lui Lucille.

— Bine.

Randal luă o țigară și o aprinse.

— ...Nu există decât o șansă la mie de a obține o lojă atât de târziu, reflectă el. Dar să facem față situației. Lucille obține întotdeauna ceea ce vrea!

— Chiar așa?! Mă îndoiesc că e un lucru foarte plăcut...

— Să obții întotdeauna ceea ce vrei? întrebă Randal. De ce nu, găsesc că e dimpotrivă foarte reconfortant.

— Nu sunt atât de convinsă. Mi se pare că nu mai poți să-ți dorești nimic dacă ești sigur că obții orice.

— Mi-ar plăcea măcar o singură dată, să mi se întâmple și mie asta, oftă Randal. Și știi ce mi-aș dori atunci? Liniștea, pacea! Dar pentru ce n-o pot avea, trebuie să mă duc să mă Aschimb.

Își aruncă țigara în cămin.

— Ești foarte elegantă, remarcă el ridicându-se. Ce-ai de gând să faci în seara asta?

— Am să mănânc la mine în cameră. Hoppy

mi-a spus că aveți de discutat afaceri cu lordul Rockampstead. Lăsați-mi și mie puțin din crema aceea de ciocolată. Arată grozav de apetisant.

Randal râse.

— Să sperăm că oaspetele meu n-o să fie prea flămând.

— Dumneavoastră vă dau voie să mâncați cât vreți, spuse Sorella cu generozitate, dar lordul Rockampstead nu-i acord nicio îmbucătură decât cu cea mai mare neplăcere. Hoppy zice că lordul are unul dintre cei mai buni bucătari din Londra. Așa că nu văd de ce-ar veni încoace să mănânce popește.

Randal râse din toată inima. Tocmai puse mâna pe clanță, când ușa se deschise și Norton, feciorul, se ivi la deschizătura acesteia.

— Tocmai am primit un mesaj telefonic de la Camera Lorzilor, domnule, prin care suntem anunțați că lordul Rockampestead regretă profund, dar nu poate veni să cineze în seara asta. Domnul baron trebuie să ia parte la o ședință extraordinară a Comisiei Finanțelor. Dânsul vă prezintă scuzele sale dar speră că veți înțelege că este vorba despre un caz de forță majoră.

— Da, bineînțeles, spuse Randal și, răsucindu-se spre Sorella, adăugă: Până la urmă, iată că tot ai parte de crema de ciocolată.

— Asta înseamnă că pot să mănânc cu dumneavoastră? întrebă fata, surprinsă.

— Am să fiu foarte onorat, râse Randal; și, ieșind în hol, îi spuse lui Norton: înștiințează-l pe bucătar că vom mânca de îndată ce-mi voi fi luat baia și mă voi fi schimbat. Toate astea nu-mi vor

lua mai mult de o jumătate de oră.

— Prea bine, domnule.

Norton deschise ușa camerei lui Randal cu chipul impasibil al slujitorului perfect. Apoi, după ce o închise, se răsuci spre Sorella cu un zâmbet pe buze și îi făcu un semn care semăna foarte mult cu un clipit din ochi.

— Mult mai plăcut decât să mâncați în camera dumneavoastră, nu-i așa domnișoară?

— Mult mai agreabil, într-adevăr, răspunse Sorella cu o prefăcută solemnitățe. Sunt foarte recunoscătoare Comisiei Finanțelor.

Norton avu un mic răs discret:

— M-am întrebat întotdeauna asupra utilității acestui gen de Comisie. Acum, m-am lămurit.

Când Sorella îi repetă lui Randal cuvintele lui Norton, bărbatul începu să râdă. Ridurile sale, atât de vizibile când era obosit sau nervos, dispăreau atunci când râdea. Amintindu-și de lecțiile tatălui ei, Sorella se străduia mereu să-l distreze.

Stătură mult timp de vorbă în sufragerie, apoi în salon. Fata povesti niște anecdote care-l făcură pe Randal să râdă.

Bărbatul se instalează confortabil într-un fotoliu adânc, cu un pahar de coniac în mână. Sorella se așează la picioarele sale, pe un taburet; știa instinctiv să adopte o poziție grațioasă. Își întoarse chipul micuț spre Randal.

Se vedea limpede că era fericită: vocea îi era veselă și un surâs ușor îi stăruia pe buze.

De-abia avură timp să-l audă pe Norton murmurând „Domnișoara Crake” că Jane intră

deja în încăpere, strălucind într-o rochie de lame, o diademă de stras pe cap și o pelerină de hermină albă în jurul umerilor.

— Am venit să-ți arăt rochia mea cea nouă înainte de a mă duce la ambasadă, spuse ea. Dară unde-i tata?

Întrebarea rupse vraja. Randal și Sorella se ridicară grăbiți. Randal se simțea ca un băiețel care fusese prins când încerca să se înfrupte din borcanul cu dulceață.

— Tatăl tău n-a putut să cineze, Jane. A fost reținut la Cameră.

— Oh! Randal! Și nu mi-ai telefonat. Ai fi putut foarte bine să mănânci cu noi.

— N-am știut-o decât în ultimul minut, răspunse Randal, oarecum contrariat că trebuia să dea explicații.

— Ei bine, tot te-ai schimbat acum și nu prea ai ce face, exclamă Jane. Ce te împiedică să mă însoțești la cocteil?

— Nu pot, Jane, zău că nu pot, protestă bărbatul. Mă mai odihnesc câteva clipe înainte ca Sorella să meargă la culcare, apoi am de gând să mă apuc de lucru. Nu cred că m-ai găsit de prea multe ori lenevind.

— Dar n-aveai de gând să lucrezi astă-seară, protestă Jane cu o anume răceală.

— Mi-am schimbat intenția. Și, pe cinstite, n-am niciun chef să mă duc la o serată.

Jane se răsuci pe tocuri cu un gest care-i trăda proasta dispoziție.

— E trecut de ora zece, Sorella; e vremea să te duci la culcare, spuse ea abrupt.

Auzind aceste cuvinte, fata se simți de prisos.

— Mă culc îndată, spuse ea liniștită. Noapte bună, domnule Randal, noapte bună, domnișoară Jane.

Ieși din încăpere înainte ca ei să aibă răgazul să-i răspundă. Ușa nu se închisese bine în urma ei că Jane se răsuci brusc spre

Randal cu o expresie în priviri care semăna foarte tare cu mânia.

— Îți râzi de copilul ăsta, vorbi ea cu un ton acuzator. Voiam de mult să discut cu tine în privita ei. N-are și ea familie?

— Din câte știu eu n-are pe absolut nimeni.

— Oricum, nu poate continua să locuiască aici.

— De ce nu?

— E prea mare. Când am văzut-o prima oară, am crezut că are zece sau unsprezece ani, dar în realitate, e aproape o femeie în toată firea. N-ai cum să stai în același apartament cu o tânără care nu-i deloc lipsită de farmec; îți dai seama, nu?

— Cine ar putea să obiecteze?

— Nimeni deocamdată. Vreau doar să te pun în gardă înainte ca lumea să înceapă să bârfească. Nu ești idiot, Randal, și înțelegi foarte bine ceea ce vreau să spun.

— Sper, Jane, că nu crezi ceea ce insinuezi cu vorbele tale, pronunță Randal rar și măsurat. Sorella este un copil, fiica omului pe care l-am omorât. Dacă oamenii pe care-i cunoști înțeleg până într-atât lucrurile pe dos încât să creadă că ea nu poate locui sub același acoperiș cu mine, atunci ți-o spun foarte cinstit: dă-mi voie să nu-mi pese deloc de ceea ce bârfitorii aceștia pot crede.

N-am să fac decât *ce cred eu că e bine*.

— Dar este oare *bine*? E caraghios să adopți o asemenea atitudine. Nu există bărbați celebri care să aibă doar treizeci și doi de ani și care să poată trăi într-un apartament cu o tânără fără să dea naștere la bănuieli dezagreabile...

— ...Puse în circulație, evident, de persoane și ele dezagreabile, o întrerupse. Randal.

— Chiar dacă ai avea dreptate, situația asta nu mai poate dura, i-o întoarce Jane. Sper că nu intenționezi, odată căsătoriți fiind, ca Sorella să continue să stea cu noi? N-am deloc intenția să-mi încep viața conjugală prin a adopta o adolescentă de cincisprezece ani!

— Ca să-ți spun adevărul, nici nu m-am gândit la asta, făcu Randal sastisit. Sunt răspunzător de moartea lui D'Arcy Forest și, bineînțeles, am să fac tot ce pot pentru fica sa. Deocamdată, va rămâne aici cu mine.

— Mă aștept ca până la urmă să-i sucești capul. Îmi închipui că biata copilă își închipuie că te iubește, lansă Jane cu un ton batjocoritor.

— Nu cred că are vreun gând de acest fel. Sorella a avut o copilărie foarte deosebită și pe care mulți ar considera-o ca vrednică de milă. Pentru prima oară, trăiește într-o casă unde prezența ei este dorită, unde lumea se poartă frumos cu ea și unde mănâncă *în fiecare zi și la ore regulate*. Nu cred că Sorella se gândește la altceva decât la aceste avantaje materiale. Cât despre mine unul, nici atât...

— Atunci ar fi timpul s-o faci.

— Cred că sunt în stare să judec cel mai bine

situația, răspunse Randal, fără menajamente.

Urmă o tăcere apăsătoare, apoi Jane înaintă un pas și își așează mâinile pe umerii lui Randal.

— Dragule, am ajuns să ne certăm! E ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit. N-am venit înapoi decât pentru că te iubesc și pentru că am vrut să mă vezi cum arăt. Privindu-mă în oglindă, astăseară, mi-am zis: „iată cum mi-ar plăcea să mă vadă Randal”. Când arh coborât pentru dineu, o sumedenie ne invitați mi-au lăudat înfățișarea și am gândit din nou: „Singurul a cărui admirație îmi spune într-adevăr ceva nu este aici!” Acesta-i motivul pentru care am venit înapoi, lăsându-i pe ceilalți în plata Domnului! Și acum ne certăm!

— Sunt dezolat, dar continui să mă simt răspunzător de Sorella.

— Bineînțeles, scumpul meu, suspină Jane, împăciuitoare. Dar lasă-mă să-ți spun ce urmează să facem. O s-o dăm la o școală dintre cele mai bune unde va întâlni fete drăguțe și unde își va face o sumedenie de prietene, așa că...

— Nu vrea să se ducă la niciun fel de școală, se încruntă Randal. Oh! să terminăm cu discuția asta, Jane. Am să-i hotărâsc mai târziu soarta.

— Foarte bine. Cum vrei tu...

Randal scutură scrumul țigării sale în foc, cu privirea fixată asupra flăcărilor.

— Nu vrei totuși să mă însoțești la ambasadă? întrebă Jane cu o rugămintă în voce.

— Nu mi vine deloc să mă duc la o serată astăzi. Mă scuzi, da? Du-te și distrează-te bine.

Jane își mângâie obrazul de al său.

— Nu vreau să te sâcâi inutil. Oricum, avem în

fața noastră aproape toată ziua de mâine. Nu-mi șifona rochia, spuse ea repede, lipindu-se de el, atunci când Randal o îmbrățișă; apoi se desprinsese, lăsând în urma sa o dâră de parfum și o caldă și dulce mireasmă feminină.

Randal o însoți până la ușa apartamentului și chemă ascensorul.

— Sper că nu ești supărată pe mine? încerca el să liniștească lucrurile. Nu mă simt în stare să fac față mulțimii atât de obosit cum sunt.

În timp ce vorbea, se gândea că doar cu puțin timp în urmă nu-și mai încăpea în piele de bucurie la ideea că ar putea participa la o recepție atât de strălucitoare, și se mira cât de repede se plictisește deja de asemenea distracții.

— Sigur că nu sunt supărată, răspunse Jane cu blândețe. Te înțeleg. Ai trăit într-adevăr niște săptămâni epuizante.

Își ridică fața spre el, dar ascensorul sosi mai repede decât se așteptase. Se mulțumi deci să-i arunce un sărut prin ușile cu geam în vreme ce cobora.

Randal reveni în apartament și închis e ușa. Se simțea nervos și agitat. O undă de mânie îl îneca acum, tocmai pe el care fusese atât de fericit și de relaxat mai înainte.

Se opri pentru a privi mesajele pe care Hoppy i le lăsase pe măsuta din hol. Deasupra vrafului se găsea notița următoare: „De informat Lucille Lund că i s-a rezervat o lojă, la Empress Theatre pentru matineul de mâine”.

Perspectiva de a trebui să-i telefoneze lui Lucille i se păru insuportabilă. Înțelese de-abia

atunci că erau două persoane care contau pe el pentru după-amieza zilei de mâine. Situația era de nerezolvat. Două femei îi reclamau atenția, fiecare convinsă că are dreptul la dragostea lui.

Mototoli hârtiuța și o aruncă pe podea... Apoi se îndreptă spre camera Sorellei și bătău la ușă.

— Intrați.

Pătrunse în încăpere. Camera era mică, dar decorația interioară era una aleasă. Pereții aveau un tapet roș-alb care se armoniza cu perdelele baldachinului și cuvertura de mătase.

Fata ședea în pat și citea. Cămașa ei de noapte de linon avea mâneci mici și bufante și un cordon albastru în jurul mijlocului. Sorella avea o înfățișare foarte tânără și foarte dulce și surâsul cu care-l întâmpină pe Randal exprima o bucurie sinceră.

— Jane a plecat? Eram convinsă că vrea să vă ia la recepția aceea...

— Detest seratele, răspunse Randal și se așeză pe marginea patului.

— Cred că singurele serate într-adevăr plăcute sunt cele pe care le poți petrece cumva între patru ochi cu persoana iubită, emise Sorella.

— N-ai de unde să știi asta, protestă bărbatul. Când ai să fii ceva mai mare, ai să te duci să dansezi, să bei șampanie și să asculți tot felul de neghiobii spuse pe un ton snob. Complimentele, muzica, luminile te vor încânta atât de tare încât ai să te superi foarte dacă va trebui să te întorci acasă înainte de venirea zorilor.

— Nu mi-ar plăcea deloc o asemenea viață de petreceri, protestă Sorella. Și asta pentru că a fost

martoră la destule serate de acest fel. Aveam obiceiul, de îndată ce trăgeam la un nou hotel, să iscodesc tot ce se întâmplă. O dată, chiar m-am ascuns sub o masă și mi-am petrecut toată noaptea ascultând conversațiile acestor oameni și privindu-i cum dansau. Cei mai mulți dintre ei, aveau o înfățișare extrem de stupidă.

— Îmi închipui că n-aveam doar înfățișarea așa, spuse Randal, dar drama este că în asemenea ocazii oamenii nu-și dau seama de faptul că sunt ridicoli. Grozav de bucuroși că au „prins” o invitație sunt atât de mulțumiți de ei încât încearcă un fel de milă față de cei care n-au avut parte de o asemenea șansă.

— În orice caz, îmi pare foarte bine că n-ați însoțit-o pe Jane, spuse Sorella. Vreți să vă duceți să vă culcați sau ne reîntoarcem în salon și ne continuăm discuția?

— Mă duc la culcare și Jane avea dreptate – ar fi trebuit ca la ora asta să dormi deja.

Sorella surâse și nu răspunse. Randal avu senzația că fata considera observația lui Jane ca fiind una despre care n-aveai ce discuta.

— Ce citești? întrebă el ca să schimbe subiectul.

Se aplecă pentru a descifra titlul cărții pe care Sorella o ținea pe genunchi. Era vorba de *English Sagas*¹⁵ de Arthur Bryant.

— Te interesează așa ceva?

— Vreau să cunosc Anglia mai bine, răspunse ea. Și, această lucrare mă face să aflu foarte multe

15 Legende englezești (N.T.)

lucruri pe care nu le știam despre poporul englez.

— De unde interesul acesta al dumitale față de Anglia?

— Fiindcă aş vrea să trăiesc aici. Am trăit atât de mult în străinătate că sunt sătulă de alte țări. Acum, aş vrea să învăț s-o iubesc pe cea A care este într-adevăr a mea.

Întoarse filele cărții.

— Am citit capitolele despre marile proprietăți agricole... Bryant descrie viața la țară așa cum a fost ea acum o sută de ani. Deseori mi s-a părut că și în zilele noastre ar trebui să fi rămas cam tot așa. Nu cred că priveliștile s-au schimbat prea mult. Aceasta este Anglia pe care aş vrea s-o cunosc.

— Aceasta este Anglia pe care ai s-o vezi, afirmă Randal hotărât. Am o casă la țară. Nu e prea mare, dar e frumoasă. Ne vom duce acolo. La *Queen's Hoo* ai să vezi Anglia*; așa cum arăta ea în zilele ei cele mai bune.

— Oh, domnule Randal! Ce bine-mi pare! când plecăm?

Sorella manifesta un entuziasm pe care nu-l lăsase niciodată să se vadă până atunci".

Dorința să-i facă pe plac îl făcu și uite orice prudență.

— Mâine. Ne vom scula foarte devreme, cu toate că până la *Queen's Hoo* o mașină bună nu face mai mult de-o oră. Vom putea să rămânem acolo până duminică seara. Ți pare bine?

— Va fi mai frumos decât tot ce-am îndrăznit să visez până acum!

Dintr-odată expresia Sorellei se schimbă. O

umbră îi întunecă privirea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Randal.

— N-o să ne lase să plecăm, răspunse fata cu amărăciune. Hoppy, Lucille, Jane. Contează, toate, pentru dumneavoastră, mâine. Nu puteți să evadați astfel.

— Ba pot și am s-o fac. Am ajuns oare un fricos? Dacă da, e timpul să redevin stăpân pe mine. Hoppy va telefona mâine dimineață tuturor că sunt muribund, că doctorul a dispus patruzeci și opt de ore de repaus total. Iar noi ne vom scula și vom pleca mai-nainte ca nimeni altcineva să se fi trezit. Poți să fii gata la ora opt și jumătate?

— Bineînțeles, confirmă Sorella râzând, și luminițele jucăușe se iviră din nou în ochii săi. Dar sunteți sigur, absolut sigur că nu se va stârni un scandal îngrozitor?

— Sunt aproape sigur că nu și, dacă totuși va fi unui, de aia nu mai pot! Noapte bună, Sorella, și vise plăcute!

— Sunt atât de bucuroasă, jubilă ea. Oh, ce mult mi-ar plăcea să fie deja mâine!

* * *

Randal de-abia se trezise că Hoppy intră în camera lui cu o mină preocupată.

— Sunt dezolată că trebuie să vă deranjez atât de devreme, spuse ea cu un ton care trăda că nu era totuși chiar atât de dezolată. Sorella mi-a spus că plecați la ora opt și jumătate. A pus deja ca mașina să fie pregătită și este într-o stare de agitație ieșită din comun. Ce vrea să însemne

asta?

— Sunt foarte bolnav, răspunse Randal cu o voce stinsă. Trebuie neapărat să mă odihnesc vreme de două zile. Iar pentru ca lucrul acesta să devină posibil, te rog să le telefonezi lui Lucille și lui Jane și să le explice cât de îngrijorat a fost medicul în privința sănătății mele.

— Și ce se va întâmpla dacă voi refuza să debitez astfel de minciuni sfruntate?

— Atunci... atunci am să apelez la Norton și el o s-o facă de zece ori mai bine ca dumneata.

— Cred că ați înnebunit, exclamă Hoppy indignată. Să vă pretați la o asemenea farsă de școlar! Nu-i deloc momentul să trageți chiulul și o știți foarte bine.

— Ba e lucrul cel mai de bun-simț pe care-l pot face, o contrazise Randal căscând. Știi foarte bine că dacă mă duc la teatru cu Lucille, am s-o supăr pe Jane și dacă mă duc la curse cu Jane, am s-o supăr pe Lucille. Scumpa mea Hoppy, sunt totuși un om foarte rezonabil și chiar, dacă asta te poate liniști, calculat.

Hoppy capitulă.

— S-a înțeles, spuse ea cu un aer morocănos. Sper că voi fi suficient de convingătoare. Cu toate astea, n-arătați a fi prea bolnav!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu care cumva să le spui unde am de gând să plec, strigă Randal când secretara ajunsese la ușă.

— Că doar nu sunt idioată! răspunse Hoppy și ieși.

— Am telefonat la *Queen's Hoo* și v-am anunțat sosirea, spuse Hoppy când, o jumătate de oră mai târziu, Sorella și Randal își luau rămas bun de la el.

— Sper că n-ai uitat să amintești și despre o masă ca lumea, spuse Randal. Cam pe la ce oră ai să ne ajungi din urmă?

— Pe la începutul după-amiezii.

— Hoppy vă însoțește întotdeauna la țară? întrebă Sorella când automobilul Bentley se strecură de-a curmezișul circulației londoneze.

— Nu mă descurc deloc fără Hoppy. Am încercat de câteva ori să plec la țară fără ea. Rezultatul a fost că mi-am petrecut tot timpul răspunzând la telefon sau dictând telegrame cu răspuns plătit unor copile enervante care parcurgeau cu bicicleta cei șapte kilometri ce ne despart de oraș pentru a-mi aduce niște mesaje care ar fi putut foarte bine să aștepte până luni.

— Hoppy e o drăguță, spuse Sorella. Dar nu v-ați simțit totuși mai bine dacă ați fi câteodată singur?

— Nu cred că așa ceva este cu putință. Tot timpul* se găsește cineva care să te deranjeze. Chiar și dacă încerci să-ți găsești scăparea în Sudul Franței, și tot dă cineva peste tine!

Sorella izbucni într-un mic râs nervos.

— Ați fost tare supărat când daddy și cu mine am coborât treptele spre piscină.

— Ba am fost furios de-a binelea, o corectă Randal. Ceea ce nu era de mirare într-o astfel de situație... Dacă se va descoperi că ne-am dus la

Queen's Hoo - schimbă el puțin discuția - să vezi cu ce aflux de mașini ne vom pomeni mâine și câtă lume va da buzna peste noi. Muzici puse la maxim, dopuri de șampanie sărind în tavan, dans până în zori și cocteiluri cât mai savant amestecate... Asta e!

— Oh! n-ar trebui să ne găsească, n-ar trebui, zău! reacționează Sorella imediat.

— Putem să contăm pe Hoppy pentru a-i ține la distanță pe nepoștiți. Și ei îi place să vină la *Queen's Hoo*. Are un mic apartament rezervat la etaj și n-o deranjez decât atunci când nu se poate altfel.

— Deci vom fi într-adevăr singuri tot acest timp... murmură tânăra.

Randel accelerează; străbăteau acum Regent's Park unde circulația era mai puțin densă.

Curând atinseră periferia Londrei și ieșiră la drum deschis. Sorella, avidă, privea defilarea peisajului. Casele și vilele erau din ce în ce mai rare și făceau loc câmpului.

Randal se simți deodată nerăbdător să ajungă la *Queen's Hoo*. Nu trecuse prea mult timp de când avea această locuință dar, ani de-a rândul, visase să aibă să aibă casă la țară. Ca majoritatea oamenilor, detesta să-și petreacă weekend-ul la Londra. Când intenția lui de a cumpăra o casă fusese aflată de agenții imobiliari, aceștia îi propuseseră nenumărate proprietăți susceptibile de a interesa pe tânărul autor dramatic pe care voiau cu tot dinadinsul să-l mulțumească.

Dar în ziua în care Randal văzuse *Queen's Hoo* știu că aceasta era casa pe care o căuta, casa care

trebuia să devină a lui. De fiecare dată când revenea acolo, încerca deschizând portalul o senzație asemănătoare cu fiorul pe care-l încerci când vezi femeia pe care o iubești sau cea care te străbate când revii la căminul tău după o absență îndelungată. Randal mai descoperi că era extrem de nerăbdător s-o ducă pe Sorella acolo...

CAPITOLUL 8

ANDANTE

Queen's Hoo fusese durată în timpul domniei Elisabetei I și se putea afirma că nu suferise nicio schimbare de atunci. Casa avea pereții de cărămidă roșie în care se deschideau ferestre cu ochiuri rombice. Era o construcție nu prea înaltă care dădea spre o grădină împărțită de ziduri scunde și de garduri vii în mici răzoare de verdeață și de flori care te încântau cu mirosul lor.

Casa era construită pe o colină de unde privirea cuprindea în voie câmpiile și pădurile comitatului Hertfordshire. Randal se îndrăgostise mediat până peste cap de *Queen's Hoo* și se vedea confirmat de exclamațiile invitațiilor să-i când descopereau clădirea.

Sorella, dimpotrivă, nu spuse nimic. Se mulțumi s-o contemple în tăcere, dar o lumină atât de grăitoare strălucea în privirea ei că n-avea nevoie să vorbească sau să caute cuvintele care ar fi putut să-i exprime încântarea.

Randal o urmări câteva clipe apoi, se aplecă spre ea ca să deschidă portiera:

— De ce nu cobori? Fațada opusă este și mai frumoasă.

Sorella se întoarse spre el.

— Mă tot întreb cum de vă puteți călca atât de tare pe inimă încât să nu locuiți tot timpul aici?

Randal surâse.

— Nu uita că mai trebuie să câștig și niște bani - printre altele, și pentru a întreține clădirea asta care văd că ți-a căzut cu tronc...

— Ați putea scrie aici.

— Chiar o și fac. Prima variantă a lui *Astăzi și Mâine* s-a născut în grădina aceasta. Vino, vreau să-ți arăt locul cu pricina.

Se dădu jos din mașină și, întinzându-și mâinile spre Sorella, o invită să se coboare:

— Vino să vezi *Queen's Hoo*, casa celebrului dramaturg Randal Gray!

Tânăra surăse și expresia de uluire amestecată cu admirație care apăruse pe chipul ei în clipa în care descoperise casa dispăru, dar reveni de îndată când, acum pe prag, se răsuci pentru a privi curtea cu fântâna ei veche, impozantul grilaj de fier forjat și pridvorul la baza căruia apăreau, sculptate în piatră, armele stăpânului de odinioară.

Randal îi oferă brațul apoi deschise ușa cea grea, străpunsă de cuie groase, care-ți îngăduia să pătrunzi în casă. Odată înăuntru, fură întâmpinați de manifestările zgomotoase și înflăcărâte a doi cockeri care-i așteptau în hol. Se învârtteau în jurul lui Randal, săreau, încercau să-i lingă fața, gemeau și lătrau într-un fel care exprima foarte limpede fericirea de-al revedea.

— Culcat! porunci Randal și, după ce se făcu ascultat, adăugă pentru Sorella: Fac parte din inventarul casei și sunt cunoscuți, fără să se știe de ce, sub numele de Moss¹⁶ și Tweed¹⁷.

— Ce nume frumoase! exclamă Sorella mângâind câinii care-i urmară în salon.

16 Mușchi.

17 Stofă de lână (N.T.)

Aceasta era o încăpere din care puteai să ajungi fie într-o grădină în stil francez, fie pe o pajiște. Un butuc gros trosnea în șemineu dar, văzând razele soarelui intrând prin ușa deschisă, Sorella, fără să-l aștepte pe Randal, se repezi în grădină.

Se opri ca să admire priveliștea apoi se răsuci spre casă. Culoarea caldă a cărămizilor măcinate de vânt și de ploi, îi dădeau o înfățișare extrem de armonioasă cum fetei nu-i mai fusese nicicând dat să vadă.

Casa avea frumusețea impunătoare a construcțiilor din epoca respectivă dar, întrucât era mică și compactă, degaja o atmosferă de bine și de tihnă. Reușea să fie frumoasă fără să te copleșească. Era veche dar nu îmbătrânise. Cu toate acestea, răspândea un mister greu de definit, un fel de vrajă care te ducea la gândul că pietrele acestea de demult urmează să-ți dezvăluie un secret esențial.

— Îți place? întrebă Randal încetișor.

Sorella nu-și dăduse seama că rămăsese tăcută vreme, de câteva minute, adâncită în contemplare. În loc să răspundă și spre marea mirare a lui Randal, tânăra se îndepărtă urmărind o mică alee dalată mărginită de două garduri vii foarte joase, care ducea la capătul unei scări; pe aici se putea pătrunde în acea porțiune a grădinii care era plantată cu trandafiri.

Sorella se opri. Silueta ei se decupa acum pe un mic zid de cărămidă și fata tocmai își așezase mâna pe un grilaj de fier forjat, ale cărui vergele închipuiau niște arabescuri ciudate. Purta rochia

verde pe care o cumpărase de curând și părul ei negru, care-i încadra chipul cel mic, se zbătea în suflarea vântului.

Deodată, în timp ce-o privea, Randal simți ceva vibrând în adâncul ființei sale. Sorella era pe cale să-i inspire intriga unei noi piese de teatru.

Inspirația îi venea întotdeauna astfel. Se năștea dintr-un mic incident, dintr-o frântură de conversație, dintr-o scenă văzută pe stradă, dintr-un personaj întâlnit datorită întâmplării. De ce mai multe ori nu făcea uz de ea imediat și aștepta ca fermentul care fusese semănat în spiritul său să prindă rădăcini.

I se întâmpla să ajungă în pragul disperării când trebuia să scrie o piesă și când nicio idee nu voia să se ivească. Însă, de această dată, mult mai devreme decât s-ar fi așteptat, avea deja embrionul noii sale lucrări. Își dădu seama, privind-o pe Sorella, că tânăra trezise în el elanul acela creator care, atât de des, dormea în adâncul lui tocmai în momentul în care avea cea mai mare nevoie ca el să se manifeste.

Urmărind-o cu privirea pe tânără, imaginația sa avu deodată viziunea unor valuri și senzația unui vânt puternic bântuind marea. Poate că verdele rochiei sale trezise în el imaginile acestea. Își imaginea, foarte deslușit, 6 tânără femeie, care avea să fie eroina piesei sale, și un bărbat căruia ea avea să-și dăruiască dragostea: un bărbat care va ajunge la ea pe o corabie.

De fiecare dată când Randal avea o nouă idee, se simțea prins de o emoție ciudată.

Când inspirația se ivera, încerca întotdeauna un entuziasm fără margini. De abia după aceea intervenea munca grea și plictisitoare care-i solicitau talentul nativ și o tehnică acum e. Trebuia să scrie, apoi să re-scrie și să scrie iar și iar, până când opera terminată îl făcea să simtă, nu fericirea la care ar fi avut dreptul să se aștepte ci, de cele mai multe ori, doar sentimentul de satisfacție pe care-l încearcă orice om când și-a făcut datoria.

Deocamdată, nu se gândea la niciuna dintre aceste constrângeri. Nu simțea decât emoția și bucuria cea mare pe care ți le dau ridicarea cortinei.

Sorella se răsuci spre el, cu ochii strălucitori și cu buzele ușor întredeschise. Se întoarse pe alee și, apropiindu-se de Randal, își strecură, mâna cea mică în mâna lui.

— Acum, arătați-mi și casă, spuse ea.

Lui Randal i se părea absolut firesc că ideea noii sale piese îi venise la *Queen's Hoo*, în compania Șorellei. Tânăra avea o calitate excepțională și atât de căutată de artiști: știa să rămână tăcută.

Timp de câteva clipe, își reaminti celelalte femei pe care le adusese la *Queen's Hoo*. Tulburaseră vraja casei sale cu o voce atât de pătrunzătoare și de stridentă că-i puseseră nervii la grea încercare. Muzica radioului constituise după aceea o veritabilă izbăvire.

Sorella era cu totul altfel, își spuse el. Vorbea

foarte puțin în vreme ce el o conducea dintr-o cameră într-alta, dar Randal ghicea că tânăra aprecia, poate că mai mult ca indiferent care dintre vizitatorii de până atunci, grija cu care-și alesese decorația interioară.

Pentru mobilarea apartamentului din Park Lane făcuse apel la niște prieteni decoratori, însă pentru *Queen's Hoo* hotărâse el însuși cel mai mic detaliu. El alesese cizul în culori vii care tapeta camerele, perdelele de catifea roz-deschis ale salonului și brocartul rubiniu care decora casa scării.

În timp, tot el descoperise și mobilierul, în magazinele de antichități. Unele încăperi nu erau încă în întregime mobilate, fie pentru că aștepta să dibuiască masa de stejar care și-ar fi găsit perfect locul într-una dintre sufragerii, sau scaunul cu spătar înalt pe care l-ar fi așezat în fața panoului de stejar de culoare închisă.

Dacă Randal iubise *Queen's Hoo* când o cumpăraseră, o iubea cu atât mai mult acum când reușise să o mobilizeze aproape în întregime. Era atașat de fiecare mobilă.

Se simțea la el acasă și, nu doar o singură dată, își dorise să găsească femeia de care și-ar fi putut lega viața.

Locuința aceasta tânjea după o stăpână a casei; aceasta era și pricina pentru care își adusese acolo prietenele, gândind că ele o vor înfrumuseța dar vizitele lor nu fuseseră întotdeauna o reușită.

Jane, e adevărat, părea că se simte mai bine acolo ca oricare alta dintre aceste femei. Cu toate

acestea *Queen's Hoo* părea cam mică pentru ea. Într-adevăr, casa era minusculă, recunoștea Randal, în comparație cu reședința lui Jane din Derbyshire. Lordul Rockampstead cumpăraseră, după ce moștenise titlul tatălui său, un castel imens și superb, cu niște interioare pe măsură.

Cu toate acestea, Jane ținea la *Queen's Hoo*, lucru pe care i-l spusese de mai multe ori lui Randal.

„E o adevărată mică bijuterie în felul ei”, se pronunțase ea. Dar Randal nu aprecia în întregime acest compliment întrucât avea sentimentul că Jane compara *Queen's Hoo* cu castelul Bletchingly și cu proprietățile prietenilor ei care aveau cu toții niște reședințe foarte frumoase și, obligatoriu, pomenite în manualele de istorie și în ghidurile turistice.

Queen's Hoo fusese și rămăsese însă pentru Randal cea mai frumoasă dintre toate aceste reședințe. Când încheiase formalitățile de vânzare-cumpărare depunându-și ultima semnătură, simțise o emoție mai puternică decât cea pe care o încercase în seara premierei absolute a piesei sale de debut.

Și aceasta nu doar pentru că *Queen's Hoo* fusese cumpărată cu banii câștigați din munca sa, nici pentru că o mobilase și o decorase el însuși. Era vorba de o legătură mai puternică; da, exista ceva care-i spunea că această proprietate străveche și el însuși își aparțin reciproc.

În vreme ce făcea turul casei cu Sorella, avu iarăși impresia că nu s-ar mai sătura niciodată de colindatul prin camere, de contemplatul mobilelor

vechi și patinate... Și-apoi, gesturile acelea măsurate cu care schimba aranjamentul obiectelor de pe șemineu, cu care schimba aranjamentul obiectelor de pe șemineu, cu care apropia un scaun de foc sau cu care ridica perdeaua unei ferestre! Da, simțea nevoia să atingă aceste obiecte și să se identifice cu ele pentru a se convinge că îi aparțin și le aparține.

Odată turul casei terminat, coborâră încet seara și reveniră în salon. Randal remarcase că Sorella aproape nu rostise niciun cuvânt, dar ghicise cu toate acestea ce anume simțise ea și era convins că încântarea fetei era comparabilă cu cea a lui.

Tânăra se așează pe mica banchetă din fața vetrei și întinse mâna în direcția flăcărilor. Încă o dată, în mișcarea mâinilor sale și în grația cu care ea – și pleca fruntea, exista un ce care-i reamintea lui Randal marea și opera care era pe cale de a se naște în adâncul spiritului său.

Câinii se alungiră în fața căminului. Moss își așează capul pe genunchii Sorellei. Tânăra se aplecă ca să-l mângâie apoi, cum îl înconjură cu brațele, câinele fremătă și se lipi de ea, cu ochii pe jumătate închiși, ca în extaz.

— Nu-l încuraja, îi spuse Randal, altminteri îți va cerși mereu mângâierile.

— N-am avut niciodată nimic de mângâiat sau de iubit, spuse Sorella încetișor.

Nu se plângea și nu încerca să provoace compătimire, nu constata decât un fapt.

— Dar nu se poate să nu fi existat cineva care... începu să protesteze Randal, apoi,

gândindu-se la ceea ce fusese viața Sorelleii, înțelese cât de zadarnic era s-o contrazică.

— Nu, n-a fost nimeni. Știți doar că tata și cu mine n-am rămas nicăieri prea mult timp. O dată, la Veneția, pisica bucătarului șef a făcut niște pui și mi s-a dat și mie unul. Vreme de trei săptămâni, a dormit în camera mea și m-am ocupat de el. N-am să uit niciodată ce fericire a însemnat pentru mine de a avea o făptură cu care mă puteam juca și pe care o puteam iubi. Apoi a trebuit să plecăm. Bucătarul șef mi-a promis că îl va păstra, dar deja avea prea mulți și sunt sigură că după aceea, l-a înecat.

Randal nu găsi niciun cuvânt de mângâiere capabil de a o face pe tânără să uite această copilărie lipsită de dragoste! Își înfăjișă iarăși tristețea unei asemenea vieți, fără să aibă nevoie de amănuntele suplimentare. Copiii nu cer doar să fie iubiți, ci vor de-asemeni să și iubească. Dragostea pe care o nutresc pentru mama lor, pentru doica lor, pentru tovarășii lor de joacă, pentru casa lor și pentru animalele lor, chiar și pentru jucăriile lor, face parte din educația lor.

Sorella nu avusese pe cine să iubească.

— Și cu toate acestea, tatăl dumitale mi-a plăcut tare mult, spuse Randal.

N-avea încotro. Simțea într-un fel confuz obligația de a-l apăra pe D'Arcy.

— Știu, aproape toată lumea a pățit la fel, toți l-au iubit; femeile mai ales, câtva timp, în orice caz. Cred că i-am iubit și eu pe vremea când am fost o copiliță și, mai târziu, am încercat din răputeri să continui; dar, vedeți, ca să iubești

într-adevăr pe cineva, trebuie să-l și admiri, trebuie să poți avea încredere în el. Și, motive să-l admir pe tata, n-am avut...

— Mințea tot timpul, nu pentru că asta ar fi fost necesar, dar pentru că îi plăcea. Iubea tare mult - chiar dacă se prefăcea că nu - viața pe care o duceam. Îmi închipui că v-a spus că nu reușește să găsească de lucru. Ceea ce nu este adevărat. Era un bun actor când voia să joace, dar găsea că e prea obositor să-ți câștigi viața pe scândurile scenei.

Randal aruncă în foc. Țigara pe jumătate consumată.

— Groaznică viață pentru un copil! se indignă el.

— Nu mă plâng deloc. Destui copii au parte de clipe și mai grele decât cele prin care am trecut. Ceea ce vreau să vă spun, este că am nutrit întotdeauna dorința de a avea un lucru care să-mi aparțină și pe care să-l pot iubi; dar, aceasta nu mi s-a întâmplat niciodată. Pot să vă spun ce visez deseori noaptea?

— Da, desigur.

— Visez că am o casă în care locuiesc cu cineva care mă iubește și pe care-l iubesc. Tot acolo, în visul acesta, am de-asemeni o pisică, un câine și niște cai. Cu toate că n-am avut nicicând ocazia de a mă sui pe un cal, aceasta a fost dintotdeauna dorința mea cea mai fierbinte. Se mai face și că îmi petrec tot timpul în această casă, că nu o părăsesc niciodată, singura mea grijă fiind aceea de a mă face frumoasă pentru cei pe care-i iubesc.

— Cred că toți visăm să avem o casă. Așa mi s-a întâmplat și mie, dar dorința mea nu a prins aievea consistență decât în ziua în care am văzut *Queen's Hoo*.

— Când ați văzut-o pentru prima oară, ați înțeles că aceasta-i casa pe care o căutați?

— Da, fără nicio ezitare.

— Și eu am avut același sentiment când am intrat în curte. Din pereți izvorăște o senzație de siguranță, de liniște nemaipomenită. Dăinuie aici de atâta timp încât îți dă simțământul că este exact lucrul de care nu te poți lipsi.

— Întocmai ceea ce am simțit și eu, recunosc Randai și rămase tăcut câteva clipe, gândindu-se la *Queen's Hoo*, la el însuși, la această, piesă de teatru care se naștea în el, la Sorella...

— Masa de prânz e servită, domnule, anunță majordomul deschizând ușa.

Urmați de cei doi câini, traversară holul ca să ajungă în sufragerie.

Evocând după-amiaza care urmă, Randal nu reuși niciodată să-și reamintească întocmai ce anume discutaseră sau ce anume făcuseră. Cerul, albastru și limpede în prima parte a zilei, se acoperise mai târziu de nori și o burniță cenușie și deasă începuse să cadă peste câmpie.

Dar faptul că afară totul se îmbiba de apă și că orizontul se posomorâse nu-i deranja. Flăcările care jucau deasupra butucilor cei groși din șemineu aruncau lumini aurite pe tavan. O atmosferă caldă și tihnită domnea în salon. Sorella, așezată în fața vetrei, încerca să domolească neastâmpărul câinilor, în vreme ce-l

asculta pe Randal care era întins pe divan.

O pace adâncă se lăsase deasupra casei. Randal se simțea relaxat și odihnit, lucru care nu i se întâmplase de mult. Evocă niște amintiri din tinerețe și descrie Sorellei casa în care locuise cu părinții săi, în Worcester.

Vorbea despre mama lui și despre mândria pe care i-o dădea faptul că se trăgea dintr-o familie de mici nobili rurali. Aminti ziua în care ea-l dusese să vadă vechiul castel în care trăiseră bunicii săi. Părăsit de multă vreme, îi apăruse ca un lăcaș urât, din care răzbătea mirosul de mucegai. Dar aceasta era casa mamei sale și, acum când stăpânea *Queen's Hoo*, Randal avea impresia că putea să înțeleagă mai bine, mult mai bine ca atunci, ce însemnau pentru ea zidurile acelea crăpate, cu grădina cotropită de buruieni.

Maică-sa reușise, cumva să nu vadă ferestrele cu geamurile sparte și jaluzelele izbite de vânt, cum nu văzuse nici funinginea care astupa șemineurile sau pânzele de păianjen agățate de balustradele scării.

Încă își mai imagina pereții aceia bătrâni ca fiind plini de viață, repercutând ecoul vocilor și râsetelor fraților și surorilor sale. Era locul unde fusese fericită și lipsită de griji.

Randal își aminti că Sorella n-avusese niciodată o casă proprie și că n-avusese deci cum să includă în amintirile ei decât o nesfârșită listă de hoteluri, toate identice în ochii ei datorită faptului că erau lipsite de o semnificație afectivă.

— Într-o zi, vei avea o casă a dumitale, spuse el, cedând unui impuls.

Sorella își ridică ochii spre el. Tweed scheuna gelos în vreme ce Moss cu capul Culcat pe genunchii ei, bătea podeaua cu coada de fiecare dată când fata îl mângâia.

— Mi-ar plăcea tare mult o casă de felul acesteia, spuse ea.

— Oh! într-un an sau doi, vei avea una mai mare și mai frumoasă, o tacină Randal. *Queen's Hoo* nu-i decât o mică locuință pe care-o iubesc fiindcă e a mea. Dar reședința lui Jane e de cincizeci de ori mai mare și cea a Diane, pe care încă n-ai văzut-o, e contemporană cu *Queen's Hoo*, dar îți trebuie un personal casnic de mărimea unei armate s-o întreții. - într-atât e de mare.

— Nu vreau să am o casă mare, protestă Sorella, și nu vreau să fiu bogată.

— Nu vrei să fii bogată, se scandaliză Randal. Chiar și după ce ai fost atât de săracă! Și de ce oare?

— Se pare oamenii bogați privesc viața într-un cu totul alt fel ca oamenii obișnuiți, spuse Sorella cu gravitate. Cu tata, am întâlnit o mulțime de oameni avuți. De cele mai multe ori, era vorba de femei, dar or + codată întâlneam și unii din prietenii lor care e-eu și ei bogați. Păreau toți grozav de mulțumiți de ei înșiși pentru că aveau bani dar, în același timp, păreau cu desăvârșire străini de realitățile vieții. Vorbeau despre oameni ca și cum i-ar fi văzut dincolo de vitrină, n-aveau habar despre suferința foamei sau despre mușcătura frigului, nu știau și nu înțelegeau nimic.

— Cred că n-am reușit să-mi exprim deslușit

gândul. Oamenii aceștia seamănă oarecum cu niște spectatori dintr-o sală de cinema. Sunt dezolați pentru amărății aceia pe durata filmului, dar de îndată ce spectacolul s-a terminat, își amintesc că nimic din toate cele văzute nu a fost real și că n-are niciun rost să se lase impresionați de atâta lucru.

— Înțeleg foarte bine ce vrei să spui, spuse Randal întrucâtva absent.

Vorbind despre cinema, Sorella i-o reamintise pe Lucille. Cum se descurcase oare? Desigur, se dusesse la teatru; găsisse fără îndoială pe cineva care s-o însoțească. Lucille era înconjurată de o ceață de paraziți. Accepta omagiile și florile bărbaților, măgulele femeilor cu o ușurință care-l șoca deseori pe Randal.

În orice caz, însoțită sau nu, Lucille trebuia să fie furioasă. O cunoștea îndeajuns de mult ca să se mai îndoiască aceasta. Brusc, se simți vinovat. Lăsându-le baltă pe Lucille și pe Jane, compromisese poate o mulțime de lucruri: punerea în scenă a piesei, banii lordului Rockampstead, relațiile sale cu Lucille, devenite armonioase ca urmare a serii aceleia strălucit aranjate când o dusesse să cineze la Savoy.

Randal suspină. Câteva ceasuri, uitase de amanta sa. Acum însă amintirea ei îl tulbura și aproape regreta că nu rămăsese totuși la Londra. Și totuși, această escapadă la țară i se păruse minunată. Niciodată nu apreciasse atât de mult un weekend: faptul că era singur cu Sorella se dovedise a fi un fel de eliberare care nu se putea reda în cuvinte. Era ea încă un copil dar, în multe

privește, se dovedea mult mai înțeleaptă ca o femeie, și conversația ei era mult mai interesantă decât cea a multor adulți. Dar mai era ceva: Sorella nu-i cerea nimic!

Dacă Jane sau Lucille ar fi fost aici, ar fi trebuit să le curteze, să le repete de o mie de ori, în zeci de feluri diferite, cât de mult le iubea, ce loc important ocupau în viața lui.

Sorella se mulțumise să asculte. Vorbise doar atunci când Randal simțise nevoia unei discuții și tăcuse când el se cufundase în mutism, cum se întâmpla acum.

O privi. Seara aproape că se lăsase. Doar jocul flăcărilor o lumina. Semăna cu o nimfă a pădurii, în rochia ei cea verde, în picioare în fața zidului de cărămidă aparentă, cu mâna așezată pe grilajul de fier forjat. Dar acum, la lumina focului, părea mai puțin eterică, mai umană. Surâdea blând și privea câinii culcați la picioarele ei. Pleoapele îi erau coborâte și genele ei lungi și negre îi desenau o umbră pe obraji. Într-o zi, avea să fie foarte frumoasă.

Doar subalimentația o făcuse să pară urâtă atunci când Randal o văzuse prima oară. Acum, obrajii i se rotunjiseră, coatele nu-i mai erau ascuțite și golurile acelea de deasupra claviculelor i se îndulciseră. Simți cum îl cuprinde iar mânia gândindu-se la tot ce trebuise ea să îndure.

Era inacceptabil că un copil trebuia să ducă o asemenea existență. Totuși, într-un anume fel, înțelegea egoismul lui D'Arcy. Alesese o viață de aventurier și nu vruse să renunțe la ea pentru un copil sau o femeie.

Rână la urmă, poate că toate acestea nu erau atât de importante. Sorella va cunoaște fericirea și va ști s-o aprecieze cum se cuvine pentru că, vreme îndelungată, știuse ce înseamnă să fi singură și abandonată. Randal încerca dorința de a o proteja. Era ferm hotărât să n-o lase niciodată să se reîntoarcă la viața aceea de mizerie. Cel puțin, putea să vegheze asupra ei. Își aminti apoi că Sorella nu-și dorea bani. O casă era ceea ce-și dorea ea, o casă și *cineva* sau, măcar, *ceva* care i-ar merita iubirea.

„Am să încerc totuși să-i ofer ce-și dorește” își spusese Randal, dar știa că aceasta n-avea să fie deloc ușor. Se gândi la Jane. Își aminti de privirea pe care o aruncase Sorellei în seara în care-i găsisese împreună. Capa de hermină care învelea umerii lui Jane va fi fost foarte plăcută la vedere, dar ochii săi avuseseră strălucirea rece a diamantelor pe care le purta în jurul gâtului. Nu, Jane nu era genul de persoană, care s-o ajute pe Sorella, Randal era sigur de asta.

— La ce te gândești? o întrebă el deodată.

— La dumneavoastră, răspunse Sorella simplu.

Randal se împotrivi primei sale reacții care l-ar fi îndemnat să spună că, la rândul său, se gândea la ea. Asemenea replici erau bune pentru Lucille și Jane.

— Și ce anume gândești despre mine? insistă el.

— Îmi imaginez că atunci când vă ocupați de mobilatul casei vă gândiți deseori la mama dumneavoastră.

Randal o privi cu un aer uimit.

— De unde o știi? Doar nu ți-am spus nimic despre asta!

— Nu, dar din felul în care mi-ați vorbit despre ea mi-am dat seama că este femeia pe care dumneavoastră trebuie s-o fi iubit cel mai mult.

Bărbatul surâse.

— Lucru care mi se pare normal, spuse el, și nota aceea persiflantă care-i însoțea ades spusele se făcu iarăși auzită. Dar, într-adevăr, am iubit multe femei la viața mea. E greu de spus când încetează o anume formă de dragoste și când începe alta - probabil că nu cunoști acest gen de sentimente?

— Mă gândeam la mama dumneavoastră, insistă Sorella. Cred că tot ceea ce și-ar dorit pentru dumneavoastră n-a devenit realitate decât pentru că ea a fost cea care a purtat în suflet aceste dorințe. Înțelegeți ceea ce încerc să vă spun?

Randal se simți pentru prima dată rușinat de felul dezinvolt în care se exprimase mai-nainte. Cinismul pe care-l simula de fiecare dată când aborda un subiect emoționant sau considerat ca sacru era nelalocul său când vorbea cu Sorella.

— Desigur că înțeleg, spuse el, jenat. E adevărat, e foarte adevărat. Când m-am ocupat de amenajarea interioară a casei, am avut de fiecare dată impresia că mama e undeva în preajma mea, că ea alege în locul meu sau că aprobă ceea ce fac.

— Sunt convinsă că-i așa. I-am simțit prezenta.

Surpriza îl amuți. Apoi, ușa se deschise, lumina izbucni:

— Domnișoarea Lucille Lund, anunță majordomul.

Mijindu-și ochii, Randal avu nevoie de câțva timp pentru a se obișnui cu lumina cea puternică. În cele din urmă o recunoscu pe Lucille în deschizătura Ușii, extraordinar de frumoasă și tot atât de deplasată. Era acoperită de bijuterii. Pălăria îi era împodobită de niște pene și orhidee mari și roșii erau prinse de gulerul mantoului ei de vizon.

— Lată-ți dar ascunzătoarea, dragoste, exclamă ea și, în ciuda surâsului său, în vocea ei răzbătea acum accentul acela dur și metalic de care Randal se temea.

Bărbatul se ridică încet. Sorella se ridică și ea. Lucille o „privea cu o expresie care-l neliniștea pe Randal.

Apoi deodată, simți obrazul lui Lucille lipindu-se de al său. Parfumul cald și înmiresmat îl învălui.

— Știam că am să-ți fac o surpriză, scumpule, continuă ea languros. Spune-mi cât de mult te bucuri că mă vezi!

CAPITOLUL 9

UN WEEKEND RATAT

O undă de dușmănie împotriva lui Lucille îl cuprinsese. Cum de îndrăzneala să i se vâre astfel în suflet în pofida dorinței de a fi singur pe care o manifestase? apoi gândindu-se la piesă și amintindu-și că totul depindea de dispoziția vedetei, își înăbuși penibil mânia și se căzni să suradă.

Își detesta slăbiciunea, sentimentul său de neputință în fața nevoii de a nu displace lui Lucille... Dar, mai presus de orice, ura ipocrizia de care trebuia să facă dovadă.

Ar fi vrut să fie tare, să-i spună, actriței să se întoarcă la Londra, să-l lase în pace. Ar fi vrut să-i spună de-asemenea că era logodit cu Jane, că nu mai dorea de fel să trăiască din nou cu ea așa cum o făcuse în Statele Unite. Și cu toate acestea, știa că se va zâmbească și să pronunțe vagi cuvinte de bun sosît.

Își dădea seama că situația ar fi fost alta dacă ar fi fost singur cu Lucille, dar prezența Sorellei îl făcea să simtă o jenă puternică. Se temea să întâlnească privirea ei deschisă și cinstită. Își amintea de ceea ce-i spusese fata în legătură cu minciunile părintelui ei. Gândul acesta îl făcu să fie furios* pe el însuși dar și pe actriță.

„Cum ar trebui să procedez?” se întrebă el. Atât de multe lucruri depindeau, de Lucille și a o contraria ar fi fost totuna cu o adevărată sinucidere din punct de vedere profesional. N-ar fi servit la nimic să se prefacă dezinteresat de soarta

piesei sale și nu era atât de neghiob ca să spere că dacă o stea mondială abandonează în ultimul moment rolul principal, gestul ei n-ar fi fost luat drept o dezavuare a autorului.

Ar fi fost deja dificil, înainte de debutul repetițiilor, să găsești o actriță care ar fi putut să ia locul lui Lucille. Acum, acest lucru era practic cu neputință. Starurile ar fugi de un rol respins de o asemenea rivală după începutul repetițiilor. Și apoi cronicarii dramatici! Cu toate că fuseseră binevoitori în privința lui până acum, știa foarte bine că destui dintre ei ar simți o plăcere deosebită dacă ar putea să desființeze cu criticile lor nemiloase un tânăr autor ajuns atât de repede celebru.

Randal era chinuit de o dorință nebună de a se răsuici spre Sorella și de a se justifica.

La naiba! ar fi vrut să spună. Cum m-aș purta altfel în asemenea împrejurări? Dar, în loc de aceasta se mulțumi s-o ajute: pe Lucille să-și scoată superbul ei vizon și să-i spună:

— Ce surpriză minunată! Vino și așază-te lângă foc. Trebuie să-ți fie frig după drumul ăsta.

Aruncă mantoul pe un scaun, culese o cutie în care erau mai multe sortimente de țigări și o întinse lui Lucille.

Artista luă una și o vârî într-un portțigaret lung încrustat cu diamante. Cum Randal apropie un chibrit aprins, ea - și ridică ochii către ai lui într-un fel sugestiv.

— Te bucuri că mă vezi? susură întrebarea ei tandră.

Randal cunoștea destule răspunsuri cerute de

acest gen de întrebări, dar prezența Sorellei îl stingherea.

Copila nu se mai așezase după intrarea lui Lucille. Era în picioare, nu departe de șemineu, cu mâna așezată pe capul lui Tweed al cărui păr mătăsos îl mângâia. Randal avea senzația că privirea Sorellei o căuta pe-a lui, dar rezistă dorinței să se convingă de aceasta.

Deodată Lucille, făcând dovada unei sensibilități neobișnuite, își dădu seama de tensiunea care se crease între ei, Fără să aștepte răspunsul lui Randal, continuă.

— Nu ți-am dat încă bună ziua, Sorella, nu-i așa? întrebă ea cu un aer de superioritate greu de suportat. Îmi închipui că te bucuri de ieșirea asta. Vresi să fii drăguță și să verifici dacă șoferul meu a descărcat într-adevăr valizele mele? E un tip foarte mărginit și dacă nu-i spui nimic, e în stare să rămână la nesfârșit în mașină.

— Valizele tale? repetă Randal, aproape mecanic.

— Da, bineînțeles, dragule, spuse Lucille voioasă. Doar nu-ți închipui că am să mă reîntorc la Londra astă seară? Când am aflat că ești aici, am hotărât să-mi anulez toate obligațiile din agendă și să vin să te regăsesc. Nu puteam suporta ideea de a te ști bolnav și singur.

Vorbea de parcă bărbatul ar fi fost abandonat pe o insulă pustie. În alte împrejurări, Randal ar fi remarcat ironia cuvintelor sale; dar, în situația de față, ele nu-l amuzau deloc. Auzi ușa închizându-se în urma Sorellei. Plecase să execute dispozițiile lui Lucille fără a spune un cuvânt. Cel puțin acum,

Randal se simțea liber să mintă.

— Doar din simplă curiozitate, cum ai descoperit unde mă aflam? întrebă el turnându-și whisky din belșug.

Lucille începu să râdă.

— Am susținut un adevărat test de inteligență. Dintotdeauna am gândit despre mine că sunt o făptură perspicace! Probabil că asta mi se trage de la lecturile mele favorite – romanele polițiste!

— Se prea poate, răspunse Randal pe un ton plictisit. Bei și tu ceva?

— N-am nimic împotriva unei creme de mentă.

Acesta era un răspuns care-l exaspera pe Randal. Nu știa prea bine de ce. Poate că expresia aceasta era uzuală acum, dar avea dreptul să-l agaseze în ciuda eforturilor pe care le făcea ca să se convingă că nu era totuși una A pedantă.

Îi umplu deci pe jumătate un pahar cu lichior și i-l întinse.

— Mulțumesc, scumpule. Poți să-l pui pe gheridon, dacă te rog?

Făcu ceea ce actrița îi ceruse și, apropiind măsuța pe roțile de fotoliu, spuse:

— Începuseși să-mi povestești cum ai dat de mine.

— N-a fost chiar atât de greu. După ce Hoppy a refuzat să-mi spună unde te afli și a început să-mi vorbească despre așa-zisa ta depresiune nervoasă și despre faimoasele recomandări ale medicului, am chibzuit și m-am întrebat unde erau tu capabil să te duci. Mi-am amintit atunci că în Statele Unite mi-ai vorbit adesea despre casa ta de la țară. Atât de des chiar că m-ai și plictisit cu

ea! Astfel că era cu atât mai supărător că nu mi-am mai amintit locul unde se afla. Neștiind cui să mă adresez și ținând cont că ai devenit o personalitate atât de importantă, i-am cerut operatoarei de la centrala telefonică a hotelului să încerce să afle numele proprietății de la țară a celebrului Randal Gray.

— N-avea cum să descopere asta!

— Ba da, scumpule! Îți subestimezi importanța. Telefonista mi-a spus: „Așteptați un minut, domnișoară Lund. Sunt sigură ca în urmă cu câteva săptămâni am văzut o fotografie a clădirii în magazinul ilustrat Tatler. Dau imediat un telefon salonului de coafură în care am răsfoit publicația”. Și, asta a fost.

Randal începu să râdă, dar era râsul acela specific - ironic și dezamăgit.

— Ce vrei, prețul celebrității. Dar nu ți-ai asumat totuși un risc venind înapoi fără să știi absolut sigur dacă eram aici sau nu?

— Ba eram absolut sigură de asta, spuse Lucille râzând, foarte mulțumită de ea însăși. Camerista mea a sunat la apartamentul tău spunând că în timpul serii sosise pentru tine un mesaj important din New York și întrebând la ce număr dorea domnișoara Hopkins ca el, mesajul, să fie transmis. Biata de Hoppy s-a lăsat prinsă în cursă și a dat numărul. Apoi, cu ajutorul cărții de telefon, am constatat că numărul corespunde cu adresa de aici. Simplu, nu?

— Ești grozav de inteligentă!

— Sunt foarte bucuroasă că am reușit, se lăudă Lucille, pentru că Edward îmi reproșează tot

timpul că n-am niciun fel de spirit practic.

— I-ai spus lui Edward unde te duci?

— Desigur, mâine vine și el să ne țină companie la masă.

— Lată o plăcere nemaipomenită, făcu Randal sarcastic. După un moment de tăcere adăugă: îmi închipui că nu ți-a venit niciodată ideea că-mi doresc într-adevăr să fiu singur?

— Dar vom fi singuri, replică Lucille surprinsă. Nimeni, din câte știu eu nu va mai veni, exceptând-o pe Hoppy, dar, oricum, o așteptai deja. Cât despre Edward, dacă nu vrei să vină, putem încă să-i contramandăm vizita.

— Nu mă gândesc numai la Edward, o știi prea bine. Voiam să-mi petrec singur acest weekend. Voiam să reflectez.

— Ei bine, vei putea reflecta atât cât vei dori, spuse Lucille repede. N-am să te deranjez deloc, atâta doar că aș vrea să stăm puțin de vorbă.

— N-am putea amâna asta până luni?

Lucille se scăpă deodată de sub control și își stinse țigara cu un gest nervos.

— Ce nu merge, Randal? Altă dată nu erai așa.

— Și cum sunt?

— Ridicol și capricios.

— Nu prea seamănă cu simptomele tipice ale dorinței de a fi singur pentru a te consacra unei munci creatoare...

— Nu erai deloc pe punctul de a crea mare lucru când am sosit, îl întrerupse Lucille. Erai întins pe divan, și stăteai de vorbă. Și, dacă tot vrei să stai de vorbă, de ce n-ai face-o cu cineva de vârsta ta?

— Acestea sunt niște observații mai degrabă stupide, Lucille, și nu ne duc nicăieri. Ai venit și, bineînțeles, sunt bucuros să te văd. Singurul lucru de care mă tem e că ai să găsești acest loc ca fiind foarte trist.

— Asta depinde de tine! Și acum, ce-ar fi dacă ți-ai face datoria de gazdă și mi-ai prezenta casa? Din câte mi-am dat seama, e foarte frumoasă!

— Se întâmplă să fie un exemplu perfect al arhitecturii secolului al XV-lea.

Randal nu reuși să ascundă accentul amar și batjocoritor al vocii sale, dar Lucille rămase netulburată.

— În calitate de americană, nu se poate pretinde din parte-mi o prea mare competență în materie de stiluri! Haide s-o vizităm și dă-mi explicațiile necesare. Știi că-mi plac pietrele vechi.

Randal nu răspunse nimic. Stătea în picioare în fața șemineului, cu ochii îndreptați spre foc.

Lucille îl privi o clipă; apoi întinse mâna spre el făcând să răsune brelocurile fixate de brățară.

— Randal scumpule!

Bărbatul se răsuci încet către ea.

— Scumpule, te iubesc! făcu ea cu o voce învăluitoare. Nu mai fi supărat pe mine și spune-mi că n-ai uitat tot ceea ce noi suntem unul pentru celălalt.

Randal îi prinse mâna și o duse mașinal la buze.

— Așa-i mai bine, spuse Lucille pe un ton aprobator. Acum, vino și așază-te lângă mine și povestește-mi ce te frământă.

Bărbatului i-ar fi plăcut să poată să-i spună

adevărul. Dar nu îndrăzneă să-și asume Un asemenea risc. Cunoștea prea bine caracterul actriței. Adopta întotdeauna acest ton mios când voia să facă pe un bărbat să cadă în ghearele ei.

În clipa însă în care era sigură de el, când era convinsă că se afla în mâinile ei, înceta să se mai plece în fața lui și dădea frâu liber mâniei, ca să se răzbune că fusese nevoită să se umilească pentru a obține o favoare în loc ca să o acorde ea însăși.

De când se cunoșteau, Lucille fusese întotdeauna înclinată spre asemenea izbucniri de mânie. La începutul relației lor, capriciile actriței nu-l interesaseră. Producția filmului, al cărui scenariu pleca de la o piesă a lui și în care ea interpreta rolul principal, era în întregime finanțată de alte persoane. Fusese plătit cash¹⁸ și nu mai era implicat în niciun fel. Rămăsese în continuare fiindcă locul îi plăcea, dar avea o deplină libertate de mișcări.

Așa că atunci nu o văzuse pe Lucille pradă uneia dintre crizele ei de mâine. De-abia în anul următor, când lucra la scenariul celui de a-l doilea film, avusese parte de așa ceva. În perioada aceea, vedeta era îndrăgostită nebunește de el, astfel că Randal nu constituia obiectul furiilor sale. Dar era martorul consternării și a neliniștii pe care le stârnea în studiouri. Edward Jepson făcea atunci apel la Randal ca s-o tempereze și s-o potolească și el, Randal încerca în acest sens tot ce era omeneste posibil...

Acum însă, pentru prima oară, Lucille făcea să

18 Bani gheață, peșin (N.T.)

planeze o amenințare directă asupra lui. Era conștientă de puterea ei și Randal, după ce o văzuse abandonându-se crizelor de mâine în timpul repetițiilor, înțelesese ce însemna să-ți fie teamă de o femeie. Nu era înspăimântat doar de riscurile la care actrița i-ar fi putut supune piesa, dar și de îndărătnicia cu care încerca să distrugă legătura, atât de minunată, care odată îi unise.

Randal îl pusese pe unul dintre personajele sale să spună că femeia trebuia să aducă întotdeauna în viața bărbatului „un anume lucru minunat” și „să umple astfel un gol din sufletul lui”. Lucille îi inspirase această idee. Fusesse într-adevăr absolut minunată. Randal îi admirase frumusețea și o iubise cu patimă fiindcă frumusețea este un dar de mare preț.

Lucille jucase în viața lui un rol precumpănitor. Era atât de seducătoare încât el avusese impresia că ea reprezenta tocmai ceea ce el căutase toată viața sa. Farmecul și seducția ei personificaseră, în ochii lui, eternul feminin.

Era întotdeauna frumoasă, gândi Randal, oricare ar fi fost împrejurările. Grația mișcărilor sale, liniile armonioase ale corpului ei îl tulburau de câte ori o privea. Chiar și acum, după ce încetase s-o iubească, tot mai continua s-o privească admirativ așa cum contempli fără să te plictisești nicicând, opera unui maestru.

Dar furiile care o cuprindeau pe Lucille risipeau vraja pe care frumusețea ei o degaja.

În asemenea împrejurări vedeta devenea de-a dreptul insuportabilă. Aceasta era o Lucille de a cărei existență nu știuse nimic; dar nu cumva și el

devenise mai lucid? se întrebă el pe bună dreptate.

Așezându-se pe divan, încercă în primul rând să-și reamintească orele minunate pe care le petrecuse în preajma acestei femei pe care o iubise atât de mult și să-și spună că era esențial pentru el să păstreze relații cât mai bune cu ea.

Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale, îi venea foarte greu să creadă că femeia aceasta îi fusese altă dată atât de scumpă. Era și acum încântătoare. Părul ei blond, acoperit în parte de pălăria împodobită cu pene albastre, părea țesut cu aur vechi. Trăsăturile chipului ei erau absolut fermecătoare, năsucul ei cârn era într-adevăr delicios, și buzele sale desăvârșit conturate hrăneau în continuare visurile a milioane de spectatori.

Lucille îl ținea încă în mână. Degetele ei erau fine și unghiile cele lungi erau acoperite cu un lac roșu-stacojiu. Mâna aceasta atât de frumoasă și de delicată nu-l înșela însă pe Randal. Știa că degetele acestea mici și încântătoare aveau în ele forța ghearelor unei păsări de pradă.

Când o vedea atât de fragilă, atât de diafană, și când o simțea atât de tandră și de caldă în brațele sale, își reamintea cu greu că atunci când se mânia femeia aceasta devenea la fel de primejdioasă ca o fiară.

Îi și spusese într-una din zile că era cumva asemănătoare unui tigru și, cum comparația o amuzase, ea îi cumpăraseră o mică amuleta pe care i-o prinsese de brățara ceasului. O mai purta și acum. Reprezenta un tigrișor lucrat din mai multe

soiuri de aur, astfel încât vergile blănii sale să se vadă cât mai bine. Și acum când Lucille se crampona de el, își aminti că o comparase cu un tigru pentru că avusese senzația că femeia ar fi fost în stare să devoreze pe cel pe care-l iubea.

Randal era convins că nu-i putea vorbi despre Jane, cel puțin nu în acest moment. Nu îndrăznește nici măcar să-și facă o iluzie. Lucille îl avea în puterea ei; își urî propria-i lașitate, și simți că nu putea să-și îngăduie să rămână lângă această femeie ca să joace rolul pe care ea-l aștepta.

— Ar fi trebuit deja să ne fi băut ceaiul!

se încruntă el. Nu înțeleg de ce nu ne-a fost încă servit”.

— Era pregătit când am ajuns aici. Valetul tău a fost atât de uluit când m-a văzut intrând că era cât pe aici să scape tava.

— Îmi închipui că a așezat-o în sufragerie. N-avem decât să ne ducem acolo. Mergem?

Lucille chicoti.

— Deci nu vrei să stai de vorbă cu mine?

— N-am spus asta.

— Dar e așa de evident, scumpule! Lesne mai poți fi pătruns! Presupun că toți bărbații sunt așa, dar credeam că tu ești altfel.

Știa că femeia își râde cu bună știință de el și refuză deci discuția.

— Haide să bem ceaiul, insistă el.

— Se apropie de șase. N-ai să-mi spui că vrei să bei un ceai la ora asta.

— Sunt englez și ceaiul îmi place la orice oră.

— Chiar și după un whisky?

Randal renunță. Știa că Lucille se decisese să-i

vorbească și că zadarnic ar fi încercat s-o facă să-și schimbe hotărârea. Teribil de indispus, se așează din nou pe divan.

— Foarte bine, renunță el. Să stăm deci de vorbă, dacă asta e ceea ce vrei.

Spre marea lui surpriză, Lucille nu spuse nimic vreme de câteva minute. Se mulțumea să-și răsucească inelul pe deget, și să privească diamantul cel mare de parcă ar fi fost un glob de cristal în care ar fi putut să-și citească viitorul.

— Ei bine? stârni Randal în cele din urmă.

— Nu, scumpule, spuse ea încetisor. Ai dreptate. Nu e nici ora nici locul pentru dialogul pe care-l intenționăm. Du-te și bea-ți ceaiul, dacă nu se poate altfel.

— Ba nu, spune-mi totul, chiar dacă e vorba de un lucru neplăcut, pretinse Randal. Prefer să ajungem la capăt.

Lucille râse.

— Nu, ești un caraghios. Du-te și bea-ți ceaiul. Poate că după ce ai mâncat și ai băut, chiar și dacă e vorba doar de un lucru atât de searbăd cum e ceaiul, ai să fii mai conciliant.

— Vino și tu.

— Dacă-mi îngădui să-mi iau și crema de mentă.

Cu paharul în mână, actrița traversă încet vestibulul cel mare decorat cu un șemineu de piatră monumental și intră în ce ea ce Randal numea „odaia de dimineată”.

Aceasta era o încăpere mică împodobită cu lambriuri de stejar în care îi plăcea să scrie. O masă mare se afla în apropierea ferestrei. Pe ea se

găseau serviciul de ceai și câteva farfurii pe care se îngrămădeau sandvișuri, briose și biscuiți.

Ceaiul era aproape rece. Randal sună înainte de a se așeza pe unul dintre scaunele tapisate și cu spătar înalt care erau plasate în jurul mesei.

— Trebuie să recunosc că toate acestea arată delicios, exclamă Lucille. Vreau să gust un sandviș cu toate că, așa cum știi, nu mănânc pâine niciodată.

— Nu cred că un biet sandviș o să-ți modifice talia.

Vorbeau doar ca să le treacă timpul, își spuse Randal și din nou mânia începu să crească în el la gândul că venirea la *Queen's Hoo* a lui Lucille îi stricase pacea weekend-ului.

— Ați sunat, domnule întrebă Lambert, în picioare lângă el.

— Da, Lambert. Vrei să mai aduci niște ceai, da? N-am știut că l-ai pregătit deja. Altfel aș fi venit mai devreme.

— E gata de mult, domnule, dar tânăra domnișoară mi-a spus că nu vreți să fiți deranjat.

— Oh! înțeleg.

Lucille începu să râdă.

— Ce copilă plină de tact!

— Mă întreb de ce o fi spus asta. Nu prea e felul ei.

— Apropo, nu vrei să-mi vorbești puțin de ea? Am văzut-o la teatru și Hoppy mi-a spus că în momentul de față te ocupi de ea. Ce viitor ai de gând să-i asiguri?

— Nu m-am gândit încă prea mult la asta.

— Ai putea s-o faci să urce pe scenă.

Rezervându-i, de pildă, un rolișor drăguț în viitoarea ta piesă.

— Nu reușesc să mi-o închipui pe Sorella adoptând această meserie.

Era adevărat. Nu putea deloc să și-o reprezinte pe Sorella jucând un rol. Avea atâta personalitate că n-aveai cum să concepi că ar fi interpretat un alt personaj decât pe sine însăși.

Se întrebă unde se afla fata acum. Probabil că în camera ei, gândi el, și din nou, se simți pornit împotriva lui Lucille. De ce Sorella trebuia izgonită pentru că Lucille era aici?

Ca și cum i-ar fi ghicit gândul. Lucille spuse:

— Copila asta mi-e mai degrabă simpatică. Majoritatea fetelor de vârsta ei n-ar fi avut atât bun simț pentru a dispărea la momentul potrivit.

— Pentru că ar deranja pe cineva? întrebă Randal aproape grosolan.

— Pe mine nu, în orice caz. Vreau să fiu singură cu tine. Este exact motivul pentru care am venit încoace.

De abia o oră mai târziu Randal urcă la ultimul etaj până la micul apartament al lui Hoppy. O strigă pe nume.

— Sunt aici, răspunse Hoppy din salonașul ei.

Randal smuci ușa. Cum se așteptase, Hoppy era așezată la birou. Rareori o vedeai într-altă atitudine. Sorella era instalată într-un fotoliu mare în apropierea șemineului, cu cockerii la picioarele sale și cu o carte deschisă pe genunchi.

— Când ai venit? o întrebă el pe secretară.

— Acum vreo douăzeci de minute. Aș fi coborât curând să vă văd, dar mai-nainte, am vrut

să mă ocup de niște mesaje care au sosit la Londra chiar înainte de plecarea mea.

— Mi-ar conveni să fiu și eu anunțat când apare cineva, se răsti Randal. Și dumneata, Sorella, de ce-ai dispărut?

— M-am gândit că Lucille ar voi să vă vorbească și...

— Ar fi putut să te întrebi dacă-mi convine acest lucru sau nu. Ești oaspetele meu și nu există niciun motiv de a te refugia la Hoppy, indiferent care ar fi ceilalți invitați.

— Cum de-a putut să descopere ea unde vă aflați? întrebă Hoppy. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor când Sorella mi-a spus că Lucille e aici.

— E vina dumitale, răspunse Randal, și îi explică stratagema de care uzase actrița.

— Așa deci! se indignă Hoppy. N-am mai văzut o asemenea turbată de când sunt. E mai bine să nu mă chemați jos, altfel i-o spun de la obraz domnișoarei Lund, vi-o jur!

— Ai să cobori totuși, pronunță Randal răspicat.

— Vreți să spuneți... pentru cină? întrebă Hoppy cu o mutră consternată.

— Da, dumneata și Sorella. Aș vrea să fiu foarte bine înțeles. Nu doresc să rămân singur cu Lucille. Nu vreau să i se spună personalului de serviciu că n-are voie să mă deranjeze. Doresc ca toată lumea să se comporte normal ca într-o casă normală. Înțelegeți?

— Sunt dezolată, domnule Randal, dar m-am întâlnit cu Lambert chiar în clipa în care ieșeam din salon și domnișoara Lucille era atât de

nerăbdătoare de a se debarasa de mine că m-am gândit că s-ar înfuria dacă valetul ar intra pentru a servi ceaiul. Din pricina asta i-am cerut să ducă tava în odaia de dimineață.

— Ce importanță ar fi avut că domnișoara Lucille s-ar fi înfuriat?

— Una destul de mare, o știm cu toții, răspunse Hoppy. Am vorbit în după-amiaza aceasta cu Bruce Bellingham. Mi-a spus cât de odioasă poate fi când se înfurie, dar i-a recunoscut totodată și calitățile de actriță. Nu ne putem permite să o pierdem. Dacă ne-ar abandona acum, aceasta ar fi o catastrofă.

— Dar de ce ar face-o? întrebă Randal. Cine a pomenit de aceasta?

— Se pare că Edward Jepson l-a prevenit pe Bruce că Lucille amenință cu reîntoarcerea în Statele Unite. Și aceasta deoarece, crede a ști el, actrița este supărată pe dumneavoastră, în aceeași zi, i-a mai spus lui Bruce că nimeni, nici măcar el, nu poate să-i prevadă reacțiile, câteodată inexplicabile.

Randal surprinse privirea Sorellei. Se așeză și, îngropându-și fața în mâini, bombăni:

— Dumnezeuule! Dacă s-a mai văzut vreodată atâta frică!

Nici Hoppy nici Sorella nu găsiră cuvinte care să-l consoleze. Hoppy își părăsi mașina de scris și se duse să se așeze și ea lângă foc.

— N-am înțeles, recunosc eu cu vocea egală, cât de gravă e situația înainte de a vorbi cu Bruce. Mi s-a părut chiar că adjunctului dumneavoastră i-e frică de Lucille și că se teme că piesa ar putea să

fie un eșec.

— E cea mai importantă inițiativă teatrală la care Bruce a luat parte vreodată din câte știu, răspunse Randal, și ține cu tot dinadinsul să reușească.

— Nu e și cazul nostru, al tuturor? reacționează Hoppy imediat. Dar rezultatul depinde de dumneavoastră, die Randal.

— Crezi că nu-mi dau seama de asta? Problema este că nu știu unde anume vrea să ajungă Lucille. Nu încetează să mă tot amenințe că vrea să-mi spună ceva și, atunci când prilejul se arată, nu-mi spune nimic.

— Ce-o mai însemna și asta? exclamă Hoppy. Credeți cumva că vrea să vă spună că are, de gând să se reîntoarcă în Statele Unite?

— Nu, nu cred că e vorba de așa ceva. În fine, am să încerc să aflu ce intenții are. Dar nu suport o cină între patru ochi. Vreau să coborâți și să vă aduceți contribuția la conversație. Și, pentru numele lui Dumnezeu, încercați să înveseliți cumva atmosfera!

— Nu cred că domnișoara Lucille vrea să se reîntoarcă în Statele Unite, spuse deodată Sorella, nici că vrea să-și abandoneze rolul de *Astăzi și Mâine*. Ea nu se folosește de aceste amenințări decât pentru a obține un anume lucru de la dumneavoastră, domnule Randal.

— Poate că ai dreptate, strigă Hoppy. Lucille n-ar fi venit niciodată în Anglia dacă n-ar fi crezut că va repurta un triumf în această piesă. Ce ar putea să vrea de la dumneavoastră, domnule Randal? Ce anume nu i-ați oferit încă?

— N-am nici cea mai mică idee. Credeam că e poate geloasă pe Jane, dar nici măcar n-a pomenit numele ei, în această seară.

— Jane! strigă Hoppy.

— Ce-i cu ea? Hoppy avea un aer grozav de stânjenit.

— Am făcut o gafă oribilă.

— Care anume?

— I-am spus că poate veni mâine la masă. N-am avut încotro, zău așa, domnule Randal. A ghicit unde vă aflați și mi-a spus că înțelege foarte bine că vreți să fiți singur dar că de azi și până duminică la prânz aveți destul timp ca să profitați de solitudinea dumneavoastră și că o să vină în jurul orei unu.

— Chiar o să creadă în solitudinea asta când o s-o găsească pe Lucille aici, nu-i așa?

— Oh, domnule Randal, sunt dezolată clar mi-ar fi fost foarte greu s-o refuz. A acceptat cu atâta gentilețe faptul că dumneavoastră n-o veți însoți la curse în după-amiaza asta și că n-o să ieșiți cu ea deseară că nu mi s-a părut pe dos să acceptăm ca ea să vină mâine la masă. N-ar fi avut niciun rost să susțin că nu sunteți aici...

— Și apoi, chiar dumneata vremea ea să vină încoace. Am înțeles, Hoppy. Îți cunosc foarte bine calculele. Dar acum n-ai decât să te descurci, fiindcă cu abandonez o partidă atât de complicată.

— Dar ce putem zice, ce putem face? întrebă Hoppy aproape plângând.

— I-aș spune adevărul, sugeră Sorella.
Randal și Hoppy o priviră.

— Adevărul! exclamă Hoppy, surprinsă.

— Da. Oricum **ea-l** va cunoaște, cineva i-l va spune. Domnișoara Lucille, presupun. Dar dacă dumneavoastră i-l veți spune, atunci nu va fi atât de afectată. Telefonați-i imediat și spuneți-i că Lucille a venit încoace fără să fi fost invitată și că dumneavoastră n-aveți cum să vă debarasați de dânsa. Până la urmă, domnișoara Jane știe cât de important este ca Lucille să joace în *Astăzi și Mâine*.

— Sorella are dreptate exclamă Hoppy.

— În orice caz, nu eu am să vorbesc cu Jane, anunță sâstisit Randal. M-am săturat până-n gât de povestea asta. Găsesc ridicol ca un bărbat să nu se poată retrage la casa lui de la țară pentru un sfârșit de săptămână fără ca jumătate din Londra să nu tabere pe el.

— Da, dacă n-ați fi atât de seducător! îi replică Hoppy.

Era prima oară după mult timp că Randal o auzea vorbind pe un asemenea ton. Ardoarea spuselor sale era atât de caraghioasă că proasta lui dispoziție se risipi și bărbatul începu să râdă. Veselia lui se transmise celor două femei care pufniră și ele în răs.

— E o situație atât de ridicolă, spuse Randal aproape sufocându-se, că, dacă-i fac loc într-o piesă, o să pară de-a dreptul neverosimilă.

— N-ar mai trebui decât ca ambele eroine să aibă și câte un soț și aveți o comedie boulevardieră de tot hazul, remarcă Hoppy.

— În orice caz, un lucru e sigur, spuse Randal încetând să râdă. Nu vreau să fiu singurul bărbat prezent aici. Telefonează-i lui Edward Jepson și

spune-i să vină imediat încoace. Ai să-l găsești la Savoy.

— Nu mai avem niciun loc în garaj.

— Mașina lui poate rămâne afară. Asta n-are nicio importanță. Vreau ca Edward să vină și este și în interesul lui să o facă. Până la urmă, el este cel care răspunde de Jane, nu eu.

— M-ar mira dacă lui Jane îi va conveni aceasta, comentă Hoppy îndreptându-se spre telefon.

În vreme ce ea forma numărul, Randal o privi pe Sorella.

— Așa-i că te scandalizez? întrebă el.

Fata răspunse printr-un surâs.

— ...Mi-e rușine de mine. Nu sunt cu adevărat niciun mincinos niciun donjuan.

În vreme ce vorbea se interesa totodată de ce își dădea osteneala să se explice în fața unei copile de cincisprezece ani, o copilă, care mai mult ca atât, fusese crescută într-un fel care făcea din ea ultima persoană ce l-ar fi putut critica. Și cu toate acestea, în fața tăcerii Sorellei, Randal încercă nevoia de a-i da explicații suplimentare.

— ...Situația pare că se înrăutățește.

Hoppy obținuse legătura cu Ecfwârd Jepson și Randal trebui să se întrerupă.

— Veniți, deci, da?... Drăguț din partea dumneavoastră... Da, cât puteți de repede. Nu cinăm înainte de ora 21... veniți chiar mai devreme? Mulțumesc... La revedere...

— Vine, spuse Hoppy închizând telefonul.

— Lată cel puțin un punct de sprijin, admise Randal în vreme ce se ridica. Mă duc să fac o baie

ca lumea. Dacă, între timp, dorește cineva să mă vadă, spuneți-i că nu vreau să fiu deranjat

— Și domnișoara Jane? întrebă Sorella.

— Oh! Hoppy n-are decât să-i spună același lucru.

— Lăsați-mă s-o sun și să-i explic situația; după aceea mai spuneți-i și dumneavoastră câteva vorbe drăguțe, sugera Hoppy. Să vedeți că...

— Nu, refuz! spuse Randal apăsător. Dacă mai îndrăznește careva să mă mai tiranizeze sau să mă mai sâcâie, mă duc să mă culc și nu mă mai vedeți înainte de mâine seară. M-am săturat și, mâine, probabil că va fi iadul pe pământ. 6 știi la fel de bine. Ne vom reîntoarce la Londra după-amiază. Cu cât ne vom relua lucrul mai repede cu atât va fi mai bine. Chiar așa, aș fi făcut mai bine să lucrez și astăzi, decât să am parte de o asemenea odihnă!

Vorbea ca un copil răsfățat. Deodată, vocea joasă și blândă a Sorellei se făcu auzită.

— Eu, ei i sunt bucuroasă că am venit aici. Am avut o dimineață și o după-amiază doar pentru noi.

Randal își reaminti, de simțământul de pace pe care-l încercase înainte de apariția lui Lucille. Cum își reaminti de-asemeni că Sorella îi inspirase o nouă piesă.

— Da, și eu mă bucur că am venit încoace. Am avut câteva ore pentru noi, în orice caz.

a o privi cum se ghemuiește în fotoliu. Era atât de mică și totuși, izvora din ea o tărie pe care Randal n-o bănuise până acuma. Avea o capacitate uimitoare de a-l face să-și uite necazurile și de a-i aduce liniștea.

— Să coborâți amândouă la cină, și dacă nu

știu cine vă spune să plecați, faceți-vă că nu auziți. Vreau să vă văd la masa mea. S-a înțeles?

Hoppy îi privea pe Randai, stupefiată... Vocea lui era atât de gravă.

— Sorella n-ar trebui să se culce prea târziu, spuse ea, perplexă.

Nici Randal nici Sorella nu lăsau impresia că o aud. Se priveau. În sfârșit, după câteva clipe, Randal ieși din încăpere, închizând repede ușa în urma lui.

Sorella nu făcu niciun gest. Privirea ei era ațintită asupra ușii închise și chipul său nu exprima nimic care să fi putut s-o lămurească pe Hoppy.

— Oh! draga mea, n-ai nimic cu care ai putea să te îmbraci, strigă acesta. Ar fi trebuit să cumpărăm rochia aceea de mătase în fața căria am șovăit atât de mult. Așa cum o cunosc, Lucille va purta o rochie de tul împodobită cu paiete și dumneata n-ai decât o altă rochie de lână cu care să te schimbi.

— Asta n-are nicio importanță, răspunse

Sorella cu o voce depărtată. Asta n-are nicio importanță.

CAPITOLUL 10

MĂNUȘA ARUNCATĂ

Randal îl rechiziționase pe Edward Hepson și-l dusese să-i arate grajdurile cele vechi, lăsându-le pe Jane și pe Lucille să se studieze cu neîncredere. Sorella se eschivase imediat după masa de prânz. Randal îl întrebă pe Lambert care tocmai servea cafeaua dacă o văzuse. Acesta răspunse că domnișoara coborâse în grădină.

— Are un talent nemaipomenit de a dispărea, spuse Randal în gura mare.

Nimeni nu păru grozav de interesat de această observație fiindcă nu avu loc nicio reacție. Îndată ce cele două femei rămaseră singure, Lucille luă o cutie de țigări din onyx pe care o întinse deschisă lui Jane.

— O țigară? spuse ea.

Jane simți dușmănia conținută în gestul actriței. De când sosise la Queen's Hoo, Lucille reușise să-i dea impresia că interpreta într-una rolul de stăpână a casei.

Jane era inteligentă și o persoană mai puțin avizată ar fi putut crede că actrița nu acționează cu premeditare. Dar Jane nu se lăsase înșelată. Refuză deci țigara și spuse cu un aer fals amuzat:

— Nu, mulțumesc. Randal are grijă să-mi așeze întotdeauna o provizie din țigările mele preferate în sertarul biroului său, dar acum n-am poftă de fumat.

— Veniți deci deseori încoace?

Întrebarea îi scăpase aproape împotriva voinței sale.

— Da, îmi petrec aici cea mai mare parte a weekend-urilor, răspunse Jane mințind cu seninătate, atunci când Randal nu vine la castelul tatălui meu, la Bletchingly. E un lăcaș istoric. Ar trebui să veniți să-l vedeți.

Lucille știa că invitația aceasta, lansată cumva într-o doară, n-ar fi trebuit să fie luată în serios dar, implicându-se în jocul lui Jane, răspunse cu o grabă aproape copilărească.

— Cât de drăguț din partea dumneavoastră să mi-o propuneți! Mi-ar plăcea tare mult să vin să-l admir. Trebuie să-l conving neapărat pe Randal să stabilească o zi astfel încât să putem veni amândoi...

„Jane se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucișă picioarele. Arbora o expresie de vanitate ridicolă care-o făcea pe Lucille să simtă o dorință irezistibilă de-ai arunca în cap tot ce avea la îndemână. O detesta pe Jane cu o ură care creștea de la un minut la altul de când se întâlniseră. Jane purta o vestimentație mult mai potrivită cu *Queen's Hoo* decât cea a ei și această constatare nu-i micșora de fel antipatia.

Jane venise îmbrăcată într-un mantou de tweed și o fustă din aceeași țesătură. Linia eleganta și sobră a acestora contrasta extrem de puternic cu rochia de o croială căutată și cu capa garnisită cu blană a lui Lucille.

Vedeta avea în prea mare măsură simțul punerii în scenă ca să nu admită că fusese întrecută. Înverșunarea ei în privința rivalei sale nu făcuse decât să crească.

Dar Jane nu era atât de sigură de

superioritatea sa cum Lucille o credea. Studiind-o pe rivala ei așezată pe divan, scăldată de lumina soarelui care-i așeza reflexe aurii pe pieptănătură. Jane încerca temeri serioase: era aproape imposibil de imaginat ca un bărbat, văzând-o pe Lucille, nu s-ar fi îndrăgostit de ea. Neîndoios că Randal, înainte de a o întâlni pe ea, pe Jane, fusese sedus de frumusețea starului american.

Și acum, se întreba dacă într-adevăr izbutise să-i ia locul în inima lui Randal.

Era oare cu puțință ca un bărbat să se plictisească de o femeie atât de fermecătoare? Cea mai mare parte a stelelor de cinema erau decepționate când aveau de-a face life¹⁹ cu ele, dar acesta nu era cazul lui Lucille.

Până la sosirea vedetei în Anglia, Jane fusese foarte sigură de sine. Fusese convinsă, nu doar de faptul că reprezenta o excelentă partidă pentru Randal, dar și că posedă îndeajuns de mult farmec ca să n-aibă a se teme de concurența vreunei femei.

Acum însă nu mai era atât de sigură. Frumusețea aproape desăvârșită a lui Lucille pune sub semn de întrebare toate certitudinile sale.

Jane gândea că eleganța ei era cel mai bun atu al său, dar nu ignora de fel că nu va putea să rivalizeze niciodată în frumusețe cu Lucille.

Se spuse că ea, Jane, era fascinantă și știa că opinia aceasta nu era nemeritată: era răpitoare în felul său. Se folosea de știința ei de a se îmbrăca

19 Pe viu, în realitate (N.T.)

așa cum alte femei utilizau calitățile lor fizice pentru a înlănțui un bărbat.

Întinse mâna pentru a-și apăra chipul de căldura focului. Făcu gestul cu grație și își dădu seama, spre marea ei bucurie, ca Lucille era nervoasă. Vedeta, o mare actriță într-adevăr, nu fusese atât de prevăzătoare încât să-și ascundă sentimentele sale în privința lui Jane.

Lucille nu iubise nici când prea mult femeile celelalte care o agasau deseori. Atitudinea ei se explica și mai bine dacă se punea în balanță faptul că nu încetase să fie ținta criticilor acestora de când devenise o stea.

Rapid, se întrebă cam care ar fi cea mai bună modalitate de a o ataca pe Jane, de a o face să-și piardă înfumurarea aceea ridicolă și de a o face să înțeleagă, fără însă să i-o spună deschis, că Randal nu-i va aparține în ciuda tuturor eforturilor pe care aceasta le făcea pentru a-l cuceri, Jane îi oferi lui Lucille ocazia pe care actrița o aștepta.

— Cât timp intenționați să stați în Anglia? întrebă ea.

Vedeta râse cu o expresie voit enigmatică.

— Asta depinde evident de Randal.

Jane își săltă sprâncenele.

— De Randal? Vreți să spuneți că veți juca în piesa lui atât timp cât va dori, nu?

— De fapt, nu mă gândeam la piesă.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Jane, a cărei expresie nu se schimbase, întrebă:

— Faceți aluzie la alte proiecte pe care Randal le nutrește în privința dumneavoastră?

— Nu înțeleg foarte bine ce vreți să spuneți cu

asta. Cum v-am mai spus, durata șederii mele în Anglia depinde de Randal. Se prea poate să-mi ceară să rămân aici sau, de ce nu, să-mi propună să mă însoțească în Statele Unite.

Pronunțase aceste cuvinte privind-o pe Jane drept în Ochi, mânușa fusese iremediabil aruncată.

— Foarte interesant! făcu Jane pe un ton inexpresiv.

Apoi se ridică, traversă încăperea, și se opri în cele din urmă lângă Lucille.

Privind-o cu un aer superior, îi spuse.

— Vreau să vă încredințez un secret. Știu că pot avea încredere în dumneavoastră și că nu-l veți divulga. Randal și cu mine suntem logodiți.

După câteva clipe de tăcere, actrița începu să râdă.

— Randal știe?

— Presupun că ați pus întrebarea în dorința de a fi obraznică. Regret că spusele mele au constituit un șoc pentru dumneavoastră, dar n-am ce vă face, acesta-i adevărul.

— Cred că sunteți pe cale de a comite o greșeală foarte mare! pronunță Lucille rar și apăsător.

— Care anume?

Vocea lui Jane era liniștită, dar privirea sa îi trăda emoția.

— Pretinzând că Randal vrea să se însoare cu dumneavoastră și...

— Nu-i vorba de nicio pretenție, răspunse Jane cu calm, dar din vocea-i răzbătea, pentru prima oară, mânia. Randal și cu mine suntem logodiți și

vom anunța în mod oficial aceasta după premiera piesei.

— Mira-m-aș!

Lucille se ridică și era. Era mai scundă ca Jane și aparent mai fragilă dar în realitate, văzându-le pe cele două femei față în față, era evident că ea era cea mai puternică. Mânia-i țâșni aidoma unei jerbe de flăcări:

— Chiar credeți că vă voi permite să vă măritați cu Randal?

— Suntem obligați să vă cerem permisiunea?

— Da, trebuie, ripostă cu brutalitate actrița.

— Apoi, își pierdu deodată și ultimul rest al stăpânirii de sine.

— Credeați că v-ați descurcat de minune, nu? Rămâne de văzut. Sunteți sigură că-l cunoașteți bine pe Randal? Și-apoi, ce știți dumneavoastră despre bărbați? Nu sunteți nimic altceva decât o păpușă bine îmbrăcată. Pentru a pune mâna pe un bărbat ca Randal vă trebuie atât *experiență* cât și *inteligentă*, iar dumneavoastră n-aveți niciuna nici alta și, lucru pe care vi-l promit, n-o să aveți nici ocazia s-o faceți...

Și acum, n-aveți decât să alergați la el și să-i spuneți că nu m-am purtat frumos cu dumneavoastră, și veți vedea cum va reacționa, veți vedea pe care dintre noi, pe dumneavoastră sau pe mine, va încerca s-o liniștească și s-o împace. Nu mi-e de fel teamă de dumneavoastră și veți afla curând de ce asta. Să vă măritați cu Randal! Asta-i bună! Asta-i bună! De când sunt n-am mai auzit ceva atât de ridicol!

Neagră la față de mânie, Lucille traversă

încăperea ca o vijelie și ieși trântind ușa cu atâta putere că zgomotul reverberă în întreaga casă.

Jane rămase singură ca lovită de trăsnet. Era lividă și inima-i bătea năvalnic. Marea ei dorință de a se lua după Lucille, de a o copleși cu ofense, de-a-i spune ce gândește despre ea – dar educația o feri de o astfel de explozie de furie. Rămase nemișcată, tremurând de emoție, în vreme ce mâna-i căuta febril în buzunar încercând să găsească o batistă.

Auzi o altă ușa răsunând, la etajul întâi, și înțelese că actrița se închisese în camera ei. Privi în direcția grădinii și-i văzu, prin ușa deschisă, pe Randal și pe Edward venind spre casă.

Fumau țigări de foi. Vocile lor calde reușiră s-o mai liniștească întrucâtva. După cuvintele necontrolate ale Lucille! faptul de a-i auzi discutând într-un fel rațional și firesc îi provoca o mare ușurare.

Apoi deodată, își aminti ce făcuse. Trădase încrederea lui Randal! Doar îi promisese că nu va vorbi nimănui despre logodna lor! Compromisese succesul piesei în care taică-său investește atât de mult. Dar ceea ce regreta cel mai tare, era faptul că nu știuse să se împotrivească unei reacții de surescitare și de gelozie. Nu era deloc mândră de a se fi arătat, în felul său, tot atât de impulsivă ca și actrița însăși.

Pentru prima oară după mulți ani, Jane încerca realmente o senzație de teamă. Era în general la fel de sigură de ea cum părea a fi, dar pe neașteptate, o cuprinsese frica, nu doar de Randal dar și de Edward. Mânia pe care o simțise

în toiul certei cu Lucille începuse să se risipească. Dar ura pe care o încercase împotriva rivalei sale era pentru ea un sentiment nou care o răvășise până în străfundul sufletului.

Își dăduse seama, de o bună bucată de vreme, că era geloasă pe actriță, dar nu crezuse nicicând că într-o zi avea să nutrească un resentiment atât de adânc față de o femeie.

Edward și Randal intrară în salon.

— Tu nu ieși deloc? o întreabă Randal. S-a făcut foarte frumos acum.

— Unde-i Lucille? vru să știe Edward.

Era întrebarea pe care o puneă neconținut de când făcuse din Lucille o stea și de când luase asupra lui misiunea de a-i organiza și dirija viața.

În vârstă de cincizeci și cinci de ani, părea să aibă mai mult, neîndoios din pricina tâmpelor albe și a pleșuvei. Pe de altă parte, toate acele ore petrecute în spațiul închis al birourilor, fără să mai facă vreun exercițiu fizic, contribuiseră la a-i da un ten palid și un pântec rotund.

Dacă Edward fusese un cow-boy, în urmă cu multă vreme, semăna acum mai degrabă cu un simpatic băcan dintr-o suburbie. În realitate însă era un om de afaceri extrem de versat. În orice caz, în cursul numeroșilor ani petrecuți în contact cu obișnuirile scenei și a ecranului, dobândise un farmec anume care îi înșela pe cei care nu-l cunoșteau prea bine.

Randal ținea mult la el, cu toate că trebuise să recunoască față de Hoppy că după ce avusese relații amicale cu Edward de atâta timp, știa acum la fel de puțin despre el ca în ziua în care-l

întâlnise pentru prima dată. Cât despre Hoppy, ea recunoștea deschis că se teme de el.

— Are privirea rece, spunea ea. Și Randal înțelegea bine ce simțea ea.

Edward stăpânea știința de a spune cuvinte agreabile și de a-și obliga buzele să surâdă pentru a-și ascunde nouăzeci la sută din sentimente, dar ochii săi îi dezvăluiau uneori adevăratul caracter. Erau malițioși și pătrunzători și nimic nu scăpa spiritului său de observație.

— Unde-i Lucille? repetă Edward.

Jane îi răspunse, fără a îndrăzni să-l privească pe Randal:

— S-a urcat în camera ei. Apoi tăcu. După o ezitare adăugă: Sunt dezolată, dar cred că am rănit-o.

Edward ridică din sprâncene:

— S-o rănești pe Lucille? repetă Randal. Și de ce asta?

Ce s-a întâmplat?

Jane ezită apoi, cu un efort, mărturisi:

— I-am trădat secretul nostru, Randal.

— Care secret?

— Cel al logodnei noastre.

— I l-ai spus? Dar de ce ai făcut asta?

Randal îl auzi pe Edward oftând și se răsuci spre acestea cu o mină exasperată care o făcu pe Jane să se simtă aidoma unei puștoaice ce a comis un act de vandalism greu de calificat.

— Ce naiba avem de făcut?

— Să reflectăm, spuse Edwards, și-și vârî mâinile în buzunarele pantalonilor făcând să sune mărunțișul din ele.

Acesta era obiceiul său atunci când era neliniștit și fiecare om, din lumea teatrului, cunoștea semnificația acestui zornăit.

— Sunt dezolată, spuse timidă Jane, dar Lucille lăsa să se înțeleagă că tu și cu ea... ei bine, că voi doi aveți proiecte comune. N-am vrut s-o rănesc și cu atât mai puțin să te supăr, dar există anumite lucruri greu de suportat...

— Crede-mă Jane, că era ultimul lucru pe care trebuia să-l faci, atunci când știi, ca toată lumea, ce dificultăți am avut în timpul repetițiilor din pricina ei.

— Îmi pare foarte rău, dar sunt ca să zic așa ignorantă în asemenea probleme și dacă lucrurile pe care a vrut să le insinueze sunt adevărate, ai face mai bine să taci.

— Dumnezeu!

Randal își aruncă țigara de foi în foc și se îndreaptă spre fereastră.

— De ce trebuie oare ca femeile să se certe? oftă el, întorcând spatele interlocutoarei sale. E mereu același lucru. Asemenea jigniri, asemenea bârfeli au drept urmare faptul că nimic nu se poate face fără certuri, fără capricii și fără frământări inutile.

— Cred că ești nedrept, strigă Jane. Nu-mi stă în fire să mă cert cu întreaga lume și o știi prea bine - dar cum suntem logodiți, nu poți totuși să aștepti de la mine să ascult fără să reacționez spusele unei femei care pretinde că îi aparții.

— Nu văd de fel ce importanță ar avea o asemenea afirmație, spuse Randal întorcându-se spre ea. Știi foarte bine că nu acesta e adevărul.

— Chiar așa?

— Problema este de a ști ce avem de făcut în momentul de față, continuă Randal, fără, să ia în seamă dubiul vădit al lui Jane. Crezi că Lucille își va abandona rolul? îl întrebă el pe Edward care continua să-și zornăie mărunțișul.

— Mă întreb și eu. Cel mai bine ar fi ca unul dintre noi să meargă s-o vadă. Stai tu de vorbă cu ea sau trebuie să fiu eu acela?

— Dă-i drumul! Spune-i că vreau s-o văd, că n-are niciun rost să se ambaleze în halul ăsta și că pot să-i explic toată situația.

— O.K., am să i-o spun. Ai face bine să găsești o explicație strălucită. S-ar putea să ai nevoie de ea.

Oftând din rărunchi și fără a înceta să-și sune mărunțișul, Edward ieși din salon. Randal îl însoți cu privirea, încruntându-și sprâncenele. Cum bărbatul continuă să tacă, Jane rupse prima tăcerea.

— Regret nespus de mult, Randal.

— Dar cum ți-a venit să te porți atât de prosteste? Doar îmi promisesesi că n-ai să spui nimănui secretul nostru.

— M-a enervat până peste poate! Și apoi, până la urmă, asta n-are niciun fel de importanță, mai devreme sau mai târziu tot trebuie s-o afle.

— Probabil, dar dacă-și, abandonează rolul, Dumnezeu știe de unde vom găsi o actriță de talia ei dispusă s-o înlocuiască.

— Se pare că ideea asta te obsedează, spuse Jane pe un ton glacial.

— Doar nu te aștepti să mă vezi țopăind de

bucurie aflând vestea grozavă că ai făcut să se aleagă praful de toată strădania noastră. Mi-am petrecut aproape tot weekend-ul încercând s-o liniștesc pe Lucille și a trebuit să vii tu ca să reduci la zero eforturile mele. Nu știu ce se va alege zău de noi dacă-și strânge bagajele și se întoarce acasă.

— Mai există și alte actrițe.

— Găsește una la fel de aureolată de succes ca ea și care să poată să interpreteze rolul la fel de bine.

Jane simți cum o prinde iarăși furia.

— Dacă Lucille Lund este atât de importantă pentru tine, există o modalitate foarte simplă de a rezolva situația.

— Care ar fi aceasta?

— N-o ghicești de fel? Dacă nu ne-am fi logodit, nu i s-ar mai fi înecat corăbiile. Altfel spus, pot să-ți redau libertatea. Se pare, de altminteri, că este exact ceea ce dorești.

— Asta mai lipsea! Jane, cum poți să... încep Randal. Apoi se întrerupse însă.

— Să știi că e o idee! De ce nu ne-am gândit mai devreme la ea? Putem să-i spunem lui Lucille că logodna asta nic [n-a avut, de fapt, loc. Asta o s-o liniștească și totul va redeveni ca mai-nainte.

Jane își strânse mâinile cu putere.

— Deci nu m-am înșelat!...

Chipul ei, mai mult chiar decât cuvintele, rostite cu glasul înăbușit, atât de mare îi era emoția, îl făcu pe Randal să-și dea seama de ceea ce spusese.

— Jane, nu fii caraghioasă... Haide, dragă. Știi

foarte bine că nu acesta e adevărul. Dar... tu ne-ai pus în situația asta critică, nu? Acum, trebuie să ne descurcăm cumva. Cunoști la fel de bine ca mine firea lui Lucille., Caracter dezagreabil, emotiv, instabil și poți să adaugi la lista asta oricare alt calificativ care-ți convine. Dar este un mare nume al lumii spectacolului; e o actriță dintre cele mai bune și *Astăzi* și *Mâine* ar fi un eșec fără ea. Banii tatălui tău și reputația mea sunt în joc. Să așteptăm să se consume premiera, să așteptăm ca piesa să fie văzută și apreciată și apoi, în fine, n-avem decât să anunțăm oficial logodna, chiar și cu focuri de artificii, dacă asta îți face plăcere.

Jane se răsuci spre foc și rămase nemișcată, cu privirea ațintită asupra flăcărilor. Randal n-avea cum să-i vadă fața, dar ghici care luptă anume se desfășura în inima ei. Încercă o clipă să-și uite propriile sale probleme și să-și imagineze sentimentele care răvășeau tânăra femeie. Era nefericită și avea nevoie de mângâiere. Până atunci, i se înfățișase întotdeauna ca o făptură căreia îi reușeau toate acțiunile întreprinse și care n-avea nevoie de ajutorul lui. Dar acum părea atât de îndurerată că încearcă o milă nesfârșită pentru ea și, prinzându-se în brațe, o trase spre sine.

— Sunt și eu dezolat, Jane, spuse el cu blândețe. Într-adevăr, e o situație îngrozitoare pentru tine, dar încearcă să înțelegi că Lucille nu e la fel ca toată lumea și...

— Nu văd de ce ar trebui tratată într-o manieră diferită!

— Întrucâtva sunt și eu de acord cu tine...

și totuși, n-avem încotro. Dacă ne abandonează acum, n-am să mai îndrăznesc niciodată să-l privesc pe părintele tău în față. Ba mai mult, ziaristii mă vor agresa ca o haită de câini, închipuie-ți ce scandal va izbucni. Dacă va trebui să reprogramăm reprezentația, gândește-te la toți oamenii care vor rămâne fără de lucru. În această perioadă a anului, repetițiile au început deja în marea majoritate a teatrelor: Le va fi cu neputință să găsească un nou angajament

— Da, desigur, sunt conștientă de toate acestea. Voi fi însă capabilă să suport atâta umilință? Cât de mândră va fi această femeie că a reușit să te recucerească!

Randal o eliberă pe Jane din îmbrățișarea sa.

— Foarte bine, zise el. Vom încerca să ne descurcăm și fără ea.

— Nu, bineînțeles că nu, replică Jane cu generozitate. Roți să te duci s-o vezi și să-i spui că am rupt logodna. Mă reîntorc de-ndată la Londra și-ți promit să nu suflu un cuvântel până la premieră.

— Adevărat? Jane, ești minunată!

Îi luă mâinile și le apăsă de buzele sale. Deodată, Jane își trecu brațele de după gâtul lui și, privindu-l în ochi, îl întrebă:

Dar, dragule, mă iubești oare cu adevărat? Spune-mi că mă iubești, Randal... Nu mai pot să trăiesc fără tine, înțelegi? Te iubesc... te iubesc atât de mult.

— Oh! Jane, biata mea Jane! Cât sunt de nemilos cu tine! murmură Randal și o strânse în brațe în vreme ce un val, de remușcări. Îl

cuprinse.

— Te iubesc, repetă Jane - și, cu buzele foarte apropiate de cele ale bărbatului, adăugă: când am să te revăd?

— De îndată ce va fi posibil.

— Mi-o promiți?

Randal se simți din nou constrâns să acționeze împotriva voinței sale. Avusese, pentru o clipă, milă de Jane, dar, văzând-o cramponându-se de el, simți o dorință instinctivă de a-i rezista.

— ...O să putem să ne telefonăm în fiecare dimineață și în fiecare seară, continuă tânăra femeie, și trebuie să vii să mă vezi de fiecare dată când poți să scapi de Lucille, de teatru și de repetițiile acestea afurisite. Poți să-i spui că logodna noastră e ruptă, dar n-are cum să-ți interzică să mă vezi; de altminteri, va trebui să-l vizitezi pe tata pentru discuțiile acelea de afaceri.

— Da, da bineînțeles, spuse bărbatul pe un ton liniștitor.

— Oh! Randal, dacă ai ști cât de mult o urăsc!

Fiindcă ea - și apropiase mult buzele de ale lui, o sărută... După câțva timp, Jane spuse oftând:

— Nu știu dacă mă comport ca o sfântă sau ca o imbecilă dar un lucru e sigur - e totuși o nebunie să ne complăcem în atâtea subterfugii.

— Ce are a face; totul este să n-o lăsăm pe Lucille să se reîntoarcă în America.

— Doamne, de nu i-ați fi oferit rolul acesta! strigă Jane. Apoi, așezându-și mâinile pe umerii Lui Randal, adaugă: n-am să te mai hărțuiesc. Știu că-ți complic viața, dragule Nimic din toate astea nu s-ar întâmpla dacă nu te-aș iubi atât de mult, îți

dai seama, nu-i așa?

— Îți sunt foarte recunoscător, Jane, într-adevăr, dar nu uita totuși că tu ai provocat această situație.

— Da, știu. Dar Lucille a fost absolut insuportabilă - astfel că n-am mai putut să rabd în tăcere.

— În orice caz, din vina ta, trebuie să-i mai rabd o vreme toanele.

Jane îl privi cu o expresie temătoare.

— Am să te las acum, spuse ea. Nu vreau să mai mă trezesc amestecată în alte conflicte. Pentru azi mi-e de-ajuns. Nu-i așa că ajungând la Londra, în această seară, ai să-mi telefonezi? Nu uita, aștept să mă suni. Și, Randal, scumpule, sunt absolut dezolată.

— Și eu, zise bărbatul laconic.

Jane își ridică chipul spre al lui.

— La revedere, dragul meu, spuse ea cu vocea înăbușită. E foarte bine că încă nu mi-ai dăruit un inel fiindcă ar fi trebuit să ți-l înapoiez acum.

— Vei avea unul după ce piesa va fi reprezentată, fără probleme, vreme de o lună, o înștiință el surâzând.

— Trebuie să aștept chiar atât de mult? În fine, ce importanță are inelul dacă ești sigur că mă iubești.

— Nu ți-am mai spus-o?

— Nu îndeajuns de mult. La revedere, dragul meu.

Randal o luă înainte pentru a deschide ușa.

— Mă duc direct acasă. Scuză-mă față de Hoppy. Și spune-i adevărul, chiar dacă n-o să-l mai

destăinuim altcuiva.

— De acord, dar trebuie să fie într-adevăr singura care să-l știe. Dacă Lucille își dă seama că am mințit-o, situația va fi mai gravă decât e acum.

— Îți promit să nu suflu o vorbă nimănui.

Înainte de a trece pragul, Jane se răsuci pentru a arunca un ultim sărut lui Randal, apoi dispăru.

Randal urcă încet scara care ducea la etajul întâi.

CAPITOLUL 11

SĂ NU TRECEM PE LÂNGĂ FERICIRE...

Clienții restaurantului Savoy răsuciră capul ca s-o privească pe Lucille. Actrița își făcea întotdeauna o intrare foarte remarcată în restaurante sau alte locuri publice. Și, în această seară, îmbrăcată într-o crinolină garnisită cu vizon, chiar că i-ar fi fost greu să nu atragă atenția.

Randal gândea că, în indiferent care altă țară ar fi fost întâmpinată cu mult mai multă căldură și chiar, de ce nu, cu aplauze.

Văzuse cândva o tânără franțuzoaică, care purta o creație magnifică a unui cunoscut maestru parizian, primită cu aclamații când intrase la Maxim, cu prilejul unei seri de gală. Și, la Hollywood, se întâmpla curent ca oamenii să se suie pe scaune ca s-o vadă mai bine pe Lucille făcându-și intrarea.

Dar în Anglia, oamenii se mulțumeau s-o privească. Bărbații o făceau într-o manieră discretă și cu nonșalanță care le ascundea interesul în vreme ce femeile își înăbușeau exclamațiile și vorbeau cu vecinele lor pe un ton animat.

Lucille, care înainta cu grația ei obișnuită și cu aerul cu care era sigură că se află pe o insulă pustie, era precedată de un *maître d'hotel* care o conduse la o masă situată într-un separeu și care era rezervată celebrităților și persoanelor de rang înalt. După ce se așează, lasă să-i alunece eșarfa, descoperind niște umeri foarte frumoși și un colier

de diamante al cărui preț reprezenta de două ori venitul ei anual.

— Alcătuiește meniul, scumpule, spuse ea cu drăgălășenie. De obicei știi chiar mai bine ca mine ce mi-ar plăcea să luăm.

Randal luă lista și făcu comanda. Îți dădea seama că Lucille încerca, în această seară, să fie cât se poate de fermecătoare și de captivantă. Bunăvoința ei în privința lui se vădise prin drăgălășenia cu care-l primise și printoleranța de care făcuse dovadă în timpul conversației.

Nu și-ar fi dorit altceva decât să poată să răspundă cât mai bine la această atitudine pe care deseori o descrisese ca fiind „dulcea dispoziție pasageră a Lucillei”.

Era cu neputință să n-o iubești atunci când se hotăra să te seducă. Bărbatul pe care-și punea ochii n-avea decât să se recunoască învins, copleșit de atâta farmec. Din nefericire, Randal știa însă de mult că genul acesta de dispoziții era urmat mai totdeauna de conflicte violente.

Pe vremea când era adolescent, găsise la un bătrân anticar o culegere de maxime care se adresa unui tânăr amant. O cumpărase și răsese foarte mult citind-o împreună cu prietenii săi. După aceea o pierduse, dar una din maximele acelea îi rămăsese întipărite în memorie.

Ea spunea tânărului seducător că dacă voia ca iubita lui să simtă plăcerile dragostei în toată profunzimea lor, era recomandabil ca mai întâi să se certe cu ea, și chiar să o facă să plângă. Datorită acestor emoții, toate simțurile ei aveau să de stârnite și femeia avea să răspundă cu și mai

mare ardoare pasiunii lui.

Randal descoperise adevărul acestor rânduri după trecerea a mulți ani, atunci când se îndrăgostise de Lucille, disputele pe care le declanșa în mod voit erau cel mai bun mijloc ca să-și asigure dragostea lui Lucille.

Din nefericire, aceste scene îl lăsau întotdeauna epuizat moral și trupește. Îi era groază să facă rău și suporta extrem de greu că partenera lui trecea, fără tranziție, de la lacrimile cele mai patetice la pasiunea cea mai arzătoare.

După scena care avusese loc în aceeași după-amiază la *Queen's Hoo*, Randal se simțise atât de obosit și atât de dezgustat de femei că ar fi intrat cu dragă inimă într-o mănăstire sau s-ar fi retras, ca pustnic, în văile ascunse ale Himalayei. Nu-i făcuse lui Lucille propunerea de a cina în oraș decât pentru a o liniști, l-ar fi promis indiferent ce anume ca să-i domolească furia și ca să oprească valul de reproșuri care-i țâșnea din gură.

Cât despre Jane, era extrem de conștient că se purtase urât cu ea și suferea din pricina faptului că tânăra femeie trebuise să se umilească.

În vreme ce-și înnodea cravata și se pieptăna, Randal își studiase înfățișarea în oglinda măsuței de toaletă. Încercase deodată un fel de aversiune față de farmecul și de frumusețea lui, vinovate de situația în care se găsea. Avusese și până acum unele dificultăți cu femeile dar nu se găsisese totuși niciodată într-o situație atât de neplăcută. Bine măcar, gândi el, că Jane fusese atât de înțelegătoare încât să nu cadă pradă unei mâni cu totul legitime.

Sentimentul său de culpabilitate îl împinse să-i telefoneze înainte de a pleca s-o găsească pe Lucille. Tânăra femeie îi vorbise cu multă blândețe și amabilitate. Încercă deci un real sentiment de recunoștință care-l făcu să-i ureze, foarte afectuos, o noapte bună.

Ieșise din cameră și, în ciuda speranțelor sale, nu găsisse pe nimeni în vestibul. Crezuse că Sorella avea să-l aștepte. După o clipă de ezitare, îi strigă numele și răspunsul îi parveni din salon. Încăperea pe care o singură lampă o lumina era pe jumătate cufundată în întuneric, pricină din care Randal avu nevoie de câteva secunde ca s-o distingă pe Sorella. Era așezată pe o bancheta din fața ferestrei și privea la umbrele care se lăsau peste grădină.

— Ah! aici erai! strigase el. Trebuie să plec. Ai mâncat deja?

— I-am spus bucătăresei că am să-mi pregătesc eu însămi câte ceva. A vrut să plece ceva mai devreme; prietenul ei e în trecere prin Londra și, desigur, vrea să stea și ea cât mai mult cu el.

— Nu știam cătuși de puțin că Ethel are un prieten.

— Acesta-i un secret, adăugase atunci Sorella, fiindcă se mărită cu un fermier dar Jim și Ethel nu mai pot fi opriți. Au intenția să se căsătorească imediat după sărbătoarea Crăciunului.

— Cum faci ca să afli toate informațiile astea? Aș fi jurat că Ethel e o fată bătrână convinsă. Nu mi-o pot închipui cu un pretendent. Asta dovedește cât de ignoranți putem fi în materie de

sentimentele altor persoane.

— Cred că am afla niște povești fascinante dacă am putea cunoaște adevărul despre fiecare.

— Sigur că da. Dar eu sunt cel care trebuie să-l caute și nu dumneata. Până la urmă, asta mi-e meseria.

Sorella zâmbise cu un aer ștrengăresc.

— În acest moment sunteți prea ocupat cu propria dumneavoastră viață ca să mai aveți timp să vă interesați și de a altora.

Randal apreciasse poanta glumei și răsese din toată inima. Cum fata rămăsese tot așezată pe scaun, cu e? rMji ridicat spre el, se aplecase și o sărutase pe obraz.

— Noapte bună, îi spusese el. Mi-ar fi plăcut să pot rămâne aici și să cinez cu dumneata.

Pielea Sorellei păruse buzelor sale proaspătă și catifelată ca petalele unui trandafir. De-abia când coborâse cu ascensorul, Randal își dăduse seama că fata nu-i urase noapte bună. Și că rămăsese cu desăvârșire nemișcată și tăcută atunci când o sărutase.

Acest gând îl obseda încă în vreme ce se îndrepta spre Savoy. Mai-nainte n-ar fi crezut niciodată că prezența unei copile ar fi putut să-i fie atât de plăcută. Își dădea seama că dacă s-ar despărți de Sorella, fata-i va lipsi. Râsul ei, așa cum i se revărsase de pe buze în ajun când erau singuri la *Queen's Hoo*, îi răsuna încă în urechi. I se părea totuși că lucrul se întâmplase tare de mult. Cu toate acestea îi era mult mai ușor să-și amintească de bucuria Sorellei decât de toate celelalte întâmplări ale weekend-ului.

Conducând în continuare mașina, nu reuși să-și înăbușe un oftat de exasperare gândindu-se la ceea ce-l aștepta și, o jumătate de oră mai târziu, oftă din nou în vreme ce așezat în fața lui Lucille, o contemplă dorindu-și din toată inima să mai poată încă să încerce emoția pe care o resimțise când se întâlniseră prima oară.

Îi era greu să admită că femeia aceasta își pierduse toată puterea asupra-i. Inima sa încetase să bată mai repede atunci când Lucille se apropia de el și nu mai era cuprins de fierbințeala aceea ciudată care vestea începutul dorinței.

Putea s-o admira fără pasiune și să-i urmărească indiferent toate gesturile care altă dată îi impresionau atât de mult: maniera neașteptată în care-și ridica pleoapele lăsând să-i apară albastrul strălucitor al ochilor sau felul în care-și așeza mâna pe brațul interlocutorului astfel încât să-i trezească acestuia simțurile acestui contact de o clipă.

Randal își dădu seama că dragostea aceasta care arsese în el vreme atât de îndelungată se stinsese, fără să lase în urmă-i decât cenușă. Și scena pe care actrița o făcuse după-amiază risipise și bruma de atracție fizică pe care o mai avusese încă pentru ea. Ținea și acum la Lucille, dar nu mai simțea defel dorința de a o strânge în brațe și de a o săruta altfel decât ca pe o prietenă.

Cu toate acestea, era foarte conștient de ceea ce era în joci. Așa că încerca să răspundă glumelor lui Lucille și să fie cât mai amabil cu putință. Din fericire, interlocutoarea lui era foarte vorbărească și părea gata să suporte greul conversației în

vreme ce Randal își bea șampania cu înghițituri mici, sperând ca alcoolul să-i risipească plictiseala și poate cumva chiar să-i redea buna dispoziție.

Starea aceasta a lui îl supăra dar nu putea uita ușor furtuna pe care trebuise s-o suporte cu doar câteva ore în urmă.

Lucille făcuse atunci o mulțime de observații care-i stăruiau și acum în memorie. Se dezlănțuise împotriva lui și în mânia ei, formulase unele critici extrem de neplăcute referitoare la caracterul său. În sfârșit, după ce femeia se mai liniștise și când, încercată în lacrimi, se aruncase în brațele lui, Randal avu impresia că fusese lovit de nenumărate ori în cap cu un instrument care făcuse să dispară oricare din senzațiile sale exceptând-o pe cea a unei oboseli extreme.

— Avem atât de multe lucruri să ne spunem, murmură Lucille în vreme ce *maître d'hôtel* flamba clătitele pe care le adusese la masa lor.

— Cred că am discutat îndeajuns în ultima vreme, răspunse Randal, și nu mi se pare deloc că aceasta a fost în folosul nostru.

— În conversația la care mă gândeam, n-aș vrea să abordăm niște subiecte alese la întâmplare. Ar trebui să punem pe tapet un lucru cu totul deosebit.

Randal își așează încet furculița. Avea impresia că o gură în plus l-ar fi făcut să se înece.

— Te deranjează dacă fumez? vru el să știe.

Se întreba cam ce avea de gând să-i spună femeia. Deja de vreo câteva zile, tot făcea aluzie la un lucru misterios despre care avea de gând să-i vorbească, dar de fiecare dată, evita să ajungă

până la capăt. Încercase să-și închipuie că era ceva în legătură cu rolul.

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse Lucille împingându-și farfuria spre marginea mesei de unde aceasta fu îndată ridicată de un picol.

Sprijinindu-și bărbia pe mâinile împreunate, îl privi pe Randal cu o expresie irezistibilă care, cu un an în urmă, l-ar fi impresionat profund pe tânărul autor.

— Cu anume te preocupă atât de mult? întrebă el, fără să știe dacă, de data aceasta avea să afle adevărul său, o dată mai mult, avea să se găsească iarăși în fața unui subterfugiu.

— Randal scumpule, ai o privire atât de crâncenă... N-am să fiu în stare să-ți vorbesc dacă mă înspăimânți.

Bărbatul surâse.

— Nici măcar n-am de gând să mă prefac că te cred. Nu ți-a fost niciodată frică de mine și mă întreb de ce ți-ar fi acum. Cred mai degrabă că rolurile sunt inversate.

— Lași deci, să se subînțeleagă că ți-ar fi teamă de mine? Dragule, așa ceva chiar că ridicol. O știi prea bine. De acord cu tine că în anumite momente sunt destul de urâcioasă și că în câteva împrejurări te-am făcut să te simți nefericit, dar că ți-e frică de mine...!? Hotărât lucru, nu! De altminteri, niciun englez nu s-a lăsat vreodată înspăimântat de o femeie... oricum, în momentul în care am să-ți spun despre ce e vorba, ai să rămâi surprins, adăugă ea tainic.

Randal se mulțumi să aștepte întrebându-se de cât timp mai avea nevoie Lucille ca să abordeze

subiectul care o frământa.

Femeia întinse brațul și își așeză mâna peste cea a bărbatului.

— Dragule, făcu ea cu o voce aproape răgușită, spune-mi, mă iubești?

Aceasta era o întrebare pe care i-o pusese de foarte multe ori de când trăiau împreună. Știa foarte bine ce răspuns ar fi trebuit să-i dea, dar în această seară, n-avea poftă să se joace de-a îndrăgostiții. Astfel că, strângând mâna femeii, îi spuse:

— Haide să nu ne mai copilărim, Lucille. Ne cunoaștem prea bine și de prea multă vreme ca să mai umblăm cu ascunzișuri. Există un anume lucru pe care ai vrut să mi-l spui de cincizeci de ori de când ai sosit în Anglia. Ei bine, acum, aș vrea să știi care este acesta.

— Poate că am într-adevăr ceva a-ți spune, poate nu?! Câteodată, Randal, ești foarte subtil – dar în alte momente înțelegi atât de greu că-mi vine să plâng.

— Ei bine, să admitem că, în această seară, am de gând să fiu subtil. Un anume lucru te preocupă și n-are niciun rost să-l mai treci sub tăcere. Deci, spune-mi despre ce e vorba.

Lucille își retrase mâna.

— E foarte greu de exprimat, spuse ea cu vocea aceea de copiliță de care se folosea atât de des în filmele ei.

— Dacă-ți vine atât de greu, atunci să lăsăm pe altă dată discuția, se dovedi el concesiv.

— Nu, nul strigă Lucille.

Uh chelner îi întrerupse întrebându-i dacă mai

doreau ceva. Randal comandă cafea și lichioruri și, după ce rămaseră iarăși singuri, așteaptă ca Lucille să continue.

Femeia își scoase din geantă pudriera de platină încrustată cu diamante și, după ce, apăsă pe butonul de safir care declanșa arcul închizătoarei, se privi în oglinjoara plasată în interior.

— De ce te-ai logodit cu Jane Crake? întrebă ea.

Apoi, cum Randal ezita înainte de a răspunde, continuă:

— ...Nu, întrebarea mea nu e bine pusă și cunosc prea bine răspunsul: e fiica lordului Rockampstead; e seducătoare și foarte îndrăgostită de tine. Ești slab în fața femeilor, Randal. E un lucru pe care mi l-am spus adesea. Cum de nu-ți dai seama de aceasta?

Randal continuă să tacă. Ghicea primejdiile ascunse în discuția de față și era hotărât, pe cât posibil să nu calce orbește în prima capcană ce i-ar ieși în cale.

— Jane Cracke a procedat bine redându-ți libertatea, ea a înțeles ceea ce tu însuți ar fi trebuit să înțelegi de multă vreme, Randal scump: că nu e femeia de care ai nevoie.

— Cred că ar fi preferabil să nu vorbim despre Jpne, sugeră Randal indispus.

— Cum vrei. Eu n-am deloc dorința să-mi pierd vremea discutând despre ea, accentuă Lucille.

— Atunci, să vorbim despre altceva.

— Dar desigur. De pildă despre noi. Cred că e un subiect mult mai interesant, nu-i așa?

— Ne cunoaștem de atâta vreme, remarcă bărbatul, încât ne-am spus cam tot ce se putea spune. Nu ești de aceeași părere?

Lucille îl contrazisese cu un gest al capului.

— N-am vorbit niciodată despre un subiect extrem de important.

— Care anume.

— Căsătoria ta.

Bărbatul o privi cu un aer stupefiat.

— Credeam că stabiliserăm, în această după-amiază, că n-am să mă însor cu nimeni.

— Am hotărât că n-ai să te însori cu Jane Cracke dar ea nu-i singura femeie de pe lume. Mai există și altele.

— Și de ce ar trebui să mă însor cu un știu cine?

— Nu *cu un știu cine*, replică Lucille ridicându-și privirea... ci cu mine.

Urmă o tăcere. Randal rămăsese împietrit. Dintotdeauna o crezuse capabilă pe Lucille de un comportament neașteptat, dar niciodată nu-și închipuise că ar fi putut să-și dorească să se mărite cu el. Nu-i apăruse nicicând ca o persoană dornică de măritiş și, chiar în perioada în care o iubise cel mai mult, nu se gândise niciodată să facă din ea soția lui.

Păstrase din vremea copilăriei sale imaginea ideală a femeii pe care poate că ar fi luat-o de soție. Mama lui evocase această persoană fabuloasă pe vremea când Randal era de-abia un băiețel.

„Într-o zi, când ai să fii mare și când ai să te însori...” începuse ea și îi descrisese fiului ei un

personaj din poveștile cu zâne?

Când ajunsese adolescent, maică-sa luase obiceiul să-i vorbească despre femei și, de obicei, sfârșea discuția spunând: „Sper ca într-o zi să întâlnești o tânără într-adevăr afectuoasă și care va ști să te facă fericit, dragul meu. Nu te pripzi; prima figură drăguță pe care o întâlnești nu înseamnă neapărat și femeia de care să ai nevoie!”

Își amintea foarte bine înfățișarea neliniștită a mamei când îi dăduse acest sfat. Și Randal încercase să se țină de el. Desigur că se entuziasmase de câteva ori de unele tinere frumoase, dar niciodată până într-atât încât să se fi gândit la însurătoare. Realmente, Jane era singura cu care ar fi făcut vreodată pasul acesta. La care ar mai trebui adăugat că ideea venise de la ea...

Da, mama lui ar fi fost de acord ca el să se însoare cu Jane. Era la fel de convins de aceasta, ca de refuzul hotărât pe care l-ar fi exprimat în privința lui Lucille... își dădea seama acum, cu o luciditate teribilă, în ce situație supărătoare reușise să ajungă. Nu voia să se însoare cu Lucille. Nu semăna în niciun fel cu femeia la care visase și, de altminteri, *n-o iubea*. Dar cum ar fi putut să-i spună? Cum, după ce-i repetase de nenumărate ori vreme de trei ani că ține atât de mult la ea, putea deodată s-o anunțe că se răzgândise?! Că-și schimbase părerea!?

După-amiaza, când Lucille se mâniase pe el și când îi reproșase, cu vehemență, că se logodise cu Jane, îi dăduse de înțeles că era vorba despre o căsătorie de conveniență. Nu i-o spusese în mod

direct dar n-o contrazisese când ea - i sugerase că se însura, de fapt, cu sacul de bani al lordului Rockampstead.

Atitudinea lui nu fusese poate, prea curajoasă dar, când Lucille se înfură, era greu să mai gândești într-un fel corect și să spui adevărul.

Randal își dădea seama de situația neplăcută în care se afla și cât de greu avea să-i fie să iasă teafăr din ea.

Încetîșor, pentru a câștiga timp, își strivi țigara. Apoi, cu un zâmbet ușor, care era menit să atenueze asprimea cuvintelor sale, întrebă:

— Dar ce spui, Lucille? Ideea asta chiar că mi se pare o nebunie.

— Nebunie, că tu și cu mine ne căsătorim? se miră Lucille așezându-și mâna pe brațul lui Randal. Dragule, nu-i vorba deloc de o acțiune nechibzuită. De multă vreme mă gândesc la ea. Ne vom anunța cât de curând logodna, poate chiar săptămâna viitoare. Apoi, după ce piesa se va impune, ne vom căsători. Poate că ne vom petrece o scurtă luna de miere la Paris înainte de a ne reîntoarce în America. Edward spunea deunăzi că studiourile vor dori desigur să toarne un film după *Astăzi și Mâine*. Ne vom duce la Hollywood pentru a-l face împreună. Gândește-te, toate acestea constituie un adevărat roman. Sunt convinsă că agenții filmelor de publicitate vor ști să-l exploateze cum se cuvine, nu?

— Dar... dar Lucille... bâlbâi Randal.

— Nu există niciun „dar”, scumpule. Totul este foarte clar. Ne iubim de multă vreme. Ne cunoaștem bine. În consecință, nu avem a ne teme

că am comite cumva o greșeală. Eu mai pot interpreta încă unul sau două filme apoi ne lansăm în producție. Vom produce piesele tale, filmele tale și, de această dată, beneficiile vor fi ale noastre, în loc ca să intre în buzunarele altora. Edward a câștigat o avere cu ultimele sale filme produse.

— Vei obține în continuare mari succese, Randal, și nu văd de ce ai face-o întotdeauna pe găina cu ouăle de aur. Ce părere ai?

Știi că ideea asta a mea reprezintă o surpriză pentru tine, scumpule, și că vei înșira tot felul de obiecții. În primul rând ai să spui că nu prea o să avem timp pentru viața de familie dar acesta-i și motivul pentru care ți-am spus că renunț la actorie și mă transform în producător. Consider că am jucat destul de mult. Am făcut-o cu multă bucurie și am obținut și destule profituri financiare. Dar nu există temeri că n-am putea câștiga și-n continuare o mulțime de bani, mai ales când vom lucra pentru noi înșine și nu pentru alții.

În al doilea rând, ar fi diferența aceasta a noastră de naționalitate. Tu ești englez și eu sunt americană, scumpule. S-ar imagina o situație mai fericită? Vom avea o casă de fiecare parte a Atlanticului. Îmi place grozav căsuța ta de la țară. Ea e într-adevăr tare drăguță și-ți mai cunosc și părerea despre proprietatea mea de la Beverly Hills. Să știi că n-a mai fost niciodată aceeași după plecarea ta. Mi-ai lipsit, Randal. Mai mult decât mi-aș fi închipuit. Din salon am privit deseori în grădină închipuindu-mi-te întins la marginea piscinei. Casa părea îngrozitor de pustie, fără tine.

Atunci mi-am dat seama că trebuie să rămânem împreună pentru totdeauna.

Lucille vorbise cu o voce vibrantă care l-ar fi mișcat pe Randal dacă spusele ei nu i-ar fi părut atât de cunoscute. Câteva dintre ele păreau a fi extrase din scenariul filmului în care actrița jucase iarna trecută. Și-o imagina acum îmbrăcată într-o rochie de satin cu ape lucitoare, în brațele unui cow-boy încălțat cu cizme cu piteni.

— Nimic de zis, ești o făptură fermecătoare, Lucille, spuse Randal repede, dar ești pe cale de a comite o greșeală de judecată. Nu suntem, niciunul, nici celălalt, făcuți pentru o căsnicie. Am fost fericiți împreună, chiar foarte fericiți, și-ți voi fi întotdeauna recunoscător pentru fericirea pe care m-ai făcut s-o cunosc. Dar dacă am fi prinși unul de celălalt prin legături juridice, prin căsnicie, prin ceremonii oficiale, n-am fi în stare să le răbdăm. Duci de prea mult timp o viață independentă ca să mai suporti ca o altă persoană să se amestece în afacerile tale. Or, soții își vârnăsul peste tot. Poți să mă crezi.

Lucille râse, cu un râs spontan de adolescentă.

— Oh! Randal, cât de neghiob ești! Cum poți să crezi că asemenea vorbe mă pot speria? Adevărul, dragule, e că vreau să mă căsătoresc și nu să trec pe lângă fericire. Vreau să mă mărit cu tine. Și n-are pici un rost să-mi spui acum, atât de târziu, „bă nu suntem făcuți unul pentru celălalt fiindcă n-am să te cred.

Randal respiră adânc. Își dădea seama că-i datora lui Lucille adevărul. Trebuia s-o facă să înțeleagă, odată pentru totdeauna că n-avea de fel

intenția de a se însura cu ea și că nu exista nicio șansă ca el să-și schimbe hotărârea, oricât de mult ar fi stăruit femeia în acest sens.

Deodată, înainte ca el să poată replica, Lucille își întinse mâna și-și așază degetul arătător pe buzele lui Rancial.

— Nu știi ce anume vrei să-mi spui dar nu vreau să ascult argumentele tale împotriva acestei căsătorii. Știu doar că te gândești la mine și că-ți închipui că am s-o regret vreodată. Dar te înșeli. E multă vreme de când te iubesc, și știu că această căsnicie mă face fericită. Cred că acesta a fost și motivul care m-a făcut să fiu atât de neliniștită și de rezervată în timpul repetițiilor. Așteptam cu sufletul la gură ziua când ne vom hotărî. Dar acum că am făcut-o, simt că am să mă pot concentra asupra acestui rol minunat pe care l-ai scris anume pentru mine.

Știi mai bine e oricare altul, Randal, că dacă spiritul mi-e tulburat, dacă nu obțin ceea ce-mi doresc în viața personală, nu sunt în stare să joc corect nici pe scenă nici în fața camerelor de luat vederi. E ridicol, o știu, să lași ca viața ta personală să influențeze atât de mult cealaltă viață, cea profesională, dar n-am încotro. Așa sunt făcută!

Lucille avu un gest mic și grăitor menit să-i illustreze slăbiciunea. Apoi, prinzând mâna lui Randal, continuă:

— ...Oh, dragule, sunt atât de bucuroasă! Sunt gata să mă depășesc pe mine însămi și ai să fii mândru de Lucille a ta.

Randal era cu desăvârșire siderat. Rămăsese

fără replică. Ce ar fi putut spune? Nimic, absolut nimic. Știa că amenințarea inclusă în cuvintele interlocutoarei sale era reală. Femeia nu era naivă, nici ingenuă. Dar Randal trebuia să recunoască faptul că fusese totuși destul de deschisă. Ar fi trebuit să nu fii deloc perspicace ca să nu înțelegi ceea ce sugera atât de limpede.

Puteai să-i citești intențiile la fel de ușor ca și cum și le-ar fi scris negru pe alb: *dacă n-o va lua, n-o să joace în piesa lui.*

Nu știa ce să răspundă. Se mulțumea să țină mâna lui Lucille întrebându-se cât timp mai putea păstra tăcerea fără ca ea să se supere. Dar femeia părea că nu ia în seamă mutismul lui.

— E atât de minunat! continuă ea. Vreau să facem neapărat și cununia religioasă. Bisericile voastre sunt atât de frumoase. Câțiva dintre prietenii noștri cei mai buni pot lua avionul și pot veni încoace. Apoi, când ne vom reîntoarce în State, o să dăm o mare recepție pentru ceilalți.

Își vârî pudriera în geantă.

— ...Dar, înainte de a ne face atâtea planuri, ar trebui să ne gândim la piesă. Cum în ultima săptămână m-am purtat mai degrabă urât cu tine, am să fiu deosebit de drăguță de-acum înainte. Scena pe care ai refăcut-o este magnifică. Vreau s-o studiez în pat în seara asta, și mâine am s-o știu pe de rost.

Lucille își aruncă eșarfa pe umeri.

— ...Fiindcă țin atât de mult la tine, scumpule, am să mă culc devreme, în seara asta. Nu-mi vine să plec. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă în continuare, să dansăm... Ți-amintești cum dansam

împreună, la începutul relației noastre? Radioul sau pick-up-ul erau mereu deschise... Ar trebui cât de curând, să refacem atmosfera de atunci. Dar în astă-seară, trebuie să mă vâr în pat cu filele pe care se află textul meu dacă vreau ca mâine la ora nouă să-l și știu. Nu-i așa că sunt nemaipomenită? Nu ești mândru de mine?

Lucille îi surâse lui Randal, cu un surâs strălucitor, fascinant, apoi se ridică.

— ...Trebuie să mă smulg de lângă tine, dragul meu. E unul dintre numeroasele sacrificii jăe care le fac pentru tine, pentru noi.

În grabă, Randal îi spuse chelnerului să aducă nota de plată apoi o urmă pe actriță. Din nou, în vreme ce Lucille traversa sala, chipurile se răsuciră spre ea și șoaptele se întetiră. Manifestări față de care vedeta era atât de sensibilă.

Când ajunseră la ascensor, spre marea surpriză a lui Randal, Lucille îi întinse mâinile:

— Nu mai trebuie să urci, scumpule. Tu ai o înfățișare obosită și eu vreau să fiu cuminte. Vreau să citesc și să recitesc replicile acestea minunate pe care le-ai scris până când am să adorm.

Randal își apăsă buzele pe mâinile lui Lucille, apoi femeia se sui în ascensor.

Când ieși, Randal era atât de buimăcit încât uită să-i dea portarului bacșişul de cuviință. Se sui în mașină și se reîntoarse acasă fără să știe prea bine ce face. Nu vedea decât chipul lui Lucille ridicat către al său, nu auzea decât vocea ei repetând neconținut ce aveau să facă unul pentru celălalt... unul pentru celălalt.

Lucille era mulțumită de rezultatul acțiunii sale. Surâdea în vreme ce cobora din ascensor și se îndrepta spre apartamentele ei. Când deschise ușa, un parfum de flori aproape sufocant o învălui.

Își aruncă eșarfa de vizon pe pat dar, în loc să-și cheme camerista se așeză în fața măsuței de toaletă și se studie în oglindă. Ochii-i străluceau – se descoperea încă foarte tânără și foarte frumoasă.

Râse încetișor. Își dăduse seama de surpriza lui Randal și gândea că procedase foarte bine împiedicându-l să vorbească. Până mâine, avea destul timp să reflecteze la ceea ce-i spusese și la alegerea pe care i-o propusese.

Trebuia să accepte să se însoare altminteri ea n-avea să joace în *Astăzi și Mâine*. Nicio secundă nu-i trecu prin cap că ar putea întâmpina dificultăți din partea lui. Era atât de sigura de puterea ei de seducție că punea lipsa lui de entuziasm pe seama dorinței sate de a trăi singur și fără obligații.

Că bărbatul avusese intenția să se însoare cu altcineva era un lucru pe care pentru moment îl ignora deliberat. Mai ales că vanitatea ei o făcea foarte lesne să-și închipuie că Randal nu vruse să devină soțul lui Jane decât pentru a-și realiza mai ușor ambițiile.

Lucille era geloasă pe Jane. Nu o agresase niciodată, neîndoindu-se pentru că descoperise în cazul tinerei englezoaice niște calități pe care ea, Lucille nu le avea deloc. Dar anii de succes nu puteau fi eclipsați de un simplu acces de gelozie.

Ea era Lucille, cea mai fantastică, cea mai

seducătoare și de departe cea mai extraordinară dintre stelele hollywoodiene. N-avea niciun motiv de a se îndoi de dragostea pe care Randal o nutrea pentru ea și nu-i trecea deloc prin cap că sentimentele lui s-ar fi putut schimba. Ale ei da, puteau să se modifice, ea putea să se plictisească de un bărbat sau altul, dar ei trebuiau s-o adore ani în șir, dacă așa ar fi hotărât ea. Nu erau liberi să iubească altă femeie decât după ce vedeta îi abandona și o făceau mai degrabă datorită dudei decât pentru că farmecele noii iubite ar fi fost mai mari decât cele ale lui Lucille.

Morala lui Lucille Lund era în realitate foarte simplă în întregime clădită pe mulțumirea de sine. În pofida părerii generale, viața ei era extrem de ușoară. Frumusețea îi îngăduise să obțină un succes nepereche, pe care refuza să-l pună în discuție.

Bărbații care o iubiseră în trecut nu erau nici foarte fini nici foarte complicați, și ea nu-și pusese vreodată problema că Randal ar fi putut să fie altfel. Întrucât era un bărbat, trebuia s-o iubească, nu-i așa? Iar ea voia să-l ia de soț și orice reținere din partea lui nu putea fi decât superficială și trecătoare.

Lucille avea cu toate acestea o anume perspicacitate pe care o dobândise la începuturile carierei sale când trebuise să lupte pentru a reuși. Simțise, deci, că Randal intenționa să spună niște cuvinte pe care amândoi le-ar fi regretat. Grație artei sale actricești, reușise să evite orice cuvânt inoportun și să rămână în întregime stăpână pe situație.

— Da, sunt și foarte inteligentă, mărturisi ea cu glas tare imaginii din oglindă.

Frumusețea ei reușea s-o emoționeze. Scânteierea diamantelor din jurul gâtului atrăgeau privirea asupra pielii marmoreene pe care rochia de tul roz, generos decoltată, îți îngăduia s-o admiri. Mulțumită, se întinse leneș și cu voluptate. Regretă acum că-l lăsase să plece pe Randal: o partidă de dragoste ar fi încununat cum se cuvine seara.

După furia care o stăpânise după-amiază era acum foarte destinsă și i-ar fi plăcut să simtă buzele fierbinți ale lui Randal strivindu-le pe ale ei, forța brațelor lui în jurul mijlocului săi și să asculte glasul lui murmurându-i cuvinte tandre la ureche. Iubea clipa aceea în care trupul ei părea că se contopește ce cel al lui Randal, bucuria de a fi cucerită.

Da, regreta acum că-l lăsase să plece. Câteva clipe privi telefonul așezat pe noptieră. Să-l cheme oare? în câteva minute, avea să ajungă în Park Lane și gândul că fiecare dintre ei avea să fie singur în noaptea asta, dacă ea nu sună, o făcu să se hotărască. Întinse mâna spre receptor și, în aceeași clipă, telefonul începu să sune!

Era convinsă că era vorba de Randal care o chema pentru a-i spune cât de mult o iubește, cu o mișcare rapidă, prinse receptorul.

— Alo!

Jos, la recepție, se află un domn, care dorește să vă vadă.

— Un domn?

Se întrebă dacă era Randal sau Edward. Era

prea târziu pentru a fi vorba de altcineva, a îndi ea. Apoi aruncând o privire pendulei, constată că nu era decât unsprezece fără un sfert.

— Cum se numește?

— Domnul respectiv nu dorește să-și spună numele. Dar afirmă că trebuie se va vadă pentru o chestiune foarte urgentă.

— Vreau să-i cunosc numele! reacționează Lucille tăios. Și, oricum, e prea târziu pentru a discuta afaceri.

— Vreți să rămâneți pe recepție, domnișoara?

Operatoarea avea o voce calmă și indiferentă. Lucille voia să discute cu Randal și n-avea timp de pierdut cu alte persoane. În fine telefonista relua:

— Acest domn preferă să nu-și dea numele dar spune că dacă vă reamintiți de Jakestown e de-ajuns.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Mai sunteți pe recepție, domnișoară?

— Da. da. Spuneți-i domnului că-l primesc.

— Prea bine, domnișoară.

Lucille închise telefonul. Fața ei era extrem de palidă. Rămase nemișcată, cu ochii ațintiți asupra aparatului. După un moment părăsi camera, intră în salon și se prăbuși într-un fotoliu. Stătea cu privirea pierdută.

Jakestown! Nu-și amintea decât prea bine orașelul respectiv, cu acea Main Street²⁰ care-l traversa, interminabilă și urâtă; casele cu jaluzelele de lemn; stația de benzină cu radioul care zbiera de dimineață până seara; saloon-ul

20 Stradă principală.

care părea ieșit dintr-un western cu ușile sale batante și cu firma de tablă care scârțâia în bătaia vântului. Toate erau încă prezente în memoria ei; dughenele în care nu găseai niciodată ceea ce căutai; garsoniera ei în care domnea un miros de mâncare stricată amestecat cu cea de agă murdară. Și, teatrul, ar fi putut ea vreodată uita teatrul? Scena cu scândurile prost geluite și inegale; vestiarele bântuite de curenți de aer și prost luminate; scara de fier care ducea la intrarea artiștilor, primejdioasă pentru cei care încercau să intre în scenă prea repede; spectatorii²¹ plictisiți și îndopați peste măsură; regizori care nu se ocupa niciodată de actrițe fără să înjure sau să spună vreo porcărie.

Jakestown? Nu, era cu neputință – după atâta vreme!

Cineva bătu la ușă.

Lucille vru să răspundă dar niciun sunet nu-i ieși din gât. Alte bătăi în ușă apoi clanța se lăsa în jos. Era împietrită, mută. Privirea îi era ațintită asupra ușii care se deschise încet.

CAPITOLUL 12

„CÂT?”

Bărbatul stătea în picioare pe pragul ușii, semănând, gândi Lucille, cu o caricatură sinistră a lui însuși. Timp de o secundă, îl fixă cu o expresie stupefiată, incapabilă să îngăime vreun cuvânt. Vizitatorul nocturn încheie ușa și se îndreptă spre Lucille.

— Mirată că mă vezi? făcu el laconic.

Tonul degajat și sigur de sine al vocii sale era cu desăvârșire respingător.

— Tu! spuse ea în sfârșit cu glasul sugrumat.

— Ei da, eu, răspunse el batjocoritor. Strașnică surpriză, nu-i așa? Mda, se pare că te-ai descurcat destul de bine...

Se uită acum de jur-împrejur. Privirea lui se opri asupra superbelor buchete de orhidee și de garoafe și asupra numeroaselor obiecte care o însoțeau pretutindeni pe Lucille și care, categoric, nu aparțineau hotelului: o cutie de țigări de onyx și platină, scrumiere de cuarț roz, rame de fotografii de cristal și de argint perne de atlas și de brocart despre care credea în mod naiv că dau o notă individuală indiferent cărei anfilade de camere de Hotel.

Privi ținută fiecare obiect și îi estimea valoarea. O veritabilă miniexpoziție de băuturi alcoolice îi reținu atenția.

— Fiindcă mi-l oferi cu atâta amabilitate, am să mă servesc cu un scotch¹, făcu el cu un zâmbet rău, în vreme ce actrița tot nu reușise să-și biruie consternarea.

Bărbatul își aruncă pălăria de fetru pe un scaun. Lucille simți un nou șoc văzându-i părul cărunt. La început crezuse că doar viața de dezmăț îi urâtise trăsăturile feții dar acum constata că și vârsta participase în aceeași măsură. Făcu rapid un calcul mental. Dumnezeuule! Beau²² trebuia să aibă acum aproape șaizeci de ani! mai că nu-i venea să creadă, și cu toate acestea, își amintea doar prea bine că ea de-abia împlinise paisprezece ani când soarta i-l scosese în cale.

Își aminti cât de flatată fusese că bărbatul acesta, deși cu mult mai în vârstă ca ea, o băgase în seamă. Nu-și dăduse seama, atunci, de adevăratul său fel de a fi. De abia mai târziu înțelesese că nu-l interesau decât adolescențele. Ea, biată puștoaică imbecilă, fusese teribil de măgulită că o remarcase printre celelalte debutante ale trupei teatrale și că o invitase la masă. Colegii o puseseră în gardă.

— Beau nu-i genul de bărbat cu care o tânără e bine să aibă de-a face. Ține-l la distanță.

Dar Lucille nu-i ascultase. Beau Brittain! Numele, în sine, avea o rezonanță aproape magică și, mai mult, Lucille găsea că era, de departe", cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată... Avea să înțeleagă, mai târziu, semnificația pungilor de sub ochii lui și a tremurului mâinii sale când își turna un scotch.

Dar era îndrăgostită prea nebunește de el ca să mai ia în seamă și altceva decât vocea lui Beau

22 Whisky scoțian (jam.) N.T.)

șoptindu-i cuvinte tandre la ureche, decât ochii lui Beau devorându-i frumusețea cea tânără. Putea să-și reamintească încă tremurul care o prinsese când bărbatul o sărutase pentru prima dată și fericirea care o copleșise pentru că - așa cum crezuse ea atunci - reușise să-l cucerească. Să-l cucerești pe Beau Brittain, cel mai mare actor pe care-l cunoscuse vreodată!

Și acum încă, amintindu-și de acea tragică experiență, îi venea să plângă. Fusesse atât de credulă, făcuse dovada unei naivități atât de ridicole! Fusesse chiar în stare să-l creadă pe Beau când el îi spusese că refuzase un mare rol pe Broadway și că acceptase să joace într-o trupă ambulantă doar ca să-și ajute un prieten. Da, crezuse chiar și acest lucru, biată puștoaică imbecilă ce era.

Îl găsea minunat și nu-și ascunsese de fel sentimentele pe care le încercase față de el. Poate că dragostea aceasta atât de mare și de manifestă pe care i-o arăta îl ajutase, pentru câțva timp, să-și țină promisiunea de a nu mai bea. Viciul acesta îl făcuse să fie izgonit din toate trupele de teatru într-adevăr convenabile. Doar teatrele de mână a doua, de felul celei care o angajase pe Lucille, acceptau să-l mai folosească pe Beau Brittain în acea perioadă în care fusese deja condamnat de câteva ori pentru conducerea unui vehicul sub influența alcoolului și pentru tulburarea liniștii publice.

Regizorul și scenograful făcuseră tot ce stătuse în putință ca s-o prevină pe Lucille dar ea fusese surdă la argumentele lor. Dimpotrivă, îl

crezuse pe Beau când acesta-i spusese că bârfitorii aceia infami erau geloși pe el! Nimic nu reușise să-i înfrângă și hotărârea și graba cu care urcase drumul din Jakestown ce ducea la casa preotului.

De-abia după ce se căsătoriseră Lucille începu să-și dea seama că nu căzuse într-o cursă așezată de Beau; nu, cursa fusese așezată de propria-i respectabilitate! Morala pe care o moștenise de la tatăl ei o condamnase la o viață de mizerie.

Beau nu dorise deloc să se însoare cu ea. Lucru pe care ea nu-l înțelesese decât mai târziu. Nu încercase decât s-o seducă și nu acceptase căsătoria decât pentru că acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a o poseda.

Dacă ar fi acceptat să se culce cu Beau vreme de o săptămână sau două, poate că totul s-ar fi rezumat la o relație pasageră. S-ar fi plictisit de ea și s-ar fi apucat să vâneze altă pradă.

Femeile nu jucau în viața lui decât un rol secundar. Dar când încerca să bea mai puțin, avea nevoie de o compensație și femeile reprezentau cel mai bun leac cu care putea să-și abată și să-și ușureze suferința, suferința care ajunsese acum să fie o adevărată obsesie. Nu se interesa cu adevărat de ele decât atunci când încercau să-i reziste...

Aerul său de bărbat fatal și blazat le făcea pe femei să freamete de dorință și să alerge după el, implorându-l aproape să le arate cât de crud putea fi. În realitate, nu era nici mai bun nici mai rău ca majoritatea bărbaților de felul său. Nu era decât un bețiv și dacă nu era beat tot timpul, lucrul

acesta se datora mai mult lipsei de bani decât dorinței de a se schimba.

După ce-și consuma și ultimul cent, Beau se mulțumea și cu apă de la robinet până când reușea să strângă o sumă de bani suficientă ca să se ducă să bea în primul salon ieșit în cale atât alcool cât avea loc în el. Economisise pentru viitoarele sale beții așa cum alții o făceau în vederea cumpărării nu știu cărui obiect.

A fost nevoie de trei ani ca Lucille să descopere întreaga grozăvie a situației, trei ani în timpul cărora îl suise în pat, îi curățase vomele, mințise ca să-l apere și vărsase lacrimi amare din pricina neputinței de a ajuta un bărbat care rămânea indiferent în fața a tot ce era ea în stare să spună sau să facă pentru a-l dezbara de acest viciu. Și cu toate acestea continuase să-l iubească.

Se întreba acum privindu-l cum își pune de băut, cum de fusese în stare să iubească atâta vreme această brută nesimțitoare care preferase tot timpul o sticlă în locul ei, chiar de la începutul căsniciei lor.

Băgă de seamă, aproape fără emoție, că pantofii lui erau scâlțiați, costumul uzat, și dungile pantalonilor lucind ca niște lame de ras. Și totuși, mai avea și acum un anume șic.

În afară de perioadele când era beat, își menținea întotdeauna un oarecare farmec. Vitalitatea sa uimitoare îi îngăduia, chiar și după ce înghițea o doză de alcool care ar fi fost suficientă ca să doboare un om obișnuit, să rămână zdravăn înfipt pe picioarele lui și chiar să lanseze și niște glume cu aerul său de secătură,

atât de fermecător când Beau dorea aceasta.

Își umplu din nou paharul cu whisky și adăugă o cantitate infimă de apă. Apoi, sarcastic, îl ridică spre Lucille.

— Dumnezeu să te aibă în paza sa! Și eu să fiu în locul lui!

Acesta era toastul său favorit care declanșa mai totdeauna râsul nebunesc al femeilor cărora le era adresat. Cuvintele cu pricina deblocară mecanismele de apărare ale actriței, astfel că ea reuși, în fine, să se așeze. Emoția, amestecată cu groaza, care o paralizase până atunci, pierise; Lucille se regăsise.

— Ce-i cu tine aici? Întrebă ea. Și de unde vii?

— Cred că ar fi mai bine, dragoste, să nu-mi pui prea multe întrebări deodată, replică Beau și, așezându-se într-un fotoliu confortabil, își încrucișa picioarele. Arăți nemaipomenit, zău așa, continuă el. Ești chiar mai frumoasă ca atunci când te-am cunoscut. Cine a făcut ca fluturele să iasă din crisalida lui?

Lucille bătu din picior.

— Ce-i cu tine aici!

Era de neînțeles dar se simțea cuprinsă de acea slăbiciune i care o făcea incapabilă să reacționeze față de Beau. Dintotdeauna o dominase, dintotdeauna o obligase să-i facă jocul! Bine măcar că teama o făcuse să aibă o voce mai răspicată.

— Am pretenția să-mi răspunzi la întrebări!

— De ce nu? Povestea vieții mele de când nu ne-am mai văzut nu va fi prea lungă. Am fost la închisoare.

Zâmbise pronunțând cuvintele din urmă. Lucille? Înțelese nu doar că acesta era adevărul, ci și că era singura explicație logică a tăcerii sale îndelungate.

— Te credeam mort.

— Surprinzător, dar nu-i așa. Am avut o sumedenie de aventuri de când drumurile noastre s-au despărțit. Dar să o luăm sistematic. M-ai părăsit la Tankeville, nu-i așa? Nu-mi mai amintesc exact cum s-au petrecut lucrurile. Când am încercat să aflu câte ceva despre tine, mi s-a spus că erai deja plecată de o bună bucată de timp...

— E de mirare cum de-am rămas atâta vreme cu tine, reacționa Lucille cu asprime.

— Să nu înțelegi cumva că te critic, drăguță. În locul tău aș fi făcut la fel. M-ai suportat cu o răbdare îngerească. Trebuie să-ți fiu cu adevărat recunoscător că m-ai răbdat atâta timp.

— De ce-ai revenit? lansă Lucille.

Cunoștea răspunsul încă mai-nainte ca un surâs să apară pe buzele lui Beau.

— Chiar mai e nevoie să ți-o spun? Sunt la fel de sărac ca întotdeauna. Iar tu trebuie să fii extrem de avută.

— Dacă-ți închipui că ai să obții ceva de la mine, te înșeli.

— Chiar așa? se minună Beau ipocrit ridicându-și sprâncenele. Am citit aseară un interviu pe care l-ai dat *Vestitorului serii*. Mi-a plăcut foarte mult pasajul în care Edward Jepson te descoperă chiar în momentul în care te-ai urcat pe scenă. Dacă nu mă înșel articolul avea ca titlu:

IERI PE BANCA ȘCOLII, AZI CELEBRĂ. Amuzantă chestie, dar nu știu cum se face că mi-amintesc destul de bine cea de-a douăzeci și treia aniversare a ta sau nu cumva a fost cea de-a douăzeci și patra? Pe-atunci dădeam o reprezentație la Mertown și m-ai rugat insistent să-ți dăruiesc o broșă de stras care ți-a plăcut tare mult. M-a costat doi dolari și jumătate, lucru pe care nu l-am uitat. Chiar m-ai și sărutat în chip de mulțumire. Era, mi-ai zis atunci, bijuteria pe care o visai.

— Încetează! protestă Lucille cu o voce înăbușită.

— Rămân convins că era vorba de cea de-a douăzeci și patra aniversare și că nu erai încă de fel celebră... Mă întreb dacă ziarele de dimineață n-ar fi interesate de memoriile mele? Nu le-aș cere un preț prea mare.

Lucille respiră adânc.

— Cât ceri?

— Pentru memoriile mele?

— Pentru a ieși de aici și pentru a nu mai reveni vreodată! Și eu care te credeam mort! Cât de idioată am putut să fiu să nu-mi imaginez că ai să vii, mai devreme sau mai târziu, ca să-mi provoci neplăceri!

— Înseamnă, oare că „provoci neplăceri” când revii lângă soția ta? Fiindcă, după câte știu, ești încă soția mea, nu?

— Ți-am spus deja că-mi imaginam că ești mort. Dacă aș fi fost singură că ești în viață, aș fi divorțat, și încă repede.

— Ceea că desigur ar fi întinat imaginea

micuței școlărițe ingenu, imaginea fetei nevinovate a cărei apariție pe scenă a fost numaidecât remarcată de Edward Jepson. Tipul-ăsta chiar n-are habar despre adevărata ta vârstă?

— Te sfătuiesc să nu-ți bați gura în privința vârstei mele, șuieră Lucille, sărind în picioare furioasă. Te-am. Întrebat cât ceri. Ai face mai bine să-mi spui prețul tău până când nu chem poliția și pun să fii dat afară.

— De ce-ți consumi saliva și amenințările când știi că ele pot avea consecințe mult mai periculoase pentru celebra Lucille Lund decât pentru un fost pușcăriaș. Stai jos, relaxează-te și povestește-mi câte ceva despre superstarul care este, totuși, soția mea...

— Cum de-ai descoperit cine sunt?

Beau râse gâlgâit.

— Și asta-i o poveste nostimă. Dacă aș fi vrut să te regăsesc după plecarea ta abruptă din Tankeville, ar fi trebuit, bineînțeles, s-o caut pe Maria Schmidt. Dar nu eram genul de bărbat care să alerge după o femeie care se săturase de el și n-aș fi știut ce să fac cu mine dacă n-aș fi înnodat niște relații de prietenie cu vecinul meu de salon care era proprietarul unui ranch²³. Eram slăbit și nu-mi mai aminteam nimic din evenimentele care se desfășuraseră după criza de furie care mă făcuse să demolez un bar pentru că melodia aceea afurisită, pe care pianistul o cânta, îmi râcăia nervii.

Ted, proprietarul acela de ranch pe care mi l-

23 Ferma, crescătorie de vite (N.T.)

am făcut prieten, a fost cel care mi-a povestit cum m-am ales cu creștăturile care-mi împodobeau țeasta și cum mi s-a frânt piciorul. M-a luat cu el la ranch și, cum din rațiuni religioase era antialcoolic convins, mi-a interzis să mai beau. De îndată ce m-am înzdrăvenit, am furat economiile gazdei mele, ținute sub podea, într-o ascunzătoare pe care o credea secretă, și m-am îndreptat spre țărmul oceanului.

Din nefericire poliția mi-a luat îndată urmele. O pornire nebunească m-a făcut să mă imbarc pe un petrolier care pleca spre Africa de Sud. Ar fi multe de povestit despre traversare și despre diferitele peripeții ale acestei călătorii neplăcute.

Până la urmă, am sfârșit prin a ajunge în Irlanda, în căutarea membrilor familiei mele care continuaseră să-i scrie lui tata după ce emigrase în State, l-am regăsit și m-au întâmpnat cu multă căldură.

Îmi închipui că știi că nu mă numesc Beau Brittain. Adevăratul meu nume e Michael O'Grady. Familia O'Grady a fost bucuroasă să mă primească în rândurile ei. Astfel că m-am stabilit acolo și am descoperit oarecum această Irlandă despre care am interpretat atâtea cântece sentimentale.

Beau se întrerupse pentru a sorbi un gât de whisky.

— Te interesează? Întrebă el.

Chipul lui Lucille era ca de piatră.

— Continuă. Dacă tot am auzit începutul, cot la fel de bine să ascult și sfârșitul.

— Nu mi-a mai rămas prea mult de povestit. Am plecat în Anglia cu câțiva dintre verii mei care

credeau că străzile de aici sunt pavate cu aur și că banii se găseau aici la fel de lesne cum se strâng cartofii în țara lor. Dezamăgirea lor a fost la fel de mare ca și a mea. Ne-am hotărât să ne vedem fiecare de drumul nostru și, pentru a marca evenimentul, ne-am dus la crășma cea mai apropiată unde ne-am jurat o prietenie veșnică și unde am închinat numeroase pahare în cinstea legăturilor dintre noi.

— Apoi m-am despărțit de ei. Cum n-aveam bani să-mi iau un bilet de tren, am „împrumutat” o mașină pe care proprietarul ei o parcase în fața locului. Bine ar fi fost – atât pentru el cât. Și pentru mine – dacă n-ar fi parcat-o acolo și dacă m-aș fi priceput să țin dreapta cu un volan plasat în stânga. Am luat-o cum m-am priceput mai bine pe drumul spre Londra sau ce credeam eu că e drumul spre Londra și am rulat astfel până când, încercând să evit un camion greu, am făcut o manevră bruscă și am omorât un biciclist. Judecătorii au calificat accidentul ca fiind o omucidere deliberată și m-au condamnat la cincisprezece ani de închisoare. Mulțumită buneii mele comportări am fost eliberat înainte de termen și m-am regăsit într-o țară care traversase infernul unui război mondial fără să-mi dau prea bine seama de asta.

— N-am acceptat să-mi povestești viața ta decât ca să aflu cum ai dat de mine, așa că te rog să nu te mai lungești atât, îl atenționează Lucille rece.

— Oh! Desigur, iartă-mă că nu vorbesc decât despre mine. Am pierdut oarecum deprinderea de a mă gândi la alții. Am aflat deja din închisoare ce

se întâmplase cu, Maria Schmidt. Știi, aveam deseori vizitatori, „vizitatori de închisoare”. Da, există și așa ceva; e vorba de persoane care-și consacră tot timpul liber încercând, cred ei, să aline suferința celui închis. Oh! dacă ai ști: nu există nimic mai plictisitor pe lumea asta ca un asemenea „vizitator” de profesie!

Dar mai există și excepții și mai primit într-o bună zi vizita unei bătrâne vrăjitoare cu mutra ca tăișul unui cuțit, dar care știa să vorbească și despre subiecte mai interesante decât mântuirea sufletului sau iertarea păcatelor. Era foarte impresionată de un film pe care-l văzuse în ajun. Nu-mi mai amintesc numele lui. Mi-a lăudat o groază frumusețea eroinei în fața cărei a rămas literalmente extaziată. Aflând că eu însumi urcasem cândva scândurile scenei, mi-a promis că-mi va aduce revistei de teatru și de cinema. Mai ales când și-a dat seama că publicațiile și cărțile pe care ni le pune la dispoziție biblioteca închisorii erau grozav de nășărâmbe.

La o săptămână după aceea, am primit un vraf de magazine ilustrate. Să fiu sincer, nu m-au interesat prea tare. Contrariu a ceea ce majoritatea oamenilor cred, - nu-ți petreci timpul, în închisoare, gândindu-te la trecut sau făcându-ți planuri de viitor. Te mulțumești să trăiești de pe o zi pe alta, să duci o experiență a cărei ritm e dat de orele de masă.

În ciuda acestui lucru, eram totuși curios să aflu ce se mai întâmplase cu stele care fuseseră în vogă înainte ca* eu să ajung la închisoare. Și, pe coperta uneia dintre publicații, m-a întâmpnat

fotografia ta. Erai tu fără niciun, dubiu! Aș fi putut să mă înșel asupra chipului nu însă asupra picioarelor. Încă mai sunt convins că am fost prima persoana care a descoperit cât sunt de frumoase. Îți mai amintește cum te stropșeai la mine când făceam prea mare caz de ele în fața directorilor de teatru? în fine, n-aveam cum să le uit. Deci, tu erai pe copertă, Lucille Lund – steaua de la Gaumont²⁴.

— Clipa în care te-ai hotărât să mă șantajezi de îndată ce vei fi ieșit de acolo.

— De fapt, n-am luat niciun fel de hotărâre, o contrazise Beau (și Lucille îl crezu). Dacă n-ai fi venit la Londra, n-am sta de vorbă acum. Mai ales că traversarea Atlanticului costa al naibii de scump. Dar fiindcă tot te afli aici și eu încă mai am oarece feblețe pentru confort, am găsit cu, cale să-ți reamintesc că suntem, încă, legal căsătoriți. Nu de alta, dar se doarme atât de prost la căminul Armatei Salvării...

Aruncă o privire dormitorului lui Lucille care se ghicea prin ușa întredeschisă a salonului. Lumina roză și tamizată pe care veioza o răspândea nu i se mai părea actriței atrăgătoare ca până acum; da, lumina asta avea în ea ceva indecent...

— Te-am întrebat deja cât? își luă ea inima în dinți.

— N-am fixat încă suma, răspunse Beau fără niciun fel de jenă. Pot să-mi mai pun un pahar?

— Nu, nu poți.

24 Celebru studiou de filme (N.T.)

— Lucille îi smulse paharul și-i trânti pe masă.

— Dacă-ți închipui că ai să bei aici până ai să ajungi criță, te-nșeli. N-am chef de scandal. Îți dau niște bani și pleci imediat de aici. Mâine ne întâlnim undeva și stabilim un fel de contract. Îți plătesc o anumită sumă în fiecare lună sau în fiecare săptămână și mă lași în pace.

Beau începu să râdă.

— Ai devenit și o excelentă femeie de afaceri, după câte văd! spuse el cu un ton zeflemitor. Mi-amintesc că era o vreme în care trebuia să mă ocup de orice calcul, oricât de mic ar fi fost, fiindcă găseai că e un lucru prea complicat.

— Nu mai minți! Niciodată n-ai fost stăpân, pe ceva - pe tine sau pe banii tăi. Ai uitat că trebuia să te oblig să-mi dai o parte din salariul tău, altminteri te-ai fi dus și l-ai fi băut încă mai-nainte ca noi să fi plătit chiria?!

— „Destrăbălați! duc viața care li se potrivește cel mai bine” cită Beau.

Lucille își aminti deodată că-l auzise pronunțând aceleași cuvinte, pe o scenă ale cărei scânduri se mișcau în străfundul vestului Americii, în fața unui public de cowboy și de fermieri spătoși, însoțiți de jumătățile lor care ascultau tiradele actorilor cu gura căscată. Făcuseră vreme de opt luni, un turneu cu o trupă al cărei repertoriu nu cuprindea decât piese de Shakespeare. Dar nici în trupa asta n-ar fi rezistat atâta vreme dacă salariul lor n-ar fi fost așa de mic încât era aproape cu neputință ca Beau să-și poată oferi un strop de alcool. Apoi ajunseseră la Gettysville și Beau se dedase la asemenea excese

că turneul continuase fără ei.

Amintirea disperării pe care Lucille o încercase în ziua aceea era încă trează în spiritul ei. Beau își terminase chiolhanul demolând saloon-ul, ceea ce se întâmpla de altminteri cu regularitate, și după ce ieșise din spital, trebui să facă față unei condamnări obținute de poliție însoțită de o amendă care-i obligase să-și amăneteze până și hainele.

În aceeași clipă în care îl întrebase pe Beau cât voia, își amintise de altfel că mai pronunțase aceleași cuvinte în împrejurări cu totul diferite.

— Cât? întrebase ea, nu doar pe unul, dar poate chiar și pe zece sau doisprezece proprietari de salon când îi aduceau nota pe care figura costul pagubelor pe care Beau le provocase.

— Cât?

Își auzea răsunând propria-i voce pe care încerca s-o facă aspră și metalică ca să-și scundă spaima, fiindcă nu știa cum va putea să plătească.

A mai fost și o altă ocazie când a trebuit să întrebe „Cât?” încercare dureroasă a cărei amintire o rănea și acum după atât de mulți ani.

Imaginea unei adolescente i se ivi în fața ochilor minții. Copila plângea în vreme ce tatăl urla de furie și mama, prăbușită pe scaunul răămăsese cu dinții încleștați. Mânia părintească se bizuia pe niște fapte de necontestat: fiica, o prostuță de șaptesprezece ani, arzând de dorința de a face teatru, răămăsese plantată în fața intrării artiștilor în timpul întregii săptămâni în care trupa poposisese în orașelul acela. Îi trimisese cadouri lui Beau: flori pe care acesta le arunca direct la

gunoi, țigări pe care le fuma și cravata ieftină pe care o folosi pentru a repara provizoriu un picior de scaun rupt.

Beau o lua în răs așa cum își râdea mereu de toate admiratoarele sale. Dacă micuța s-ar fi întors acasă după reprezentație, lucrul nu s-ar fi întâmplat. Dar îl așteptase la ieșirea din teatru și cum Lucille, ținută la pat de o febră care depășea patruzeci de grade, nu era prezentă ca să-l supravegheze, actorul o duse pe tânăra imbecilă la restaurant.

Aspiranta la glorie teatrală n-avea prea mulți bani la ea, dar totuși îndeajuns de mulți ca Beau să-și permită câteva whisky-uri duble. Apoi, doar grizată deci încă oarecum stăpân pe el, o seduse. În seara zilei următoare, cum Lucille se simțea mai bine, Beau o abandona pe tânăra sa admiratoare.

Rănită de indiferența lui, tânăra făcu la început o scenă apoi se reîntoarce acasă ca să le povestească părinților cele întâmplate. Ca de obicei când situația se complica, Beau o lăsase pe Lucille singură față cu familia victimei sale.

Tatăl începuse prin a rosti amenințări. Apoi, înțelegând că genul acesta de atitudine nu-i ducea la nimic, reușise, încetul cu încetul, să-și stăpânească mânia. La urma urmelor, Lucille găsi că părinții erau de înțeles. Se simțea foarte mâhnită pentru tatăl fetei și chiar pentru mama acesteia care era mai puțin conciliantă.

Se vedea că munciseră din greu pentru a izbuti să dea fetei o educație potrivită. Eforturile pe care le făcuseră lăsaseră urme adânci pe

chipurile și pe mâinile lor roșii și asprite. Cu toate acestea vorbeau cu mândrie despre progresele școlare ale fiicei și despre relațiile de prietenie pe care aceasta le avea cu alți tineri de seama ei.

Pentru că îi fusese milă de părinți dar și pentru că voia să-l apere pe Beau - prin toate mijloacele care-i stăteau în putință - împotriva consecințelor actului său necugetat, Lucille pusese întrebarea despre care știa că va așeza discuția în contextul cel mai potrivit.

— Cât?

De-abia după ce, pronunțase cuvântul cu pricina, își dădu seama că acești oameni nu erau dintre cei care cer bani. Tot ceea ce voiau, în compensație pentru ofensa adusă fiicei lor, era ca autorul acesteia să fie judecat și pedepsit.

— Nu vreau bani, spuse tatăl cu un aer înverșunat. Toți banii din lume nu pot șterge răul care i-a fost pricinuit lui Sarah a noastră. Venisem să-l oblig pe acest blestemat de actor s-o ia de soție; dar fiindcă e deja însurat, lucrul nu e cu putință. Dumnezeu să vă ajute să-l puteți răbda în continuare!

— Cred că sunt totuși cea mai potrivită ca să mă ocup de el. Cât despre fiica dumneavoastră... căsniciile forțate nu reușesc aproape niciodată. Dacă acceptați un sfat, educați-o pe fata dumneavoastră măcar într-atât încât să evite pe viitor asemenea decepții.

— N-avem nevoie de sfaturile dumneavoastră, mulțumesc, spusese ea apăsător. Haide, Clem, n-avem ce obține aici, vezi bine. Am să stau de vorbă cu Sarah, de îndată ce ajungem acasă. Și, poți să

mă crezi, asemenea lucruri nu se vor mai întâmplă!

— N-a fost din vina mea, spuse Sarah smiorcăindu-se.

Chipul ei tumefiat era acoperit de lacrimi.

— Data viitoare când ai să-i scrii unui bărbat și când ai să-i trimiți cadouri, să te convingi mai întâi dacă nu cumva e gata însurat, îi spuse Lucille.

— Dacă tot am ajuns să ne dăm sfaturi, interveni tatăl fetei, ascultați-l și dumneavoastră pe al meu: încercați să nu vă irosiți tinerețele pe lângă individul acesta. Vă deplâng, doamnă, și puteți să-i spuneți ticălosului că dacă iese nevătămat din încurcătura asta, e doar mulțumită soției sale care a știut să vorbească în favoarea lui și să-l apere. Doar Dumnezeu știe de ce o faceți!

— Asta-i problema mea, răspunse Lucille.

Privise în urma lor când ieșiseră din încăpere. Fata începuse să plângă din nou și tatăl schițase un ultim gest, de parcă ar fi vrut să strângă mâna lui Lucille.

După ce rămăsese singură, o cuprinsese o senzație de slăbiciune și, molipsită de Sarah, simțise dorința de a plânge. Reușea să înțeleagă foarte bine simțămintele le tfci. Nu doar că-și pierduse virginitatea dar și toate visurile sale de adolescentă. Iluziile ei se risipiseră într-o clipă, ca să facă loc unor remușcări târzii, unei mâinii zadarnice și unui sentiment de greșeală ireparabilă.

Lucille își ascunsese chipul între mâini. Îl iubise pe Beau atunci când se măritase cu el și-l iubea încă. Tocmai aceasta era nenorocirea! Era

furioasă pe el, atunci când era cu desăvârșire beat sau când se comporta ca în noaptea precedentă, dar era de-ajuns ca bărbatul s-o mângâie, să-i atingă buzele cu un sărut ca ea să se abandoneze îmbrățișării sale la fel de ușor ca indiferent care prostituată de felul lui Sarah.

Era o umilință aproape insuportabilă să fi măritată cu un bețiv. Lucille fusese educată cum se cuvine. Tatăl său, Hans Schmidt, era un om respectat și ea știa că, dacă acesta l-ar fi întâlnit pe Beau, l-ar fi disprețuit profund. Și cu toate acestea ea-l iubea!

Nu era vorba decât de un amor fizic, de dorința pe care trupul ei o simțea față de trupul lui Beau, de dorința firească pe care o femeie o simte față de un anume bărbat. Nu doar o dată ci de sute de ori, Lucille își spusese că trebuie să-l părăsească. Când era târât acasă de un tovarăș de beție și când printr-un efort supraomenesc îl făcea să urce scara și-i vâra în pat, rămânea în picioare, răvășită, privind țintă la bruta bezmetică și duhnind a alcool, care era soțul ei.

Sforăia, miasma alcoolului prost pe care-l băuse îi întorcea stomacul pe dos; hainele îi erau mânjite de noroi și rupte din pricina unei încăierări la care luase parte...

„Măine, am să plec”, își spunea ea în vreme ce-și petrecea noaptea așezată pe un scaun sau ghemuită pe podea, învelită într-o pătură.

Dar când se făcea ziuă, Beau avea nevoie de ea. Deseori, era prea bolnav și rămânea întins în întuneric – storurile erau mereu trase în asemenea situații –, cu punga de gheață pe cap și chinuit de

o sete pe care nimic nu o putea, stinge. Câteodată, căzut pradă unei depresiuni nervoase, se acuza că nu era bun de nimic și, cu disperare în glas, spunea că-și va lua zilele. De obicei, era sleit de puteri și deprindea cu totul de Lucille.

— Ține-mă de mână, o ruga el. Mă simt îngrozitor de bolnav. Nu sunt în stare să joc, în seara asta. Vezi bine că în halul în care sunt, nu pot să...

— Trebuie, Beau. Dacă am să le spun că ești bolnav, o să-și dea îndată seama despre ce e vorba și, de data asta, chiar că o să ne dea afară. Știi că ne-au avertizat deja de două ori. N-ai cum să nu joci astă-seară. Nu ți-o vor ierta niciodată.

— Mă doare îngrozitor capul, se plângea Beau. Mi-e totuna dacă ne dau afară sau nu. Nu mă sui pe scenă, nici dacă patronul lui Goldwyn Mayer în persoană mă roagă s-o fac.

Dar de obicei, o făcea totuși. Cu gheață, cu cafea neagră și cu dușuri din oră în oră, Lucille reușea să risipească efectele alcoolului. Apoi, după o reprezentație chinuită în timpul căreia își bâlbâia textul sau dădea replicile anapoda, împrumuta niște bani de la un prieten și o lua de la început.

Și cu toate acestea, Lucille nu reușea să-și calce pe inimă și să-l părăsească. Petrecuseră împreună trei ani îngrozitori. Până în ziua când, după o transformare care se petrecuse încet și pe neobservate, se simțise deodată desprinsă de Beau: vraja era ruptă. Își dăduse atunci seama că bărbatul acesta n-o mai interesa deloc.

Dar chiar și cu această nouă stare de spirit,

tot îi era greu să-l părăsească. De-abia cu prilejul unei noi altercații în urma căreia Beau fusese transportat la spital reușise să găsească doza de curaj care să-i îngăduie aceasta.

Îl părăsise fără să spună un cuvânt, fără să-i lase măcar câteva rânduri. Și după ce plecase, se întrebese deseori de ce așteptase atât de mult, de ce i se păruse întotdeauna atât de greu s-o facă. Un an mai târziu, Edward Jepson o descoperea, astfel că un nou capitol din viața ei avea să înceapă.

Cercetându-l acum cu privirea pe Beau, cu fața lui marcată de dezmăț, cu îmbrăcămintea lui sărăcăcioasă, cu expresia lui vrednică de milă, Lucille se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost tot împreună cu el când îl întâlnise pe Edward. Poate că Beau n-ar fi lăsat-o să plece sau, cel puțin, ar fi născocit atâtea piedici încât Edward ar fi renunțat.

Beau era foarte gelos față de ceilalți membri ai trupei. Nu era gelos pe Lucille ca actriță fiindcă n-avea niciun motiv. Pe atunci ea era tânără și fără experiență și cu toate că Beau era un actor mediocru, putea, când voia, să-și interpreteze rolurile destul de convenabil.

Dar era gelos pe ea ca femeie. Ceea ce era, categoric, de înțeles. Numai că, gelozia lui se abătea de la firesc. *Nu se e de faptul că ari putea să-i fie infidelă, ci că ar înceta să-i mai fie devotată.* O dorea, gândise deseori Lucille, nu pentru că era seducătoare ci pentru că ținea să aibă parte de atențiile vei, de grija ei deosebită. Depindea de ea în felul în care un invalid depinde

de o infirmieră sau un copil de mama lui. Ceea ce Beau aştepta de la ea, gândea Lucille, era ca ea să-l protejeze ca o mamă de toate consecinţele actelor sale necugetate...

Încercase deseori milă pentru el şi încercase să găsească motivele psihologice ale acestei dependenţe. Dar, înainte să poată descifra adevărul din toate istoriile pe care el i le povestea, atinsese deja un punct care nu-i mai îngăduia să-l plângă – nu-i mai inspira decât dezgust, atâta tot.

Şi totuşi, chiar şi acuma încă, după atâţia ani, când Beau nu revenise decât pentru a-i tulbura existenţa, Lucille încerca un soi de milă pentru el: părul său, cândva negru şi des, era cărunt şi rar, ochii săi a căror strălucire fusese cândva atât de seducătoare aveau acum o expresie obosită, şi se vedea că anii de temniţă apăsau asupra umerilor să-i încovoiaţi.

Tresărind, Lucille îşi adună gândurile. Nu era momentul să se las e cuprinsă de asemenea emoţii. Deodată, şi-l reaminti pe Randal. Sigur că da, exista un Randal cu care urma să se mărite, un Randal care urma să-i fie soţ: cu cât Beau avea să dispară mai repede, cu atât primejdia avea să fie mai mică. N-avea cum să divorţeze, fără ca lucrul să devină public şi, din pricina aceasta, trebuia să se debaraseze de Beau cu *orice preţ*.

— În locul tău n-aş face asta, spuse deodată Beau pe un ton ironic.

— Ce anume n-ar trebui să fac? întrebă Lucille mirată.

— Să mă asasinezi. Fiindcă vei avea o grămadă de dificultăţi în a te debarasa de corp. Şi-

o spun în cunoștință de cauză. Tovarășii mei de închisoare vorbeau deseori despre fel de fel de procedee pe care le-au folosit ca să facă astfel încât victimele lor să dispară și sunt dezolat că trebuie să-ți spun că nici măcar unul dintre ei n-a reușit aceasta.

— Dar nu m-am gândit de fel să teucid! protestă Lucille, însă vocea ei nu suna deloc convingător.

Beau începuse să râdă. Avusese dintotdeauna darul neliniștitor de a citi în gândurile lui Lucille și ea pusese întotdeauna aptitudinea respectivă pe seama diferenței de vârstă dintre ei. Dar acum se îndoia de temeinicia acestei explicații. Avea obiceiul, ca să le câștige afecțiunea, să le ghicească femeilor care îi plăceau. Ca lucrul să fie posibil trebuia să le țină mâna câțva timp și Lucille, care fusese prinsă în această capcană, era mai degrabă sceptică atunci când îl vedea acționând astfel ca o altă femeie. Cu toate acestea, se întreba acum dacă nu era într-adevăr dotat cu cea de-a doua vedere, cu darul de a ghici.

Își amintea și acum cu precizie, - cu toate că scena cu pricina se întâmplase aproape cu douăzeci de ani în urmă, - ceea ce i-a spus atunci când și-a aruncat pentru prima oară ochii asupra liniilor mâinilor ei. De-abia făcuseră cunoștință. N-avea deci de unde să știe nimic despre trecutul lui Lucille, i-a spus că mama ei era moartă și că ea, mama, nu fusese fericită acasă din pricina prezenței unei alte femei, o soacră probabil. Apoi i-a prezis viitorul.

i-a spus că avea să cunoască o mulțime de

bărbați dar că numai doi dintre aceștia vor juca un rol important în viața ei. Adăugase că se va mărita cu unul dintre ei și că urma să facă o carieră strălucită. Lucille râse cu poftă auzind cuvintele acelea. Când câștigi șaisprezece dolari pe săptămână, cel mai mare succes la care te poți gândi, este cel de a ți se oferi douăzeci și opt sau treizeci.

O dată sau de două ori, atunci când se afla la Hollywood și era deja o actriță consacrată, își reamintise de cuvintele lui Beau. Ca și cum s-ar fi temut că vizitatorul ar fi putut să-i ghicească gândurile, se ridică în picioare.

— Trebuie să ne gândim foarte bine la condițiile viitoare noastre înțelegeri, spuse ea. Treci mâine din nou pe aici. Până atunci, nu vorbi cu nimeni despre mine. Nu e cazul să se afle că ne cunoaștem.

— Tăcerea mea trebuie plătită, „replică Beau, surâzând.

— Sunt gata s-o fac, răspunse Lucille sec. Te-am întrebat deja de câteva ori ce sumă dorești.

— Cred că o sută de mii de dolari m-ar aranja, pronunță Beau cu dezinvoltură.

Lucille, cu răsuflarea tăiată, îl măsură câteva clipe. Vizitatorul nocturn profita de aceasta și se duse să-și mai toarne un pahar.

— Ești nebun! făcu ea într-un târziu.

— Dimpotrivă, sunt foarte sănătos la cap și, dacă ar fi să te gândești la tabieturile mele, n-ai putea spune că am băut prea mult, o contrazise Beau cu o blândețe prefăcută. Am făcut și eu niște calcule în privința sumei pe care ai economisit-o în

acești doisprezece ani. Chiar dacă am în vedere faptul că ziarele mai exagerează atunci când e vorba de veniturile actorilor de cinema, tot rezultă, într-un fel sau altul, că ai strâns o avere frumoasă.

— Chiar dacă ar fi așa, nu există niciun motiv care să mă oblighe să-mi împart banii cu tine.

— N-aș fi chiar atât de sigur. Mi se pare dimpotrivă că există chiar mai multe motive de acest fel. De pildă, mi-a intrat în cap că un anume ziar de dimineață londonez mi-ar da cu mare plăcere câteva mii de lire sterline, și nu de dolari, pentru povestea vieții mele conjugale cu una dintre cele mai cunoscute stele de cinema din lume. Parcă văd deja niște titluri de-o șchioapă: Căsnicia secretă a lui Lucille Lund; Anii de turnee; Nopti de groază alături de un soț bețiv...

— Nu mai ai niciun pic de decență? exclamă Lucille.

— Nu prea, atunci când e vorba de bani. Ar trebui s-o știi. Dintotdeauna am avut un mare respect pentru bani și în închisoare am descoperit și mai multe despre puterea lor. Crede-mă, oamenii fac orice pentru a-i obține. Nu se mulțumesc doar să încalce cele zece porunci de nenumărate ori în viața lor ca să pună mâna pe câteva bancnote, dar se coboară până și la practici sexuale respingătoare...

Beau își terminase fraza pe un ton grav. Un tremur nervos îl străbătu de parcă ar fi încercat să-și alunge din memorie anume amintiri prea oribile pentru a fi retrăite. Apoi își bău dintr-o singură înghițitură whiskyul.

— ...O sută de mii de dolari, spuse el, și după aceea, dacă ții neapărat, mă îmbarc pe un vas cu destinația America de Sud.

— Haide să fim serioși, se încruntă Lucille. Ți-am spus că vom mai disputa despre aceasta. Am să-ți dau niște bani, desigur. O sumă de mare chiar, dar nu toată averea...

— Știm amândoi foarte bine că averea ta e cu mult mai mare. Dar dacă ții, neapărat, vom mai discuta. Dacă ai de gând să mă inviți să cinăm mâine împreună, n-am să te refuz. N-ar strica însă să știi că hotărârea mea e luată; nu prea cred că mă vei putea determina să mi-o schimb.

— Mai degrabă te omor decât să-ți dau ce-am câștigat muncind atâția ani...

Beau începu să râdă.

— Vezi că e așa cum ți-am spus? Mi-am închipuit eu cam care o să-ți fie reacția! Nu uita însă că nu-i o treabă ușoară. Și apoi urmează spânzurătoarea: sau scaunul electric - răsplata de care n-ai să scapi.

Lucille își luă geanta.

— E timpul să pleci. Câți bani ți-ar trebui în seara asta?

— Îndeajuns de mulți ca să pot trage la un hotel ca lumea, începu Beau, apoi, în vreme ce Lucille căuta în geantă, se apropie de ea și cu o mișcare rapidă, îi smulse portmoneul din mână.

Descumpănită, Lucille îl privi cum număra bancnotele.

— Zece lire sterline, spuse el dezamăgit. Mă rog, putea să fie și mai rău! Mâine seară ne vedem din nou, frumoasa mea, și te sfătuiesc să ai asupra

ta suta aceea de mii de dolari. Bașca o sută sau o sută cincizeci de lire sterline cu care să mă descurc până la sfârșitul săptămânii, fiindcă n-aș vrea să intru de la bun început în dolarii ăia...

— Ieși până când nu te omor! urlă Lucille.

De-abia mai reușea să-și stăpânească mânia dar Beau continua să rânjească sfruntat, își luă pălăria, și-o așează pieziș pe cap apoi, cu mâinile în buzunar, o privi admirativ câteva momente. Reflexele diamantelor din jurul gâtului și mișcările febrile ale degetelor prelungi împodobite cu inele n-aveau cum trece neobservate.

— Da, ești încă o femeie afurisit de frumoasă, suspină el, în fine. Mă întreb cum de reușești să pari atât de tânără. Din păcate însă, am început să îmbătrânesc. Acum cincisprezece ani, nu m-aș fi dus nu știu unde să-mi petrec noaptea. Aș fi rămas aici și n-ai fi reușit să-mi rezisti. Dar închisoarea te face să devii neputincios. Nu mi-a mai rămas decât o singură iubire - cea față de bani. Somn ușor, frumoasa mea.

Se aplecă spre femeie și își lipi buzele de obrazul ei. Lucille simți respirația lui otrăvită de aburul alcoolului dar, înainte ca să-și poată reveni și să-l poată face cum îi venea la gură, Beau părăsise deja încăperea. Ușa se închise cu un zgomot sec și Lucille rămase singură.

Tremura de furie și respira cu greutate; apoi, încet, mânia ei se liniști și făcu loc lacrimilor. Trecuseră niște ani de când nu mai plânsese, și nu știa de fel dacă plângea pentru că era înspăimântată sau pentru că-i era milă de ea însăși, dar fără îndoială că plângea și gândindu-se

la tinerețea ce se dusesese pentru totdeauna și la cei trei ani atât de prețios! pe care-i irosise iubind un ticălos.

CAPITOLUL 13

MIRAJUL DESTRĂMAT

Randal era obișnuit ca nimic să nu funcționeze până în ultimul moment dinaintea premierei, dar i se părea că de astă dată repetițiile erau mult mai dificile decât și-ar fi închipuit.

Situația era și mai agravată de neputința lui de a descifra care anume element nu funcționa. Nu reușea să treacă dincolo de impresia generală de dezordine și de sincronizare defectuoasă...

Regreta și foarte mult faptul că se lăsase convins de lordul Rockampstead ca piesa să fie reprezentată la Londra și nu la Manchester sau la Glasgow cum cerea tradiția. De altminteri nu era singurul care era în dezacord cu tatăl lui dane asupra acestui punct.

Dar lordul Rockampstead rămăsese inflexibil, în ciuda tuturor protestelor care se ridicaseră împotriva acestei hotărâri. Avea încredere în această piesă pe care o sponsoriza și voia ca prietenii săi cei mai apropiați să aibă posibilitatea de a asista la premiera de gală. N-avea răbdare să aștepte ca piesa să fie reprezentată vreme de șase săptămâni în provincie astfel ca în ziua când avea să ajungă la Londra, jocul actorilor să fie cu desăvârșire rodât.

Credea în *Astăzi și Mâine*. Era convins că va fi piesa de teatru cea mai remarcabilă a stagiunii. Astfel că voia să se bucure de succesul său, înconjurat de persoanele pe care le iubea și a căror judecată voia s-o cunoască. Nu avea deloc răbdare și Randal era convins acum că nerăbdarea

transferată în lumea spectacolului nu putea decât să ducă la eșec.

Dar zarurile erau aruncate: premiera lui *Astăzi și Mâine* trebuia să aibă toc pe 25 octombrie. Toate măsurile fuseseră luate ca seara de gală să devină într-adevăr un eveniment de excepție. Se pusese accentul pe o publicitate enormă și exista deja o listă de solicitări pentru rezervări de tocuri. Auspiciile păreau a fi favorabile, dar... Dar Randal era demoralizat!

Dacă măcar ar fi știut ce anume nu merge, poate n-ar fi fost atât de mâhnit. Dar nu înțelegea de fel ce se petrecea, și Bruce Bellingham tot așa. Munciseră amândoi atât de greu săptămâna trecută că întreaga lor energie li se epuizase. Când ajungeau acasă, noaptea târziu, îi doboră îndată somnul, astfel că nu mai aveau cum să reflecteze asupra felului cum se desfășurau lucrurile.

Exista o dificultate, Randal era conștient de aceasta, dar era incapabil să descifreze cauza. Sigur că da, avea convingerea că Lucille era cumva implicată – dar n-ar fi putut s-o acuze pe actriță de o vină anume.

Lucille își cunoștea textul, până în cele mai mici detalii; făcea întocmai ceea ce i se cerea; era mereu extrem de seducătoare și participase cu atâta zel la campania publicitară încât nimeni nu i-ar fi putut face nici cel mai mic reproș...

Cu toate acestea Randal avea impresia vagă că actrița nu mai era cea pe care o știa. Din seara în care Lucille îi dezlănțuise intențiile privind viitorul lor comun, nu mai rămăseseră singuri

decât cel mult câteva clipe. Și chiar și atunci, ea nu-i spusese decât niște banalități.

Câteodată actrița i se părea cumva încordată. Dar lucrul era de înțeles din moment ce lucra aproape douăsprezece ore pe zi. Or, fiecare dintre ei, la sfârșitul repetiției, era în întregime stors.

Nimeni nu s-ar fi plâns din pricina oboseli dacă lucrul ar fi înaintat mulțumitor; dar nici vorbă de așa ceva, Randal trebuia s-o recunoască.

Privind-o concentrat pe Lucille care repeta ultima scenă, încercă să-și dea seama ce anume nu mergea.

Actrița părea sigură de sine. Nu puteai să-i reproșezi nicio slăbiciune și cu toate acestea jocului ei îi lipsea ceva. Ce anume însă? se întreba Randal. Știa să bruce era la fel de perplex ca și el. Dar, tot ca și Randal, era incapabil să-și definească exact îngrijorarea.

Piesa în sine era deasupra oricărui reproș. După schimbările aduse celui de al doilea act, ca urmare a intervenției Șorelle, lucrarea lui era aproape desăvârșită. Îi era cu neputință să se mai gândească la vreo schimbare.

Da, lui Lucille îi revenea răspunderea, gândi Randal privind-o cum își lua rămas bun de la iubitul ei, rămânând apoi singură pe scenă. Perdeaua avea apoi să coboare și spectatorii, în fața acestei despărțiri tragice, trebuiau să fie mișcați până la lacrimi. Or, Randal nu încerca nicio emoție.

Bruce tocmai începuse să discute cu actorul care juca principalul rol masculin. Randal observă că în clipa respectivă Lucille se ținea, puțin de o

parte, cu brațele spânzurând fără vlagă, cu privirea ațintită drept înaintea ei. Înfațișarea femeii părea să exprime o disperare adâncă. Dar de ce-ar fi fost oare Lucille disperată?

Randal aruncă o privire ceasului; era ora zece și jumătate. Simți deodată că nu mai avea rost să întârzie pe acolo. Ieși fără să salute pe careva, dar îl rugă pe portar să-i comunice domnului Bellingham că plecase spre casă.

— Ați terminat pentru azi, domnule, nu-i așa? întrebă bătrânul.

— Eu unul, da - sper că și ceilalți, răspunse Randal. Dacă sunt la fel de satui de piesa asta ca mine, ar face bine să plece cât mai repede acasă ca să se culce și să uite de ea.

Paznicul începu să râdă.

— Nu vă descurajați, domnule, spuse el. În ziua premierei totul va merge bine.

Randal nu-și mai dădu osteneala să răspundă. Se îndreptă cu pași repezi spre mașină. De câte ori auzise cuvintele acestea: „Totul va merge bine în ziua premierei!”

— Ce scârțâie? Fir-ar să fie! Ce scârțâie? murmură Randal suindu-se în limuzina Bentley.

Îndreptându-se spre casă, simți deodată nevoia imperioasă de a discuta cu cineva.

Nu cu Lucille, nici cu Bruce, și cu atât mai puțin cu Edward - cu niciunul dintre cei pe care piesa îi obseda prea mult ca să mai poată avea vreun gând original în privința ei, dar cu cineva care nu era prins direct de toate problemele, acestea, cu cineva care-l iubea și în care putea avea încredere.

Jane, sigur că da, era persoana cea mai nimerită. Se ținuse de cuvânt. Nu mai revenise de fel la teatru din ziua în care rupseseră logodna și practic, ieșise din viața lui Randal.

Trebuia neapărat s-o vadă! Era atât de frumoasă, atât de distinsă, atât de echilibrată! Și avea fără îndoială să restabilească proporțiile reale ale situației. Repetițiile săptămânii trecute îl copleșiseră, la fel ca pe toți membrii echipei. Nu trăiseră decât pentru piesă. Se implicaseră prea mult în ea pentru a-și mai păstra luciditatea.

Randal apăsă accelerația și bătut toate recordurile de viteză care se stabiliseră vreodată pe traseul respectiv. Din fericire, circulația era destul de redusă, fiindcă ploua cu găleata. Lăsă în urma Hyde Park-ul și ajunse curând în Belgrave Square. Jane nu se aștepta să-l vadă, dar spera s-o găsească singură. Dar chiar și dacă va avea oaspeți, o va convinge să se retragă cu el într-un colțisor liniștit unde vor putea discuta. Unde-i va împărtăși necazurile sale, unde va gusta fericirea de a fi înțeles și iubit de o astfel de făptură...

Ieși din mașină și alergă spre portalul reședinței lordului Rockampstead. Sună și ușa se deschise.

— Domnișoara Crake e acasă?

— Bună seara, domnule, spuse șeful personalului de serviciu surâzând. Suntem foarte bucuroși să vă vedem, domnule. Nu ne-ați mai onorat de fel cu prezenta în ultima vreme.

— Da, într-adevăr, răspunse Randal încredințându-și paltonul unui servitor.

— Repetițiile se desfășoară mulțumitor,

domnule? întrebă șeful personalului. Suntem cu toții foarte nerăbdători să vedem premiera. Domnul baron a rezervat locuri la balconul al doilea pentru întreg personalul de serviciu.

— Sper că nu veți fi decepționați, răspunse Randal.

— Sunt absolut convins că nu vom fi, domnule; își mărturisi șeful personalului încrederea.

În vreme ce-l urma spre ascensor, Randal își spunea că și-ar dori să aibă și el o încredere la fel de mare.

— Domnișoara Jane în salonul dumneaei. Domnul baron lipsește. Va fi dezolat când va afla că ar fi fost posibil să vă întâlnească.

Randal n-avea cum îi răspunde că era bucuros că domnul baron lipsea, chiar dacă acesta era adevărul. Voia s-o vadă pe Jane și pe nimeni altcineva.

Salonul lui Jane armoniza de minune albastrul și argintiul. Lumânările care ardeau acolo creau o atmosferă calmă și voluptuoasă pe care Randal, ai cărui nervi erau atât de tensionați, o găsi liniștitoare. Lumina aceasta era foarte nimerită și din alt punct de vedere și când Jane, care era așezată la birouașul său, se răsuci spre Randal, acesta o găsi mai frumoasă ca oricând.

Purta o rochie de seară dintr-o muselină de mătase de un galben deschis, strânsă la talie de o curea încrustată cu pietre de poate culorile. Niște cercei frumoși de safir îi încadrau fata.

— Randal! striga ea cu o înfățișare încântată, în vreme ce alerga spre el cu brațele întinse. Chiar acum mă gândeam la tine, dragule. Ce te-a făcut

să vii încoace?

— Motivul nu e evident? Voiam să te văd, răspunse Randal.

Auzi uşa pe care şeful personalului o închidea în urma lui. Atunci, luând-o pe Jane în braţe, o strânse la piept.

— Sunt obosit şi îngrijorat, îi mărturisi el, cu obrazul lipit de al tinerei.

— Bietul meu Randal! spuse Jane cu un ton mângâietor. Vino să te așezi şi povesteşte-mi tot. Pun imediat să ți se aducă de băut.

Se lăsă condus până la divan, în apropierea focului, apoi o privi cum traversează încăperea ca să sune.

— Vom bea şampanie, decise Jane. Asta te va remonta şi apoi sosirea ta neaşteptată a stârnit în mine dorinţa de a mă distra.

Hotăra de una singură şi Randal era mulţumit că lucrurile mergeau de la sine. Bău şampanie şi, după cel de-al doilea pahar, simţi cum grijile încep să i se risipească. În atmosfera sinistră şi glacială a unui teatru în care se desfășurau, în condiții, proaste, repetițiile unei piese pe care el o scrisese nu se simțea de fel același om ca în acest salon, așezat în fața unui șemineu în care ardeau un foc de lemne, bând şampanie cu o femeie tânără şi foarte frumoasă care se străduia cât putea pentru a-l face fericit. Nu mai reușea nici măcar să-și explice sentimentul de descurajare şi de tristețe pe care-l încercase în după-amiaza aceea.

— Vorbește-mi despre tine, dragule, spuse Jane. Ce se mai aude cu femeia aceea îngrozitoare? Oh, cât o detest!

— Vorbești de Lucille? întrebă Randal cu o voce slabă, știind foarte bine la cine făcea Jane aluzie.

Și, deodată, fără să înțeleagă de ce, dorința sa de a-și încredința acestei femei necazurile îl părăsi.

Până la urmă, nu era chiar atât de ușor să-i împărtășești lui Jane problemele tale profesionale. Avea desigur să creadă că el, Randal, exagerează niște greutăți care se adună întotdeauna înaintea unei premiere.

— M-am săturat de teatru și de mine însumi, se auzi el spunând. Ce-ai mai făcut în ultimul timp?

— M-am gândit la tine. Nu-ți dai seama ce mult mi-ai lipsit. Pe zi ce trece o urăsc pe Lucille tot mai mult. Dacă participarea ei la piesa ta n-ar fi atât de necesară, cred că m-aș ruga lui Dumnezeu să facă astfel încât femeia asta să cadă pe fereastră și să-și rupă gâtul.

— Nu te mai gândi la ea și, mai ales haide să nu mai vorbim despre ea. Ai ieșit mult în lume? Pe cine ai mai întâlnit?

În chiar clipa în care punea aceste întrebări, știa nu era deloc interesat de răspunsurile posibile.

Un singur gând îi frământa spiritul: piesa de teatru. Ziua de lucru care de-abia se încheiase i se perinda din nou pe sub ochi. Hotărât lucru, repetiția nu ieșise ca - lumea. Ultima scenă fusese expediată și actul întâi trena, n-avea ritm. Va trebui să aibă o discuție serioasă cu Bruce.

Jane vorbea de zor și el n-avea nici cea mai

mică idee despre conținutul spuselor ei. Încercă deodată nevoia urgentă de a se reîntoarce la teatru și – dacă actorii n-ar mai fi fost acolo – de a se duce la Bruce acasă. Trebuia să discute problemele acestea și cu el. Nu putea să hotărască de unul singur.

— ...A fost într-adevăr deosebit de amuzant, încheie Jane.

— Chiar așa? întrebă Randal ca să creeze Impresia că relatarea lui Jane îl interesează.

— Dacă ai fi văzut ce mutră a făcut Diana. N-a știut cum să interpreteze această remarcă. Pentru o clipă a crezut că ar trebui să se supere apoi s-a hotărât s-o trateze ca pe o glumă. Bineînțeles că toată lumea sesizase adevărata intenție a celui care o făcuse!

— Da, bineînțeles, murmură Randal mecanic.

— Dragule, paharul tău e gol.

— Mulțumesc, am băut de-ajuns.

— Nu se poate! Sticla nu s-a golit nici pe jumătate. Doar n-ai să lași bunătatea de șampanie să se trezească, se indignă Jane umplându-i din nou paharul.

Randal simți că i se învârte capul. Își aminti că nu mâncase nimic toată ziua, cu excepția uni sandviș înfulecat în grabă, la ora prânzului.

Dacă s-ar duce acasă. Sorella i-ar pregăti o omletă și l-ar răsfăța cu cafeaua aceea delicioasă pe care numai ea știa s-o facă. Mda, poate că n-ar strica să plece și să-i ceară lui Bruce să vină în Park Lane...

— Scumpule, pari cam obosit!

— Da, cred că ar trebui să mă duc acasă și să

mă culc.

Randal dădu să se ridice când deodată Jane își părăsi locul, se așeză lângă el și, înconjurându-l cu brațele, își lăsă capul pe umărul său.

— Bietul meu Randal, muncești prea mult, spuse ea cu tandrețe.

Simți degetele tinerei femei mângâindu-i fruntea. Apoi degetele zăboviră pe ochii săi obosiți, îi urmăriră conturul obrazilor și îi cuprinseră gâtul; cu o înflăcărare pe care nu i-o știuse, Jane își apăsă acum buzele pe ale lui.

Câteva clipe, reuși să reziste acestor săruturi fierbinți. Era prea prins de necazurile sale ca să-și mai poată permite și niște zbenguieri amoroase. Dar destul de repede dezmiardările lui Jane treziră în el o dorință irezistibilă.

Făptura aceasta care se lipea de el era Jane – acea Jane care i se păruse de atâtea ori rece și distantă și care, la începutul cunoștinței lor reprezentase pentru el un fel de idee! inaccesibil. Răspunse mângâierilor și simți, în același moment, cum femeia se strânge și mai mult în ei. Flacăra roșie a senzualității îi cuprinse pe amândoi și Randal uită temerile care îl măcinaseră. Nu mai exista acum decât patima sa dezlănțuită și trupul acela de femeie care i se dăruia...

* * *

Două ore mai târziu, Randal cobora încet scara. În holul cel mare nu se afla nimeni, cu toate că luminile erau aprinse. Paltonul său se găsea pe un scaun. Îl îmbracă și părăsi casa în tăcere.

De abia când se așeză la volanul Bentleyului, începu să înțeleagă ce se petrecuse. Câteva clipe, simți că o urăște pe Jane fiindcă distrusese una din ultimele lui iluzii. O crezuse diferită de celelalte semene ale ei. Neîndoielnic că văzuse în ea femeia ideală pe care dintotdeauna o căutase fără s-o poată defini.

Dar trebuia să recunoască acum că Jane nu întrupa idealul acela, că se înșelase în privința ei. Era într-adevăr o femeie frumoasă și seducătoare, dar nu, era femeia unică. Semăna cu toate celelalte femei frumoase pe care le avusese cu atâta ușurință și care nu-l iubiseră niciodată pentru ceea ce era Randal ci doar pentru virilitatea lui.

Măcar dacă și-ar putea da seama ce anume voia, își spuse – a câta oară?

— Randal. Dacă *ar* reuși să-și exprime limpede dorințele. Dar acel ceva pe care-l căuta de atâta vreme rămânea de neatins, cum se întâmpla uneori cu intriga unei noi piese care-i străfulgera închipuirea ca după aceea să se piardă la fel de repede. Un fior îl străbătea atunci, aidoma cu cel pe care-l simțea când vedea pentru prima oară o femeie despre care credea că ar putea să o iubească; apoi dintr-odată vraja căreia îi căzuse pradă se risipea și se regăsea din nou singur, teribil de dezamăgit.

Da, sentimentul acesta de dezamăgire îi fusese prezis de Sorella. „Dacă vă însurați cu ea, veți fi dezamăgit”.

Cuvintele acestea răsunau încă în urechile sale și-și reaminti acum că nu-i făcuseră atunci

nicio plăcere. Dar acum, își dădea seama că fata avea dreptate. Era decepționat de Jane. Fiindcă trădase imaginea pe care și-o făcuse despre ea.

Și nu tot Sorella era cea care spusese: „Oamenii sunt atât de egoiști”?

Acesta era chiar adevărul. Într-un fel, Jane era și ea o egoistă. Nu se așteptase la atât de multă „generozitate” din partea ei și, acum, era obligat să accepte ca iarăși nu mai avea la ce să spere...

Viața lui i se înfățișa ca un pelerinaj! I se părea că umblă pe un drum întortocheat pe care trebuie să-l urmeze până la capăt. Uneori, credea că și-a atins ținta – după o el, apă de răgaz, trebuia să se supună evidenței: se înșelase din nou! Ținta râvnită se dovedea a nu fi decât un miraj.

Era aidoma unui pelerin care căuta drumul ce ducea către lăcașul de cult al unui Dumnezeu necunoscut care nu-i trecut pe nicio hartă a cugetului. Un miraj: aceasta „fusesse Jane pentru el.

Decepționantă, egoistă. Cuvintele acestea îl obsedau. Adormi repetându-le în șoaptă și, când se trezi, erau tot pe buzele sale.

Hoppy intră în camera lui înainte chiar ca Randal să-și fi început micul dejun.

— Sunt dezolat că trebuie să vă deranjez atât de dimineață, domnule Randal, dar trebuie să-mi semnați hârtiile astea. Nu v-aș fi deranjat dacă nu erau atât de urgente.

— Dă-le încoace.

Randal își așternu semnătura fără măcar să vadă despre ce era vorba, ceea ce nu prea intra în

obiceiurile sale, doar dacă nu era foarte grăbit sau îngrijorat. Astfel că Hoppy îl privi cu o expresie neliniștită.

— Vreo problemă, ceva? întrebă ea.

— Am avut noi vreodată probleme? i-o curmă Randal imediat.

De-abia atunci Hoppy se convinge că exista într-adevăr o anume dificultate. Dar cum avea suficient de mult tact, nu mai insistă. Se mulțumește să adune hârtiile și părăsi încăperea.

O jumătate de oră mai târziu, când Randal ieși din cameră, dădu de Sorella care-l aștepta în hol. Purta un mantou nou și tocmai își puneă o mică beretă verde care se asorta cu rochia. A

— În dimineața asta, pot să vă însoțesc? întrebă ea cu un aer melancolic.

— Dacă vrei, răspunse randal absent.

Coborâră cu ascensorul fără să vorbească de fel. Ajunși în mașină, fata se interesă cu delicatețe:

— Azi avem repetiție generală, nu-i așa? Randal mormăi un răspuns și se strecură cu tupeu printre mașinile care se îmbulzeau pe Park Lane.

— Aș putea să vă spun ceva? întrebă Sorella după câțva timp.

— În legătură cu piesa? Dacă vrei să-mi spui că scârțâie ceva, află că știu și eu treaba *asta*.

— Mi-am dat seama că știți. Am fost și eu la teatru, ieri după masă. Am stat până la ora șase, apoi Hoppy mi-a cerut s-o însoțesc acasă. Din cauza asta am plecat.

— Și la ce concluzii ai ajuns, domnișoară? Vorbea într-un fel caustic cum n-o mai făcuse

demult. Sorella se mulțumi să-l privească pe furis și continuă, calmă:

— Lucille e îngrijorată și nefericită.

— Ei bine, dacă e, nu sunt eu de vină. Randal se gândi la săptămâna care se încheia. Nu, n-avea să-și reproșeze ceva anume care ar fi putut să provoace nemulțumirea lui Lucille. Se purtase cât se poate de drăguț cu ea. Îi arătase mereu afecțiunea și considerația cuvenită.

Hotărât lucru, dacă actrița era nefericită, nu el trebuia făcut răspunzător. Probabil că Sorella un înșela. Nu era totuși prea convins de asta întrucât rareori se dovedea că tânăra n-are dreptate.

— Poate că Edward ar fi în stare să descopere ce-o preocupă atât de mult, sugerează Sorella. Și el a observat că lucrurile, nu merg bine. L-am auzit ieri spunând cuiva: „Dacă aș ști măcar ce o frământă pe Lucille. Tace și atunci când nu spune nimic, înseamnă că e grav”.

Randal recunoscuse îndată temeiul acestor spuse. Actrița era foarte tăcută în ultima vreme. Tocmai ea care în general era atât de volubilă încât era cu neputință să-i ignori prezența. Domina” totul. Pe scenă n-o vedeai decât pe ea. Randal își dădu seama că se apropiase cumva de miezul problemei.

Contase pe Lucille ca pe o profesionistă capabilă să ducă greul piesei de la un capăt la celălalt. Rolul lui Marlene fusese scris pentru o actriță cu personalitate foarte pronunțată. Fără să-și dea seama, scrisese această piesă pentru Lucille cu toate că nu era deloc sigur, la acea

dată, că ea avea să interpreteze rolul principal. Doar prezența unei actrițe care să domine pe toți cei implicați în acțiune putea asigura succesul piesei.

Dar, Lucille își spunea replicile, se mișca întocmai cum i se cerea, însă o făcea fără să se implice ca altă dată. Dar *sufletul* și *trăirea* ei puteau face din *Astăzi și Măine* un succes.

Sorella avea dreptate, perfectă dreptate. Și cu toate acestea, din răutate, Randal refuza s-o recunoască în fața ei. Nu mai schimbară decât două, trei cuvinte până când ajunseră la teatru și Randal o părăsi pe tânără de cum pătrunseră în clădire. Închipuindu-și că Sorella avea să traverseze culisele pentru a-și ocupa obișnuitul loc în fosa orchestrei, bărbatul se grăbi să ajungă la etajul întâi unde se găsea cabina lui Lucille.

Bătrâna Maggie, costumiera ei, era prezentă. Toată lumea o iubea, cu toate că se putea transforma într-o diavoliță neagră-n cerul gurii atunci când era furioasă sau când găsea că Lucille nu era îndeajuns de amabilă. Toate luminile erau aprinse. Un foc de lemne ardea răspândindu-și reflexele și mireasma frustă. La cea din urmă se adăugau mirosul nenumăratelor flori care împodobeau încăperea și aroma suavă a apelor de toaletă ale lui Lucille.

— Domnul Jepson a sosit, Maggie? întrebă Randal.

— Bună ziua, domnule Gray, răspunse Maggie. Da, acum o clipă era aici. Cred că trebuie să fie pe undeva prin apropiere.

În aceeași clipă, Randal auzi zgomot de pași

pe coridor. Era Edward Jepson.

— Edward, trebuie neapărat să stăm de vorbă, exclamă Randal.

— De acord, bătrâne. Există o cabină goală pe care am rechiziționat-o pentru folosința mea personală. Știi cu câți oameni trebuie să am de-a face când se pune în scenă o piesă. Și, Lucille nu suportă să discutăm afaceri în cabina ei; afirmă ca asta creează o ambianță proasta.

Edward îl introduse pe Randal în încăpere. Era cu totul diferită de cea a lui Lucille. Tot mobilierul era alcătuit dintr-o masă de lemn și de două scaune care se reflectau de nenumărate ori în oglinzile acoperite de praf care erau atârinate pe pereți.

— N-am avut încă timp s-o mobilez, se scuza Edward cu un surâs. Dar n-am uitat esențialul.

Scoase o sticlă de whisky dintr-un dulap îngropat în perete și așează două pahare pe masă.

— Servește-te, spuse el.

— E încă prea devreme pentru mine, răspunse Randal.

— Oh! puțină tărie nu strică, zise Edward servindu-se cu două degete de whisky pe care le sorbi dintr-o înghițitură. Și acum, spune-mi în problemă ai?

— Eu ar trebui să pun această întrebare, implică Randal. Ce se întâmplă cu Lucille?

Edward își încruntă sprâncenele, neștiind pentru început ce să răspundă - apoi se hotărî să n-o mai lungească.

— Aș da oricât să știu răspunsul!

— Grăbește-te să-l găsești. Măine are loc

premiera. Dacă reprezentațiile se vor desfășura ca repetiția de ieri, la sfârșitul săptămânii putem să închidem teatrul.

— Și ce-i reproșezi lui Lucille? întrebă Edward cu prudență.

— Că se mulțumește să-și debiteze textul. Și tu știi la fel de bine ca și mine că atâta nu-i de-ajuns. Marlene e un personaj ieșit din comun. Personalitatea ei e atât de accentuată că nimeni n-o poate trece cu vederea. Lucille, prin prestația ei, nu doar că trebuie să-i depășească pe toți ceilalți dar mai trebuie să subjuge și publicul, altminteri acesta va părăsi sala înainte de sfârșitul spectacolului. Ai înțeles?

— Ai vreo idee despre ce anume ar putea s-o neliniștească? întrebă Edward.

— Dacă prin asta vrei să lași să se subînțeleagă că eu aș fi de vină, răspunsul este nu. I-am satisfăcut toate pretențiile, absolut toate.

Edward își îngusta ochii și-l privi țintă pe Randal.

— Ai putea să-mi precizezi ce înțelegi prin „absolut toate”?

— Lucille ar putea să ți-o explice oricând dorești

— Înțeleg.

Edward își puse un al doilea pahar de whisky.

În momentul acela auziră râsunând pasul lui Lucille pe coridor. Zgomotul era inconfundabil. Actrița intră în cabina ei trântind zgomotos ușa.

Edward își goli paharul și așează din nou sticla de whisky în dulap.

— Ai face bine să te duci să vezi ce se

întâmplă pe scenă și să mă lași singur cu ea, spuse el.

Randal îl văzu îndepărtându-se pe coridor și intrând în cabina lui Lucille fără să bată. O clipă mai târziu, Maggie ieși și rămase în apropierea ușii, lipită de perete, cu o expresie de nemulțumire pe față. Nu suporta de fel să fie rugată s-o lase singură pe Lucille. Lua întotdeauna aceasta drept o jignire personală. Randal aștepta câteva minute, apoi coborî scara care te ducea la scenă.

Eroina nu apărea în actul întâi decât la capătul unui sfert de oră. Repetiția generală începuse relativ bine, dar Randal era nervos. Aștepta ca Lucille să-și facă intrarea, întrebându-se dacă jocul ei va fi la fel de impersonal ca până acum, sau dacă Edward va fi reușit în dubla lui tentativă: de a descoperi ce anume o frământă și de a o liniști.

Când sosi momentul intrării sale în scenă, Lucille tot nu apăruse. După câteva clipe de așteptare, vocea regizorului făcu să răsunе teatrul:

— Domnișoară Lund, vă rugăm să poftiți! Domnișoară Lund, vă așteptăm!

Actorii – și așa destul de nervoși, păreau acum cu desăvârșire demoralizați. Randal le înțelegea foarte bine starea de descurajare. Bruce care își trecea iar și iar degetele prin păr, trânti deodată manuscrisul pe podeaua scenei.

— Unde-i Lucille? strigă el nervos.

Nimeni nu răspunse. Toți așteptau. Imaginea amintea de un mecanism mare oprit brusc în

mișcarea lui.

— Unde-i Lucille? repetă Bruce la fel de răstit răsucindu-se spre Randal.

— Mă duc să văd ce anume se întâmplă, răspunse acesta.

O luă în lungul primului rând de fotolii ale orchestrei în direcția intrării artiștilor. Sorella ședea chiar la capătul rândului. Privea spre scenă și nu-l văzu apropiindu-se până în clipa în care Randal ajunsese în spatele ei. Fata se răsuci spre el și se ridică îndată. Tocmai în acel moment, unul dintre salariații administrativi ni teatrului care înainta prin intervalul dintre rânduri în direcția Sorellei întrebă.

— Dumneavoastră sunteți domnișoara Forest? Sunteți chemată la telefon.

— Eu? întrebă Sorella cu o expresie de surpriză pe față.

— Apoi, privindu-l pe Randal: Mă întreb cine ar putea fi?

— Probabil că Hoppy, făcu acesta.

— Oh! bineînțeles, zise Sorella surâzând și începu să urce intervalul.

Biroul direcției era plin de lume. Salariatul care o căutase pe Sorella îi arătă telefonul. Cum se gândise Randal, vocea lui Hoppy răsuna în receptor:

— Dumneata ești, Sorella?

— Da, domnișoară Hoppy... Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te întorci imediat acasă. Imediat, ai înțeles? E foarte important. Cineva te așteaptă.

— Cine anume?

Sorella o înțelegea cu mare greutate pe Hoppy

fiindcă oamenii din jurul ei discutau aprins.

— N-am cum să-ți comunic asta la telefon, răspunse Hoppy cu o voce pe care Sorella o găsi ciudată.

— Sar într-un taxi și mă-ntorc cât se poate de repede, o asigură Sorella.

Închise telefonul și mulțumi salariatului care o anunțase. Înainte de a ieși din teatru, aruncă o ultimă privire spre scena. Actorii, nemișcați, așteptau în continuare, la fel de abătuți. Doar Bruce își manifesta deschis neliniștea. Măsura scena în lung și în lat și își trecea neconținut grebla degetelor prin păr.

Sorella scoase un mic oftat. Ar fi vrut să rămână pentru a vedea cum aveau să decurgă în continuare lucrurile. Știa cât de important era pentru Randal ca Lucille să facă tot ce se aștepta de la ea.

Tânăra oftă din nou. N-avea cum să aștepte. Hoppy îi ceruse doar cu atâta insistență să revină grabnic acasă.

„Trebuie să fac cum mi-a cerut” gândi Sorella, și ieși cu un pas hotărât, l-ar fi plăcut ca Randal să fie aici astfel încât să-i poată arunca o ultimă privire înainte de a ieși.

CAPITOLUL 14

„AM UCIS!”

Când Edward intră în cabină, o făcu pe Maggie să înțeleagă că dorea să rămână singur cu Lucille.

— Nu mai avem timp, trebuie să... încep costumiera, dar bărbatul i-o reteză cu brutalitate.

— Întinde-o de aici! se răsti el.

Maggie ieși pe coridor bombănind și trânti ușa după ea. Lucille se întoarse spre Edward ridicând din sprâncene cu un aer mirat:

— Ai vreo problemă?

— Da.

Actrița așeză tubul de fard pe care-l ținea în mână pe măsuta de toaletă.

— Care anume?

Edward crezu că distinge o nuanță de îngrijorare în vocea ei.

— Dacă e să spunem lucrurilor pe nume, scumpo, e vorba de tine.

I se păru că pe fața actriței apare expresia unei ușurări.

— ...Ți-ai interpretat foarte prost rolul, în timpul repetițiilor, îngerașule, continuă el, și nu sunt singurul care am observat-o.

— „Foarte prost”?

— Lucille se ridică cuprinsă de mânie.

— N-ai dreptul să vorbești așa. Cunossc textul cât se poate de bine și fac absolut tot ceea ce Bruce și Randal îmi cer.

— Dar rezultatul iese prost - asta pentru că te mulțumești să faci ceea ce-ți cer și nimic mai mult.

Și, știi la fel de bine ca și mine, că atâta nu-i de-ajuns și că publicul va fi, mâine seară, de aceeași părere.

— Vorbești prostii, ripostă Lucille, agresivă.

Edward oftă și mâinile sale, înfipite adânc în buzunar, făcură să clinchetească mărunțișul de acolo. Experiența lui în materie de Lucille, îi spunea că deocamdată era bine să tacă.

Întorcându-i spatele, actrița se îndreptă către celălalt capăt al spațioasei încăperi. Purta halatul de un alb pe care și-l puneă întotdeauna când se machia. Puritatea albului îngemănată cu severitatea croielii îi dădeau lui Lucille o înfățișare neobișnuit de tânără. „Seamănă, acum, cu o fată care se duce la prima ei împărțășanie”, gândi el. Când femeia se întoarse, Edward fu izbit de expresia neliniștită a chipului ei.

— Lucille, drăguț, ce se petrece cu tine? întrebă el cu o voce gravă și afectuoasă.

Actrița își ridică ochii spre el apoi își răsuci mâinile într-un fel ciudat, de parcă ar fi vrut să și le frângă.

— N-am cum să-ți spun, Edward.

— Ascultă, scumpo, dacă ești neliniștită sau te afli în vreo încurcătură, e momentul să faci apel la mine. Acesta-i rostul meu aici, să veghez asupra ta, să țin lupii la distanță, oricare vor fi fiind aceștia.

Lucille scoase un sunet care semăna cu un suspin sau cu un răs înăbușit.

— Nu-i vorba de asta, Edward.

— Credeam că poate Randal a...

— Nu, nu! strigă femeia. Nu-i vorba de

Randal. N-are niciun amestec cu treaba asta.

Avea o înfățișare înspăimântată. Edward, întinzându-și brațele sale puternice, o apropie de el.

— Ascultă, micuț, trebuie să-i spui bătrânului tău prieten ce te frământă. Oricare ar fi problema ta, am să găsesc o soluție, ți-o promit. Există foarte puține probleme pe care nu le-aș putea rezolva atunci când îmi pun mintea la contribuție.

— Pe aceasta n-ai cum o rezolva, oricât te-ai strădui.

O clipă, păru că e pe punctul de a ceda strânsorii puternice și părintești a brațelor lui Edward. Își lăsa capul pe umărul său, apoi însă își îndepărtă prietenul cu un gest grăbit și se îndreptă spre scaunul așezat în fața măsuței de toaletă. Se prăbuși pe el și începu să examineze înfrigurată chipul care o privea din oglindă.

Chiar și în starea aceea de extremă neliniște, tot era foarte frumoasă. Se așteptase să descopere un chip cu o expresie răătăcită, desfigurat de spaimă, dar dimpotrivă oglinda reflecta imaginea unei femei foarte frumoase a cărei piele avea culoarea delicată a unei petale de trandafir. Ochii ei, mari și fermecători, nu exprimau parcă decât gravitatea simulată a unei eroine de film și gura sa, în loc ca să fie crispată de durerea morală, avea un ce provocator.

— Ei bine? stârni Edward, simțind că se apropie momentul adevărului.

Brusc, Lucille se hotărî să vorbească.

— Dacă vrei să știi cu orice preț adevărul, poftim... Am omorât un bărbat.

Înainte de a răspunde, Edward făcu iar ca monedele acelea să clinchetească.

— Și cum ai procedat, îngerașul meu?

— L-am ucis... înțelegi? L-am ucis!

Edward își scoase una dintre mâini din buzunare pentru a-și scărpinga meditativ vârful nasului.

— Un bărbat pe care-l cunosc?

Buzele lui Lucille se crispară.

— Soțul meu.

Acum însă, Edward rămase stupefiat.

— Soțul tău? repetă el încet. Ce-ar fi, dacă mi-ai povesti totul de a început, draga mea? Unde l-ai găsit, cum se numește, și toate celelalte...

Lucille își povesti deci viața. Mutismul o părăsise. Dimpotrivă, cuvintele năvăleau acum de pe buzele sale ca o undă pe care parcă n-o mai putea stăvili. Îi relată lui Edward împrejurările în care se măritase cu Beau la vârsta de douăzeci de ani. Îi spuse cât de mult își iubise, la început soțul, dar și ce iad devenise viața ei după încheierea căsătoriei.

Povesea totul cu simplitate și n-avea nevoie să exagereze defel ca să-l facă pe Edward să înțeleagă cât de mare fusese amărăciunea ei, când, angajată împreună cu Beau de trupe de mâna a șaptea, turneele acestora o obligaseră să cutreiere neconținut provincia. Impresarul înțelegea lesne tot chinul acestor călătorii: nopțile nesfârșite pe banchetele prea tari ale vagoanelor de clasa III-a; orele lungi de așteptare în gările bântuite de curent; lipsa de confort a hotelurilor la care trebuia să tragă din pricina strâmtorării.

Edward își imagina foarte bine ce simțăminte de tristețe și de părăsire trebuise să fi încercat Lucille. Dar înțelegea de asemeni și de ce Beau își căutase consolarea în băutură.

Apoi actrița, continuându-și povestea, îi explică lui Edward că-l crezuse mort pe Beau, până în clipa în care acesta apăruse pe neașteptate la Savoy.

— Mi-a cerut o sută de mii de dolari, spuse ea. Și cum am refuzat una ca asta, m-a amenințat că va încredința ziarelor povestea vieții mele. Știa foarte bine ce vârstă am și știa la fel de bine cum va primi opinia publică dezvăluirile cu pricina și daunele pe care am să le sufăr. Mă pusese cu spatele la zid. În prima seară am reușit să mă scap de el. Înainte de a pleca, mi-a golit portmoneul și m-a avertizat că avea să revină a doua zi. Eram complet disperată, Edward.

Chiar și dacă i-aș fi dat cei o sută de mii de dolari, care reprezintă o parte destul de însemnată a economiilor mele, nu eram deloc convinsă că odată cu banii în buzunar avea să-și țină gura. Ar fi putut oricând să dezvăluie secretul împins de nevoia de bani – îi cheltuie atât de repede! – sau doar de dorința de a-mi face rău. N-am închis un ochi toată noaptea, chinuită de presimțiri sumbre și, în zori, decizia mea fusese luată.

Lucille se întrerupse. Bărbatul observă că-și strângea mâinile cu atâta putere că articulațiile i se albiseră.

— ...Era o hotărâre crudă, îngrozitoare, lucru de care-mi dau seama acum. Dar în clipa în care am luat-o. nu mă gândeam decât să mă scap de el

și să-l fac să tacă pentru totdeauna.

— Și ce-ai făcut? Cum ai procedat?

Lucille fu străbătută de un fior.

— Aproape că nu îndrăznesc să-ți spun. Pesemne că eram nebună dar voiam să termin odată cu el, nu doar pentru că mi-era frică, dar și pentru că îl uram. Reprezenta tot ce cunoscusem mai murdar și mai josnic în viața mea, un coșmar îngrozitor din care reușisem să evadez și pe care – crezusem pentru totdeauna uitat. Prezența lui îmi reamintea toate clipele odioase pe care a trebuit să le trăiesc. Mi se părea că sunt iarăși femeia aceea vrednică de milă și actrița acea slabă de ordinioară.

Când te-am întâlnit, ai reușit să-mi schimb existența. M-ai schimbat și pe mine însămi. Nu mai puteam deci să suport să redevin artista aceea de altă dată, fricoasă și mediocră.

— Cum ai procedat? repetă Edward

Răsunară niște lovituri puternice în ușă apoi răsună și vocea cea tăioasă a regizorului. Nici

Edward nici Lucille nu dădură niciun, fel de atenție acestui amănunt. Rămaseră tăcuți câteva clipe apoi, după ce respiră adânc, Lucille îi răspunse lui Edward.

— În timpul războiului, am cunoscut un farmacist care s-a îndrăgostit de mine. Nu cred că ți-l amintești. Îl vedeam foarte rar dar omul era nebun după mine. De altminteri întregul său comportament era oarecum anormal. Fără îndoială că acest lucru se datora orelor îngrozitoare pe care le trăise când Polonia fusese cotropită de nemți.

Avea convingerea că nemții aveau să invadeze mai devreme sau mai târziu și America și mă sfătuiesc să mă sinucid când evenimentul se va produce; n-avea rost să încerc să fug undeva, fiindcă ei, aveau să cucerească totul. Îmi vorbea ore în șir despre torturile la care ne vor supune naziștii după ce vor supune întreaga lume. Cu prilejul uneia dintre aceste sinistre profeții, mi-a dăruit un mic tub ce conținea morfină și m-a obligat să jur că-l voi păstra mereu asupra mea. Conținea șase comprimate. Mi-a spus că două comprimate reprezentau deja o doză mortală dar mi le dădea pe toate șase pentru cazul că aș fi vrut să le împart cu o făptură dragă.

— Îmi închipui că se gândea la el însuși. Am acceptat morfina, pe care am închis-o în sipetul meu cu bijuterii și am încetat curând să-l mai văd pe acest individ ale cărui interminabile povești de groază începuseră să nu-i plictisească. M-am gândit că morfina e în siguranță acolo unde o pusesem și nu i-am mai schimbat de fel locul. Nu știi niciodată când ai nevoie de așa ceva.

— Deci asta i-ai dat lui Beau?

— Întocmai. Am mărunțit cele șase pastile și le-am introdus într-o sticlă plină pe jumătate de whisky. Am agitat apoi totul, și pulberea s-a dizolvat complet.

— Și Beau a băut această mixtură?

— Nu știu. Când a revenit a doua zi ca să-și ia banii i-am spus că-mi dau toată osteneala să strâng suma, dar că lucrul nu era posibil de azi pe mâine, l-am dat cincizeci de dolari și l-am poftit să revină la sfârșitul săptămânii. Bineînțeles, a vrut

să bea ceva. Nu era în stare să reziste un moment fără să aibă un pahar la îndemână. Generoasă, l-am servit îndată cu un whisky, cu care ocazie sticla de pe masă s-a golit până la ultima picătură. Când și-a terminat paharul și mi-a cerut în continuare de băut, am scos din bar sticla cea plină pe jumătate în care dizolvasem morfina. „Aștept o vizită și n-am niciun chef să fi văzut pe aici. Dacă vrei să mai bei, ia sticla cu tine și întinde-o cât mai repede. (Beau n-a mai știut niciodată ce e aceea mândrie sau amor-propriu când era vorba de alcool. Și-a vârât deci sticla în buzunarul paltonului și s-a îndreptat spre ușă. Înainte de a ieși mi-a spus: „Am să revin”, după care a dispărut.

— La început am fost prea uimită de îndemânarea cu care-mi dusesem planul la îndeplinire ca să mă mai gândesc și la altceva. Apoi au început remușcărilor. Nu puteam să-i interzic minții să nu-mi aducă iar și iar în fața ochilor imaginea unui Beau destupând sticla și gâlgâindu-i conținutul. Mă întrebam și care vor fi fiind senzațiile sale când morfina își va face efectul. Și de-atunci, mă gândesc fără contenire la aceasta.

Lucille își ascunse chipul în mâini.

— ...Nu mai pot dormi, Edward. N-am mai dormit din seara aceea.

Edward își așază mâna pe umărul femeii.

— Biata de tine! De ce nu mi-ai spus mai de mult toată povestea?

— Mi-a fost teamă... și...

— Bine, bine! Dar acum te rog să mă ascuți...

începu Edward hotărât.

Se bătu din nou în uşă.

— Domnişoară Lund, vă rugăm foarte mult...

— De la bun început, continuă Edward fără să ia în seama insistenţele regizorului, vreau să-ţi spun că după părerea mea morfina luată cu whisky nu omoară! Trebuie să vorbesc îndată cu un medic dar, dacă bine-mi amintesc, alcoolul acţionează ca un antidot.

— Crezi deci că Beau nu e mort? strigă Lucille. Oh! Edward! Dacă n-a murit, aş fi atât de fericită... aş fi nemaipomenit de fericită! Remuşcărilor acestea nu m-ar mai chinui şi...

— În orice caz, ideea care ţi-a intrat în cap cum că ai fi o asasină e absolut nejustificată, afirmă ritos Edward. Acum, draga mea, am să-ţi spun şi în ce fel am să procedez. Am să telefonez unui prieten de-al meu care lucrează la Scotland Yard şi să-l rog să dea de urmele lui Beau Brittain care a ieşit curând de la închisoare unde a ispăşit o pedeapsă pentru omucidere din culpă. În câteva ore poliţia va fi în măsură să ne spună dacă mai trăieşte sau nu.

— Oh! Edward! Ce bine ar fi dacă ar trăi! l-aş da banii pe care mi-a cerut şi aş face tot ceea ce mă sfătuieşti - doar să nu mai fiu chinuită de insomniile acestea îngrozitoare de care am avut parte în săptămâna din urmă.

— Biata de tine! făcu bărbatul, cu mâna aşezată pe umărul lui Lucille.

— Eşti un adevărat prieten, Edward. Mă simt deja mai bine. Greutatea care mă strivea parcă s-a mai uşurat.

— Nu te mai gândi la povestea asta nefericită. Urcă pe scena și încearcă să joci mai cu suflet. O datorezi lui Randal. E grozav de neliniștit din pricina aceasta.

— Nu sunt în stare să joc. Trebuie să mă gândesc tot timpul la Beau. După ce vei fi absolut sigur că nu e mort, poate că situația se va schimba, dar pentru moment am impresia că mă comport ca un automat. Pot să-mi spun textul, pot să fac tot ce mi se spune să fac, dar mi-e cu neputință să exprim, să transmit sentimentele pe care Marlene ar trebui să le trăiască. Singurul lucru care va fi prezent în cugetul meu este că am ucis un bărbat, un bărbat pe care într-o anumită perioadă a vieții mele l-am iubit și care a fost soțul meu vreme de trei ani.

— Ajunge! se încruntă Edward. În felul acesta ai să te îmbolnăvești. Promite-mi că ai să mă lași să mă ocup de afacerea asta. Te asigur ca nimic din ceea ce-ți închipui nu-i adevărat. Oamenii nu mor chiar așa de ușor.

— Și dacă trăiește, ce trebuie să facem?

Edward îi arunca o privire pătrunzătoare.

— Asta e o întrebare la care ar trebui să-ți răspunzi singură, nu-i așa?!

— Dacă trăiește... am... am să divorțez.

— Lucru care nu va fi prea ușor de realizat, mai ales fără publicitate...

— Știu, dar cu toate acestea am s-o fac.

— Din pricina lui Randal?

— Din pricina lui.

Cu mâinile în buzunare, Edward înaintă până la fereastră. Privi câteva clipe fațadele decolorate

ale clădirilor de peste drum.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai să te măriți cu un alt bărbat decât mine.

— Edward!? strigă Lucille cu o uimire neprefăcută.

Edward se răsuci spre ea, cu un surâs amar pe buze.

— N-am încetat să te iubesc din ziua în care te-am văzut prima oară. Nu știai aceasta?

— Dar nu mi-ai spus niciodată nimic. Nici măcar n-ai făcut vreo aluzie.

— Ne înțelegeam destul de bine și așa și cum credeam că sunt totuși cu mult mai în vârstă ca tine, mi s-a părut mai potrivit să nu-ți vorbesc despre asta. Dar acum nu mai sunt la fel de convins că voi reuși să rămân același „frate mai mare” de altă dată.

— Oh, Edward!

Lucille, cu ochii scăldați în lacrimi, se ridică și se îndreaptă spre Edward. Se priviră câteva clipe, apoi femeia își strecură brațul sub al lui.

— Individ nesuferit ce ești! Îl certă ea, emoționată. De ce ai tăcut atâta vreme?! Trebuie că te-am rănit de multe ori... Toți acești bărbați... și acum Randal.

— Da, acum, Randal, repetă Edward, dezamăgit.

— Mă gândeam să devin producătoare de filme în ziua în care m-aș fi simțit prea bătrână ca să joc rolurile care mi s-au încredințat întotdeauna. Randal, tânăr autor dramatic la modă, destinat unui viitor strălucit, mi s-a părut a fi soțul ideal. Dar, desigur, m-am gândit că vei fi

alături de mine deoarece, și o știi la fel de bine ca mine, nu sunt în stare de nimic fără tine.

— Adevărat?

Edward părea mulțumit dar Lucille continuă:

— De ce mă lași să vorbesc astfel? spuse ea îndepărtându-se brusc de Edward. Încerci, probabil, să mă îmbărbătezi. Mă minți ca să mă faci să uit că l-am ucis pe Beau. Sunt o asasină, Edward, orice ai spune. Că e vorba de Randal, de tine sau de indiferent care alt bărbat... care dintre voi ați putea iubi o asasină?

Lucille se prăbuși pe un scaun și începu să suspine. Edward, care, vorba vine, n-o văzuse niciodată plângând, se aplecă și îi șterse lacrimile cu batista.

— Haide, haide, îngerașule, nu te mai frământa atât...

Brusc, ușa se deschise, lăsându-l pe Randal să intre.

— Ce se întâmplă, Lu...

Edward se răsuci spre el.

— Lucille nu prea se simte bine. Deocamdată nu poate să joace.

— Dar o așteptăm cu toții. Ascultă, Edward, știi cât de importantă e repetiția aceasta.

Edward țâșni în sus.

— Îmi dau perfect de bine seama de importanța repetiției de azi, pronunță el rar și apăsător, și cunosc la fel de bine și măsura în care succesul piesei depinde de Lucille dar lăsați-o să-și revină.

— Apoi, coborându-și vocea încât să nu fie auzit decât de Randal, adăugă: Și acum, ieși,

tinere nerod, și lasă-ne singuri!

Ziua începuse rău și atmosfera devenise tot mai încărcată odată cu scurgerea orelor. Actorii erau extrem de contrariați de întârzierea nemaiauzită a lui Lucille. Se stăpâneau cu greu și când, în sfârșit, Lucille anunță că era gata să intre în scena, Randal și cu Bruce trebuiră să se rețină serios ca să împiedice un conflict.

Emoțiile pe care le încercase Lucille o lăsaseră fără putere. Își interpreta rolul mașinal, fără să comită erori dar făcând din Marlene un personaj atât de lipsit de viață și de farmec încât ai fi putut să te întrebi de ce Astăzi și Mâine mai fusese scris.

— Putem să stăm puțin de vorbă, tinere autor plin de speranță? îl întrebă directorul teatrului pe Randal în timpul după-amiezii. Piesa asta va fi cel mai mare fiasco pe care instituția noastră l-a cunoscut vreodată. Nu vreau să spun că din pricina dumitale, Doamne ferește! ci datorită acestei blestemate de vedete. Dacă mi-este permis un sfat?... Data viitoare, lăsați-o la Hollywood, în fața camerelor de luat vederi: – pe scenă nu te poți sui ca o mătă leșinată!

Nu avea rost să-l contrazică pe director. Spunea adevărul. Ca să interpretezi rolul lui Marlene mai era nevoie și de altceva. De un entuziasm și o dăruire de care Lucille, în acel moment, nu era capabilă...

În cele din urmă repetiția se termină. Toți aveau aceeași părere, de la actorii care interpretau rolurile secundare și care critica pe șoptite, la directorul teatrului pe care-l puteai auzi

mormăind în culise.

În vreme ce membrii orchestrei își puneau paltoanele și se grăbeau spre ieșirea artiștilor, Randal auzi pe unul dintre muzicieni pronunțând niște cuvinte de rău augur: „Trei săptămâni”. Bruce, cu părul vâlvoi de parcă a fi văzut o fantomă, îi invită pe actori să vină să repete și a doua zi dimineața.

— Și așa mă tem că va fi inutil - suntem toți atât de obosiți, ridică el neputincios din umeri. Dar n-avem încotro: trebuie să mai revedem piesa o dată înainte de reprezentație. Nu vă mai bat a cap acum, cred că știți cu toții ce anume nu merge.

Bineînțeles, știau cu toții. Dar niciunul dintre ei nu putea propune remediu. Se mulțumiră s-o privească pe Lucille care părăsi scena, fără să spună vreo vorbă și se îndreptă spre cabină.

Randal voi s-o urmeze, dar își schimbă părerea brusc. Văzuse destul. Era obosit, îi era foame și era descurajat. Piesa avea să fie un eșec și nu se putea face nimic ca să se evite aceasta. Își luă paltonul și pălăria. În momentul în care ieșea, se întâlni cu Edward care intra. Omul era numai, zâmbet.

— Ei bătrâne! Cum au mers lucrurile? îl întreabă el pe Randal.

— Nu există decât un singur calificativ pentru această repetiție: *zero*!

Randal pronunță ultimele cuvinte cu arțag ca pentru a-și sublinia mânia. Apoi se îndepărtă cu un pas rapid fără să mai aștepte răspunsul. Avu impresia că-și aude numele, dar nu se mai

întoarse. Grăbindu-se spre ieșire, își spuse că era sătul atât de Edward cât și de Lucille. Își dorea să nu fi scris niciodată o piesă atât de ambițioasă ca *Astăzi și Mâine*.

În vreme ce rula spre locuința sa sub ploaia care nu mai contenea, Randal încercă să-și închipuie că amânarea premierei ar fi fost, poate, o soluție. Ar fi putut s-o convingă pe Lucille să spună că era bolnavă sau să pretindă că punerea în scenă nu era încă perfectă. Poate că era mai bine să găsească o scuză, oricât de incredibilă ar fi fost aceasta, decât să-i lase pe criticii teatrali să-l sfâșie mâine seară și să-i ruineze pe veci reputația de autor.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai demoralizat. Intrând în ascensor, se întrebă de ce Sorella nu se întorsese la teatru, îi părea rău acum că tânăra lipsea. Poate că i-ar fi trăsnit prin cap vreo soluție. Așa cum se întâmplase cu câteva zile în urmă.

Randal deschise ușa apartamentului cu sentimentul că nici măcar persoanele ceva mai apropiate nu se mai purtau cum trebuie cu el. Era mâhnit că Hoppy și Sorella îl lăsaseră toată după-amiaza singur când ar fi avut nevoie de prezența lor. Mai cu seamă, aștepta de la Sorella – fica unui actor, nu? – niște sfaturi practice și pline de bun simț, cu toate că era greu să-i pretinzi unei copile să poată rezolva niște probleme pe care nici adulții nu le stăpâneau.

Hoppy era în biroul ei când Randal intră în hol. Auzi declicul telefonului marcând sfârșitul unei convorbiri. Își scoase paltonul, îl așează pe un

scaun și, răsucindu-se o văzu pe Hoppy în picioare în deschizătura ușii.

Tocmai voia s-o întrebe cu ce se ocupase în tot acest timp când ceva din expresia chipului ei îl alarma.

— Vreo problemă, ceva?

— N-ați venit cu Sorella?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu e aici?

— Nici la teatru n-ați văzut-o?? Am telefonat acolo și mi s-a răspuns că nu este, dar m-am gândit că poate a vorbit cu dumneavoastră.

— Nu n-am văzut-o deloc. Dar ce s-a-ntâmpat? De ce ești așa de neliniștită?

— Haideți să intrăm în salon, propuse Hoppy.

Cu perdelele sale roșii trase și cu focul de lemne care ardea în șemineu, salonul era cald și confortabil. Sandvișurile și băuturile așezate pe un platou de argint contribuiau și, ele la atmosfera aceasta plăcută.

Dar Randal uitase de foame, și cedă sentimentul de teamă care creștea în el.

— Ce s-a întâmplat cu Sorella?

— Oh, domnule Randal! Sunt neliniștită, grozav de neliniștită și totul nu este decât din vina mea. N-am să mi-o iert niciodată, dacă se întâmplă ceva copilului acestuia.

— Despre ce anume vorbești? întrebă Randal mânios. Ce ar fi putut să i se întâmple? Unde se află Sorella?

— Am să vă povestesc totul de la început, spuse Hoppy cu o voce stinsă.

— Povestește-mi tot ce vrei dar, în primul rând, spune-mi unde se află.

— Păi tocmai asta nu știu. Tot ce știu e că a plecat.

— A plecat? Dar unde și de ce?

— E tocmai ceea ce încerc să vă spun. Oh! domnule Randal! Nu reușesc să înțeleg cum de-am putut să fiu atât de proastă.

Puțin câte puțin Randal își dădu seama de durerea care o măcina pe Hoppy. Reuși deci să se stăpânească și continuă pe un ton ceva mai blând:

— Bine, povestește-mi ce vrei și cum vrei, dar mai întâi am să-ți pun ceva de băut. Ai o înfățișare atât de îngrijorată.

— Sunt grozav de alarmată. N-am niciun fel de idee despre locul unde s-ar putea afla.

Randal umplu un pahar.

— Bea, porunci el. Și acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Când ați plecat, azi-dimineață, tocmai mă apucasem să rezolv corespondența; îmi propusesem ca după aceea să vin și eu la teatru. După o jumătate de oră, Norton m-a anunțat că un bărbat dorește să vă vadă. Am ieșit în hol și am găsit un domn ceva mai în vârstă, și nu prea înalt. Dintr-o privire, mi-am dat seama că am de-a face cu un jurist. Am un fler special în această materie.

— „Domnul Gray este la teatru, i-am spus. E repetiția generală a noii sale piese a cărei premiera are loc mâine”. „O piesă nouă? întrebă domnul cel scund. N-am știut. Foarte Interesant! Soția mea a văzut una din piesele domnului Gray la Leeds și i-a plăcut foarte mult”.

— „Ce pot să fac pentru dumneavoastră?” l-am întrebat. Părea că ezită. „Bănuiesc că sunteți

secretara domnului Gray, nu-i așa?” spuse eljn cele din urmă. „Da. Secretara sa particulară”. „Vă ocupați deci și de chestiuni mai confidențiale”. „Întocmai”. Răspunsul meu părea că-l încurajează. A aruncat o privire spre Norton care aștepta și mi-am dat seama că voia să discute între patru ochi cu mine.

— L-am făcut să intre în birou și am închis ușa. „Ei bine, cu ce vă pot fi de folos?” l-am întrebat eu oarecum grăbită fiindcă ardeam de nerăbdare să ajung la teatru. „Am venit ca să-l întreb pe domnul Gray dacă poate să-mi dea informații despre domnișoara Sorella Forest care era, după câte știu, în compania dumnealui când tatăl acesteia și-a pierdut viața într-un accident de avion?”

— „Da, bineînțeles. Șorella locuiește aici deocamdată”. „Foarte bine” (domnul cei scund părea bucuros). „Mă tem că veți crede cumva că suntem foarte neglijenți, continuă el, că n-am luat încă legătura cu dânsa dar, pentru a vorbi deschis, n-am aflat despre cele întâmplate decât foarte de curând. Nu citesc decât *Times* și cred că am fost grozav de zorit în ziua în care decesul domnului D’Arcy Forest a fost anunțat fiindcă n-am observat notița respectivă. Mă rog, mai bine mai târziu decât niciodată. Sunt nerăbdător s-o văd pe domnișoara Forest fiindcă am vești bune pentru dânsa”.

— „Vești bune! am exclamat eu. Aș comite o indiscreție dacă v-aș întreba despre ce anume este vorba?” „De fel, răspunse domnul cel scund. Biroul de avocatură pe care-l reprezint este

executorul testamentar al răposatului domn Bathurst care, cum fără îndoială că știți, era bunicul domnișoarei Forest". „Nu știam aceasta, i-am spus eu, dar sper că i-a lăsat niște bani, nu?”

— „Nu e vorba de o sumă prea importantă, a răspuns interlocutorul meu, se ridică la aproximativ opt sute cincizeci de lire sterline. Dar sunt sigur că ea va fi foarte bine primită întrucât tânără respectivă nu se aștepta în mod sigur să moștenească vreun ban de la ascendenții ei pe linie maternă”. „De ce asta?” am întrebat eu. Omul cel scund m-a privit cu un zâmbet ușor.

— „Defuncta doamnă Forest a rupt toate relațiile cu familia ei când a fugit din casa părintească pentru a se căsători cu un actor. Domnul Bathurst era un om de o moralitate excesivă care gândea că ființa care urca pe scândurile scenei își risca pierzania sufletului. Și-a schimbat deci imediat testamentul, după mariajul fiicei sale, lipsind-o de orice drept. A lăsat întreaga avere fiului său, dar acesta a fost ucis la sfârșitul ultimului război”.

— Moartea aceasta a constituit un șoc teribil pentru bătrân. La puțin timp a făcut un atac de apoplexie, de pe urma căruia și-a revenit, dar care i-a subrezit foarte grav sănătatea. Astfel, cu șase luni înainte de a muri, și-a refăcut testamentul. Nu dispunea de prea mulți bani, dar era ferm hotărât ca niciun *cent* să n-ajungă în buzunarul lui D'Arcy Forest, om pe care-l ura încă la fel de mult ca în ziua în care plecase cu fiica lui.

— „Aceasta a făcut să întocmească un testament care stipula că moștenirea sa nu trebuia

înmânată nepoatei sale decât atunci când ea va împlini optsprezece ani și doar cu condiția ca tatăl ei să fi murit. Restul banilor săi a fost destinat unui fond de finanțare a burselor de studii destinate studenților aparținând colegiilor din Leeds, și aceasta în memoria fiului său”.

Hoppy se opri puțin ca să-și tragă sufletul. Apoi își continuă relatarea, împărtășind lui Randal bucuria pe care o încercase aflând această veste.

— „Opt sute cinci zeci de lire sterline! strigase ea. Sorella va fi încântată dar, bineînțeles, nu va putea să se atingă de acești bani decât după un timp destul de îndelungat. N-ar fi totuși posibil să i se achite o parte din avans astfel încât să-și poată finanța completarea studiilor?”

Interlocutorul ei adoptase un aer perplex.

— „Nu înțeleg” răspunse el.

— „Ei bine, această copilă este complet lipsită de bani, îi explicase Hoppy. Tatăl nu i-a lăsat nimic. Se pare că nu are altceva decât hainele de pe ea. Domnul Gray se simte răspunzător de soarta sa și îi permite să locuiască și pe mai departe aici. Dar cred că o tânără de vârsta ei se simte mult mai bine dacă are și niște bani de buzunar”.

Drept răspuns, omul își pusese ochelarii și scosese niște documente din servieta pe care o avea la îndemână.

„Nu, nu mă înșel deloc, vorbise el după ce-și examinase cu atenție hârtiile. Domnișoara Forest împlinește optsprezece ani peste șase săptămâni”.

— „Optsprezece ani! strigase Hoppy. Asta înseamnă, desigur, că nu vorbim despre aceeași

persoană”.

— „Dați-mi voie să vă contrazic, insistase omul legii. Tânăra despre care vă vorbesc este în mod cert domnișoara Sorella Forest, fiică unică, după câte cunosc, a domnului D’Arcy Forest, fost actor și a defunctei doamne D’Arcy Forest, născută Margaret Bathurst, fostă balerină. Toate acestea rezultă din copia aceasta autenticată a extrasului din registrul de nașteri al orașului Manchester, oraș în care domnișoara Forest a văzut pentru prima oară lumina zilei”.

„Optsprezece ani! Parcă tot nu-mi vine să cred”.

Și cu toate acestea, trebuise să cedeze în fața evidenței. Înțelegea mai bine, acum, personalitatea ambiguă a Sorellei.

Hoppy telefonase atunci imediat la teatru, cerându-i tinerei să revină de-ndată.

În vreme ce o aștepta pe Sorella, începuse deja să reflecteze asupra consecințelor pe care adevărata vârstă a fetei avea să o aibă asupra comportamentului lui Randal: își dăduse seama de grija cu care acesta o înconjura și, după ruptura lui cu Jane, se temuse că ființa la care ținea aproape ca la un fiu își primejduise cumva viitorul.

Mariajul dintre Jane și Randal îi apăruse întotdeauna ea o soluție foarte avantajoasă pentru el. Această căsătorie însemna că el urma să dispună de averea lordului Rockampstead și că va avea o soție care număra printre relațiile ei și prietenii săi cei mai apropiați personalitățile cele mai importante ale regatului.

Secretarei i se păruse esențial ca porțile

înaltei societății, la fel ca și cele ale lumii teatrului și cinematografului, să-i fie deschise lui Randal. Îl iubea și, ca urmare, voia ca să aibă parte de toate șansele pentru a reuși. Or Jane putea să-i ofere tot ceea ce el, Randal, n-avea încă. Și, atunci când Jane și Randal erau de-acum logodiți în secret și când doar nevoia de a o menaja pe Lucille întârziase anunțul oficial al acestei logodne, Sorella intrase în scenă și încurcase toate cărțile acestui joc!

Lui Hoppy nu-i era teamă că Randal o va trata pe Sorella într-adevăr că pe o adultă, însă era legat de această fată și îi plăcea foarte mult s-o aibă în preajma lui. Dar, care femeie ar fi putut suporta aceasta? Jane își spusese deja destul de limpede părerea ei despre subiectul respectiv și cu toate acestea nu era o făptură geloasă. Hoppy n-ar fi îndrăznit să-i atribuie sentimente atât dă vulgare. Dar în loc să-și consacre tot timpul și toată dragostea lui Jane, Randal păstra o parte din acestea pentru tânăra făptură abandonată pe care o luase la el după tragicul accident în care îi omorâse tatăl.

Dacă acel D'Arcy Forest n-ar fi fost omorât, gândise Hoppy, tatăl și cu fiica ar fi fost acum cine știe pe unde. Nimeni nu s-ar fi ocupat de ei și ar fi ieșit din viața lui Randal la fel de repede cum au și intrat! Dar D'Arcy Forest era mort și Sorella era foarte vie...

Hoppy își aminti și de bucuria pe care Randal o încerca în compania acestei fete. Weekend-ul acela de la *Queen Hoo* o făcuse să-și dea seama că exista o mare afinitate între ei. La teatru în timpul

repetițiilor, chiar dacă Sorella nu ședea lângă el, era limpede că Randal era tot timpul conștient de prezența acesteia. Atunci când scena „mergea”, Randal arunca o privire către tânără de parcă ar fi vrut să zărească pe fața ei o confirmare iar când lucrurile ieșeau prost, o privea de asemeni, ca și cum ar fi așteptat vreo sugestie.

Toate aceste clipe semnificative reveniseră în memoria lui Hoppy dintr-odată: revedea chipul lui Sorella luminându-se la vederea lui Randal și strălucirea aparte a privirii acestuia; de îndată ce Randal trecea pragul apartamentului, Hoppy îl auzea chemând-o pe fată. Strigătul de bucurie al acesteia răspundea Imediat și puteai să-i auzi intrând în salon și discutând pe un ton prevenitor și apropiat.

Când Hoppy fusese martora unor asemenea dovezi de afecțiune reciprocă, le ignorase, considerându-le ca fiind lipsite de urmări. Dar acum, când cunoștea adevărata vârstă a Sorellei, ele reprezentau o primejdie pentru viitorul lui Randal.

Când fata revenise de la teatru, intrase de îndată în biroul unde aștepta juristul. Clipa în care secretara trebui să-și spună că ea, Hoppy, se înșelase și că era ridicolă.

Sorella avea o înfățișare atât de juvenilă în rochia aceea verde cu guleraș rotund și cu mânecile scurte! Nu-i mai lipsea decât ghiozdanul ca să juri că ai în fața ta o școlăriță! Dar apoi, în vreme ce fata îl asculta cu atenție pe jurist, lipsa uimitoare a oricărei expresii a chipului ei în momentul când află adevărul în privința vârstei și

a drepturilor sale la moștenirea bunicului, îi deslușise lui Hoppy că Sorella nu mai era totuși o copilă.

Îi apăruse mereu ca fiind foarte tânără din pricina faptului că era mai degrabă scundă și din pricina trăsăturilor ei atât de delicate. Fragilitatea corpului său te făcea să crezi exact ceea ce D'Arcy Forest voia să se creadă.

Poate că însăși Sorella jucase fără să-și dea seama rolul care i se pretindea: copila pe care D'Arcy o putea folosi ca să stoarcă de bani femeile stupide, fata de cincisprezece ani care îi înșelase pe Randal și pe Hoppy.

Cu toate acestea, se schimbase mult în câteva săptămâni, gândise Hoppy. Și totuși, nimic nu le zdruncinase convingerea că au de a face cu o copilă.

De câte ori nu spusese că arta actorului era cea de a crede în rolul pe care-l interpretează! Sorella crezuse în rolul ei la fel ca și toate persoanele cu care venise în contact.

Hoppy simțise inima bătându-i mai repede când aflase adevărata vârstă a protejatei lor. Totul avea să fie altfel acum: Sorella era o adultă, era aproape o femeie...

Fusese cuprinsă de panică. O lăsase pe Sorella să-l însoțească pe omul legii până la ușă și când tânăra reveni, liniștită și serioasă, dar cu o lumină în privire care-i trăda bucuria, Hoppy o întrebase cu asprime în glas:

— Deci ai optsprezece ani, nu?

— Da, nu-i așa că e minunat? M-am simțit tot timpul mai matură pentru vârsta care mi se dădea.

Mi s-a părut că știu unele lucruri pe care ar fi trebuit să le ignor, dar nu prea am avut de a face cu alți copii ca să mă pot compara cu aceștia. Mi-amintesc de ziua în care s-a sărbătorit cea de-a cincea mea aniversare. Pe tortul festiv se aflau cinci lumânări. Deci, în realitate, aveam atunci opt ani; de altfel, din acel moment am ținut și eu numărătoarea anilor.

Mi-amintesc că i-am spus o dată lui papa: „Săptămâna viitoare împlinesc opt ani”, și el mi-a răspuns: „Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai prosti atât. Toată lumea trebuie să fie convinsă că ai șapte ani”. Încerca tot mereu să mă întinerească dar când eram singuri îl obligam să spună adevărul – în fine ceea ce credeam eu că e adevărat. Acum, îmi dau seama că a fost mai deștept ca mine. Mă întinerise deja cu trei ani!

— Nu reușesc să-mi dau seama cum de-am putut să ne înșelăm în halul acesta încât să-ți dăm o altă vârstă decât cea pe care o ai, spusese Hoppy supărată.

— Sunt atât de scundă! De abia dacă ajung la umărul domnului Randal.

Hoppy își înăspriese atunci și mai mult vocea.

— Ei bine, acum că ai optsprezece ani, am face bine să ne ocupăm de niște proiecte în legătură cu viitorul dumitale fiindcă nu mai ai cum să rămâi aici.

— De ce?

— Pentru că știm că ai optsprezece ani, draga mea. Nu se poate să fii atât de neștiutoare încât să nu-ți dai seama că reputația lui Randal este în joc. Îi era deja destul de greu să recunoască faptul că

adăpostea o fată de cincisprezece ani... dar una de optsprezece!

Hoppy îi însoțise cuvintele cu un gest care trebuia să-l sublinieze groaza și care-i reușea întotdeauna perfect: privirea ridicată în tavan.

Urmașe o clipă de tăcere, apoi întrebarea Sorellei:

— Credeți într-adevăr că i-aș putea pricinui vreun rău lui Randal?

— Bineînțeles. Oamenii sunt atât de bucuroși să descopere răul pretutindeni! Trebuia să mai ținem seama și de Jane. Prefer să nu mă gândesc la ce va spune când va afla adevărul, cu atât mai mult cu cât mi-a destăinuit deja, cu câtva timp în urmă, că n-ar trebui să stai aici.

— Jane a spus asta?

— Da, desigur, răspunsese Hoppy cu un ton care nu admitea replică. Dar i-am explicat că domnul Randal se simte răspunzător de soarta dumitale și că lucrul respectiv n-avea niciun fel de importanță fiindcă tot nu rămâneai aici decât până în momentul căsătoriei lor. Ce-am să-i mai spun, acum? Ne pui pe toți într-o situație foarte neplăcută.

Se întrerupse apoi brusc de parcă o idee ar fi străfulgerat-o.

— Sper măcar ca Randal să nu se considere cumva obligat s-o facă pe cavalerul!

În clipa chiar în care pronunțase aceste cuvinte, își dorise să nu le fi spus niciodată.

— Vreți să spuneți că s-ar putea ca să se simtă obligat să se însoare cu mine?

— Nu, evident că nu m-am gândit la una ca

asta. Absolut ridicol!

Dar era deja prea târziu. Ideea se născuse și amândouă erau foarte conștiente de aceasta.

— Bine măcar că am cincizeci de lire sterline, spusese Sorella cu un glas abia șoptit.

— Avocatul ți-a dat banii aceștia?

Tânăra. Încuviință din cap.

— Aveam intenția de a cumpăra cadouri pentru fiecare.

— Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face e să găsești un loc unde ai putea sta. Cred că e o cameră liberă la ultimul etaj al casei în care locuiesc. Ar trebui să dai o fugă până acolo și să vorbești cu administratorul. Cred că ai să te descurci, nu?

Hoppy nu intenționase să fie rea. N-avusese în vedere decât interesul lui Randal, în adâncul inimii sale, știa foarte bine că descoperirea adevăratei vârste a Sorellei avea să schimbe atitudinea lui Randal, dar refuza s-o admită. Fugea de realitate, se străduia să întârzie clipa în care ar fi trebuit să recunoască faptul că viața lui Randal nu mai era aceeași de la apariția acestei tinere.

Sorella ieșise din birou și închisese ușa după ea. Foarte furioasă, Hoppy încercase să se concentreze asupra corespondenței și se apucase să bată câteva scrisori la mașină. Pentru moment simțise că nu e în stare să meargă la teatru.

De abia intrarea lui Norton în birou o făcuse să-și dea seama că se scursese o groază de timp.

— Mâncați aici, domnișoară? o întrebase acesta. Bucătăreasa crezuse la început că ați plecat deja. M-a trimis să vă spun că există spate

de miel la cuptor. Și dacă vreți...

— Nu, mulțumesc, Norton. Nu mi-e foame. Dar mi-ar plăcea să mi-aduceți o ceașcă de ceai, dacă se poate.

— V-o aduc de îndată domnișoară.

Norton tocmai dădea să iasă clin încăpere, când se răsucise ca să spună pe un ton voit detașat:

— Sunt într-adevăr foarte mâhnit în privința domnișoarei Forest. O regretăm cu toții.

— Da, fără îndoială, răspunsese Hoppy.

— Apoi adăugase repede: Ce vrei să spui? Domnișoara Forest și-a găsit o altă locuință?

— N-a spus unde pleacă, domnișoară. Și-a adunat câteva lucruri pe care i le-am dus până la ascensor. N-a luat decât ce a avut loc în valiză. „Spuneți-i domnului Gray să trimită celelalte lucruri ale mele acolo unde le-a trimis și pe cele ale tatălui meu, mi-a spus dânsa, - vor fi sigur de trebuință”. Apoi mi-a dat o livră, domnișoară.

— N-am vrut s-o primesc fiindcă am știut totdeauna că domnișoara Forest nu e avută, dar dânsa a insistat. „Mulțumesc tare mult pentru tot ce ai făcut pentru mine, Norton”, mi-a zis dânsa și mi-a întins mâna. Nu știu de ce, dar m-am simțit cu adevărat foarte trist văzând-o că pleacă.

— Dar unde s-a dus? Trebuie să fi lăsat vreo adresă.

— La mine n-a lăsat niciuna, dar m-am gândit că o știți dumneavoastră, domnișoară.

Să vă spun drept, credeam că nu sunteți aici, fiindcă știam că voiați să vă duceți la teatru în dimineața aceasta. De-abia mai târziu am auzit

mașina de scris și...

— Trebuie că a lăsat vreun mesaj pentru mine sau pentru domnul Gray.

Hoppy se grăbise atunci să ajungă în camera Sorellei. Acolo nu se mai afla nimic, în afară de cele două rochii pe care fata le alesese împreună cu ea. Rafturile și sertarele erau goale și Hoppy nu găsisese niciun mesaj.

Rămăsese câteva clipe nemișcată, extrem de surprinsă, apoi se năpustise asupra telefonului. Îl chemase pe administratorul imobilului în care locuia: „A apărut cumva o domnișoară Forest, în căutarea unei camere?” Nu, administratorul n-o văzuse. De-abia atunci Hoppy realizase întreaga grozăvie a gestului său.

Era mult prea cinstită ca să încerce să se dezvinovățească găsindu-și niște scuze ieftine. Ea fusese cea care o dădu de pe Sorella afară și ea era cea care trebuia să-i comunice lui Randal știrea cea rea.

Hoppy își termina relatarea cu o voce de-abia auzita și deseori întretăiată. Se așeză apoi, tremurând toată, pe un scaun. Fusese, fără îndoială, pradă unei tensiuni nervoase teribile toată după-amiaza. Telefonase în toate locurile în care ar fi fost cu puțință ca Sorella îl fi fost văzută, chiar și magazinele unde tânăra fusese împreună cu ea.

Dar, în vreme ce acționa astfel, Hoppy știa că totul era în zadar. Înțelesese foarte bine că Sorella își abandonase rochiile fiindcă nu i se mai potriveau. Apartțineau unei perioade de timp trecute. Avea să-și cumpere alte veșminte, care

erau mai potrivite pentru o femeie de optsprezece ani.

Hoppy, brusc, își ascunse fața între mâini.

— N-am niciun fel de idee în privința locului unde s-ar fi putut duce. M-am gândit în fel și chip domnule Randal, dar nu reușesc să-mi dau seama.

Randal nu spuse nimic. Relatarea lui Hoppy fusese făcută cu un asemenea accent de sinceritate că nu comporta niciun dubiu. Putea măsura toată întreaga întindere a durerii pe care trebuise s-o suporte Sorella și înțelegea mult mai bine ca Hoppy de ce fata se văzuse nevoită să plece. Categoric că o făcuse din dragoste pentru el. Era gata de orice sacrificiu, ca să-i salveze reputația și fericirea.

Preocupat, Randal se așezase de câțva timp. Se ridică acum dintr-un salt și alergă la fereastra căreia îi dădu perdelele la o parte. Voia să contemple obscuritatea parcului, scânteierea luminilor de pe stradă, cum o văzuse pe Sorella atât de des făcând.

Înțelese atunci că dacă trebuia să n-o - mai revadă nicicând, viața lui avea să fie lipsită de sens și își dădu seama de tot ceea ce Sorella însemna pentru el. Desluși deodată că ea era ființa pe care dintotdeauna o căutase și pe care o așteptase atât de mult.

Pelerinajul lui se apropia de sfârșit, era la capătul căutării" sale lungi și grele. Timp de o clipă, revelația acestui miracol îl lăsa mut și împietrit. Simți o bucurie uriașă invadându-i inima și, deodată, își aminti că Hoppy, palidă și tremurândă, aștepta cuvintele sale.

Se răsuci spre ea și îi spuse, cu o expresie de bunătațe și de indulgență pe care femeia nu i-o știa și care se datora dragostei sale pentru Sorell a:

— Nu-ți mai face reproșuri, Hoppy. Nu aveai de unde să știi fiindcă nu ți-am spus-o niciodată, - ca și Sorellei de altfel, - că o iubesc din toată inima. O iubesc cum n-am crezut vreodată că e cu puțință să iubești pe cineva, și, dacă și ea e la fel de îndrăgostită de mine, o voi lua de soție.

CAPITOLUL 15

PENTRU TOTDEAUNA

Hoppy izbucni în lacrimi. Randal o văzu abandonându-se fără niciun fel de reținere amărăciunii, cu părul cărunt răvășit și cu umerii cutremurați de suspine.

Înăbușindu-și o clipă tulburarea, femeia își ridică privirea către el și vorbi cu vocea gătuia: – Sunt dezolată, domnule Randal și nu înțeleg nimic. Nu mai știu pe ce lume mă aflu, și...

Era foarte urâtă când plângea și această urâtenie – mai mult chiar decât suferința ei vădită – a fost cea care l-a mișcat pe Randal, încercă deodată o afecțiune vie pentru ea. Știa cât de mult îl iubea și înțelegea în sfârșit că toate proiectele pe care le făcuse pentru el nu-i fuseseră dictate decât de această dragoste care se asemana aproape cu cea a unei mame.

— Nu mai plânge, Hoppy. Trebuie să mă ajuți. Am nevoie de ajutorul dumitale mai mult ca oricând.

Era singura formulă care putea s-o facă pe Hoppy să-și revină în fire. Scoase o batistă din buzunar, își șterse ochii și își suflă zgomotos nasul.

— Ce vreți să fac?

— Trebuie s-o regăsim pe Sorella. Dar există un anume lucru pe care trebuie să-l fac înainte de aceasta.

— Ce anume.

— Trebuie să pun ordine în viața mea. Și ca să pot termina cu trecutul, există câteva amănunte de care am să mă ocup chiar acum.

Se îndreptă hotărât spre telefon.

— Domnule Randal, ce aveți de gând să faceți? protestă Hoppy.

Ridică receptorul și, înainte de a forma numărul, se întoarce spre secretară. Chipul lui avea o expresie decisă.

— Vreau, în sfârșit, să mă comport cinstit. Când am s-o revăd pe Sorella, trebuie să arh mâinile curate.

Formă numărul. Hoppy! privi neputincioasă cum învârtea discul, dar primele sale cuvinte acționară asupra ei ca o lovitură de bici.

— Doresc să vorbesc cu domnișoara Lund.

Hoppy se năpusti asupra lui Randal și, acoperind microfonul cu mâna, șuieră scandalizată.

— Ați înnebunit, domnule Randal? Dacă-i spuneți acum lui Lucille că o iubiți pe Sorella, e capabilă de orice. Poate refuza să joace în continuare, să facă o criză de nervi, să plece îndată în America... Așteptați măcar până mâine seară. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă grăbiții

Cu o blândețe fermă, Randal o îndepărtă pe secretară.

— Văd că nu înțelegeți nimic. Destul timp m-am comportat ca un ticălos, așa că... Dintr-odată vocea lui își schimbă sunetul: Tu ești, Lucille?

Hoppy se îndepărtă fără vreun cuvânt și trânti ușa în urma ei.

— Alo, Randal?

— Lucille, trebuie să-ți spun ceva...

— Și eu, și eu aveam ceva a-ți spune, îl întrerupse actrița. Oh! Randal, sunt într-adevăr

foarte mâhnită că m-am comportat atât de îngrozitor în vremea din urmă. Am fost neliniștită, teribil de neliniștită și, dragule, nu-mi mai amintesc prea bine nici ce-am spus nici ce-am făcut. Oricum te rog să mă ierți!

— Da, da, bineînțeles, Lucille, spuse Randal cu nerăbdare. Voiam să-ți spun că...

Dar Lucille vorbea prea repede și el n-avea cum să oprească șuvoiul cuvintelor sale care curgea neconținut.

— Într-o zi, Randal drag, am să-i spun tot ce-am suferit și poate că atunci ai să înțelegi... Important e ca în momentul de față toate lucrurile s-au schimbat. Am să joc cât se poate de bine rolul pe care mi l-ai încredințat în piesa ta - piesa care este într-adevăr minunată.

O voce se auzea șoptind ceva în apropierea ei. Femeia se întrerupse o clipă.

— Edward îmi spune că n-am o înfățișare chiar atât de dezolată dar, crede-mă, e exact simțământul pe care-l trăiesc. Purtarea mea ciudată din ultimul timp s-a datorat unei neliniști adânci. Știi, credeam că unul dintre cei mai buni prieteni ai mei e mort, dar m-am înșelat. E în viață și la... pușcărie.

— La pușcărie?!

Randal nu înțelegea niciun cuvânt din spusele lui Lucille. Voia să-i vorbească despre sine, despre problema relațiilor dintre ei dar deocamdată, îi era cu neputință să plaseze vreun cuvânt.

— Da, la pușcărie, repetă Lucille râzând. Ciudat motiv de bucurie, nu-i așa? Dar eu credeam că-i mort și, în loc de așa ceva, a fost doar

amestecat într-o încăierare pentru că nu știu cine i-a spart sticla de whisky pe care o avea asupra lui. După ce l-a doborât pe individul care i-a provocat o astfel de pagubă, a mai învinețit și ochiul polițistului care a intervenit. Se pare că aceasta constituie o crimă îngrozitoare în Anglia voastră! Așa că bietul meu prieten a fost condamnat la doi ani închisoare. Doi ani! Dar sunt foarte bucuroasă, zău așa, foarte bucuroasă!

Lucille vorbea ca o nebună. Randal își dădu seama că nu putea face altceva decât să fie de acord cu spusesele ei.

— Ei bine, și eu sunt foarte bucuros dacă treaba asta îți pică atât de bine. Dar, te rog să mă asculți ti clipă, Lucille. Trebuie să-ți spun ceva, ceva care s-ar putea să te întristeze.

— Nimic nu mă mai poate face nefericită acum.

— Sper. Adevărul, Lucille, feste că m-am îndrăgostit. O iubesc pe Sorella și, dacă și ea mă iubește, probabil că am să mă însor cu ea.

Urmă o tăcere, apoi Lucille spuse încetișor:

— Să te însori cu Sorella... dar cum ai putea face așa ceva? Nu-i decât o copilă.

— Are optsprezece ani. Ne-am înșelat asupra datei sale de naștere. Dar acum știm adevărul și am de gând s-o iau de soție.

Spusese cuvintele din urmă cu un accent de sfidare și se aștepta ca furtuna să izbucnească. Dar, lucru surprinzător, vocea lui Lucille rămase liniștită.

— Așa deci., ne-am înșelat asupra vârstei sale... Mi se pare tare nostim că vrei să te însori

cu o puștoaică.

— Ei bine, asta este, răspunse Randal, foarte hotărât. Și adăugă într-o manieră ceva mai diplomatică: Mi-ar plăcea să fii tu primă persoană apropiată care să mă felicite, Lucille... cu condiția ca Sorella să mă accepte.

— Vrei să zici că n-ai cerut-o încă de soție?

— Până acum, nu.

Ar fi vrut să adauge că nici măcar nu știa unde se afla tânăra, dar se abținu. Era o poveste prea lungă și prea complicată ca să fie spusă la telefon. Pe de altă parte, era nerăbdător să se lanseze în căutarea Sorellei. Lucru mai important decât orice altceva.

Își făcuse în sfârșit datoria și îi mărturisi adevărul lui Lucille. Știa că n-ar fi putut să se înfățișeze înaintea Sorellei încă mânjit de minciunile săptămânilor din urmă.

Pentru prima oară după mult timp, Randal se putea privi în față fără dezgust. Oricum, reacția lui Lucille era cu totul alta decât cea la care se aștepta.

— Îți urez să fii fericit, spuse ea în cele din urmă. Am crezut vreme îndelungată că suntem făcuți unul pentru celălalt, dar acum nu mai sunt atât de convinsă. De fapt, cred că n-am să mă mărit. Sau nu. Înainte de trecerea câtorva ani, în orice caz.

În vreme ce spunea acestea se apucă să râdă și Randal avu impresia că mai există destule lucruri care i se treceau sub tăcere...

Trebuie să te las acum, spuse el cu o voce grăbită. Ai dovedit încă o dată că ești un înger,

Lucille, primindu-mi vestea cu atâta înțelegere.

Pe mâine, dragule, și fii convins, ai să fii tare mândru de mine. Am să fac din piesa la cel mai mare succes al stagiunii.

— Mulțumesc, Lucille.

Randal așeză receptorul în furcă. De-abia îi venea să creadă că reușise să-i spună lui Lucille că totul se terminase între ei fără ca ea să fi protestat. Era un lucru atât de uluitor că, pe durata unui moment, gândi că a visat. Nu-și putea explica acest comportament neașteptat decât prin intervenția lui Edward. Fără îndoială că reușise să o liniștească pe Lucille sau o făcuse să înțeleagă că pentru o artistă e mai importantă cariera decât sentimentele.

Oricare ar fi fost cauza noii atitudini a lui Lucille, Randal era extrem de ușurat. Îi fusese dintotdeauna groază de legăturile sentimentale care se sfârșesc cu lacrimi și cu reproșuri.

Se eliberase de una dintre legăturile care-l împiedicau să plece cu cugetul împăcat în căutarea Sorellei, dar nu era încă în întregime liber.

Știa că n-o iubise niciodată cu adevărat pe Jane. Dar voise să se însoare cu ea și, o scurtă perioadă, chiar o dorise de-a binelea. Acum, îi era rușine nu doar de el însuși, dar și pentru ea, gândindu-se la ușurința cu care ea îi oferise trupul său cu câteva zile în urmă.

Dorea din toată inima să n-o fi cunoscut nicicând. Se condamna cu asprime că se lăsase convins de Hoppy și că fusese sedus cu atâta ușurință de viața plină de fast și de mondenități pe

care la ne o ducea. Fusesse orbit de strălucirea *Cercului magic* ca și cum ar fi fost unul dintre acei tineri fani care se îmbulzesc la teatru în fața intrării artiștilor.

— Cred că în sfârșit am devenit și eu matur, suspină Randal în vreme ce apelul telefonului răsuna la Jane.

Șeful personalului de serviciu răspunse și-l ruga să aștepte câteva momente. Un minut mai târziu, auzi vocea lui Jane.

— Alo, Randal?

— Da, eu sunt, Jane.

— Oh, Randal, Randal scump! Tocmai mă gândeam la tine!

— Jane, vreau să-ți vorbesc... ești singură?

— Da, da... dar despre ce e vorba? S-a întâmplat ceva grav?

— Da, Jane s-a întâmplat ceva.

— Ceva în legătură cu piesa?

— Nu, cu piesa nu e nicio problemă, răspunse Randal, dându-și seama că n-ar fi putut să facă atât de sigur această remarcă în urmă cu doar o jumătate de oră.

— Ce bine! Mi-era teamă că Lucille s-a apucat să facă iarăși nazuri.

— Nu, ceea ce vreau să-ți spun n-are nicio legătură cu Lucille.

— Atunci cu cine.

— Cu Sorella.

— Sorella?!

— Da, ne-am înșelat asupra adevăratei date a nașterii sale. Are optsprezece ani.

După câteva clipe, Jane spuse:

— Eu nu m-am înșelat. Dintotdeauna am știut că n-are vârsta pe care pretindea că o are.

— Chiar și ea nu știa adevărul asupra acestui lucru. Credea cu toată candoarea în spusele tatălui său. N-am descoperit decât azi adevărul.

— Bine, și?...

Tonul tăios al lui Jane îl făcu pe Randal să înțeleagă că ea ghicise ce anume voia interlocutorul ei s-o anunțe.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să te rănesc, Jane, spuse el după câțva timp. Fără îndoială că ai înțeles deja că o iubesc pe Sorella. Am să mă însor cu ea.

Urmă o tăcere, o tăcere interminabilă. Apoi Jane începu să vorbească:

— Am înțeles-o în seara în care am venit la tine pe neașteptate și v-am găsit pe amândoi stând de vorbă cu atâta încântare. Am avut atunci senzația că vă deranjam. Da, în ziua aceea, am înțeles...

Era atât de multă tristețe și atât de multă decepție în vocea ei că Randa la un reuși să-și stăpânească emoția.

— Nu mai continua, Jane. Nu mai continua.

Dar Jane continua fără să-i ia în seamă rugămintele.

— Și totuși, am fost atât de mărginită încât să cred că te pot păstra. Este și motivul pentru care m-am dăruit ție în seara cealaltă. După plecarea ta, mi-am dat seama că totul a fost un eșec. Crezusem că e ultima mea șansă și n-am vrut s-o ratez. O idioțenie, nu-i așa?

— Sunt dezolat, Jane. Regret tare mult că-ți

provoc o asemenea durere dar ar fi și mai rău dacă am continua ca până acum. Ai să găsești un soț mult mai bun ca mine. Fiul directorului unei mici bănci din Worcester nu poate să se simtă totuși în largul său în lumea căreia îi aparții. O știi la fel de bine ca și mine. Dar să nu vorbim urât despre fericirea care ne-a fost dat s-o trăim împreună. Am să-ți fiu întotdeauna recunoscător pentru bucuriile pe care mi le-ai dăruit. Ai să-i amintești de noi?

— Da, Randal, am să încerc! Poate că asta mă va ajuta puțin să înfrunt viitorul – și deodată vocea lui Jane se sugrumă. Adio, dragule... adio.

Închisese telefonul: un simplu declic și totul se terminase. Randal se simțea copleșite de rușine cum nu fusese nicicând. Se disprețuia și se ura că-i provocase lui Jane o suferință pe care ea n-o merita de fel.

Cu toate acestea, simțea și o imensă ușurare. Era în sfârșit liber!

Merse până la șemineu. De câte ori n-o văzuse pe Sorella așezată în fața vetrei, cu chipul ei micuț îndreptat către chipul lui, și cu expresia aceea adâncă și serioasă în priviri. Cât de prost fusese ca să nu înțeleagă de îndată că era absolut unică, că era cu totul diferită de celelalte femei pe care le cunoscuse.

Intrase în viața lui într-un fel atât de neașteptat și în niște împrejurări atât de ciudate, copil nefericit și lipsit de familie, neapartinând nici unui mediu social, încât puteai admite că la început el, Randal, nu-și dăduse seama de darurile neprețuite pe care i le hărăzise providența. Cu

toate acestea, gândeam acum că fusese, pesemne, lovit de orbire ca să nu-și dea seama de aceasta.

Încet, pe neobservate, tânăra începuse să joace un rol din ce în ce mai important în viața lui, astfel că acum, apartamentul părea pustiu și lipsit de viață fără ea și Randal își jura că n-avea să se mai reîntoarcă niciodată la *Queen's Hoo* fără s-o aibă alături.

Era pe cale de a reflecta cum anume trebuia să procedeze ca să dea de urma ei când Hoppy reveni. Era palidă, ochii săi erau roșii și umflați. Avea o expresie neliniștită.

— Intră și așază-te, Hoppy, spuse Randal prietenos.

Femeia îl asculta. Mâinile-i tremurau.

— Totul e în regulă, Hoppy, continuă Randal cu un surâs liniștitor pe buze. Lucille mi-a propus că o să facă din piesă cel mai mare succes al stagiului. Așa că nu mai are rost să te neliniștești dinspre partea asta.

— Și Jane?

Randal evita să-i întâlnească privirea.

— Îmi pare rău de ea, dar...

— Vai! mie și mai mult, începu Hoppy...

Dar Randal nu-i dădu voie să continue.

— Toate acestea aparțin trecutului. Să nu mai vorbim despre ele. N-ar mai avea „niciun rost. Sunt multe lucruri pe care le regret, Hoppy, și de care mi-e rușine. Dar ce s-a întâmplat s-a întâmplat și gata. N-am cum trece cu buretele peste tot ce-a fost... și-acum, trebuie s-o regăsim pe Sorella.

— Da, dar cum?

— E tocmai ceea ce mă întreb.

— Dacă aş fi fost în stare să-mi țin gura! murmura secretara.

— Tocmai spuneam că nu putem schimba nimic din cele întâmplate, se grăbi s-o liniștească Randal. E un lucru pe care trebuie să ni-l reamintim mereu, Hoppy. Doar viitorul contează.

— Dar unde s-ar fi putut duce?

— Dacă măcar ar fi avut familie sau prieteni, suspină Randal.

— N-are pe nimeni în afară de noi, șopti Hoppy cu o voce aproape stinsă.

Randal cântări întreaga greutate a acestor cuvinte. Greșiseră amândoi grav față de tânără. Cu toate că se gândea la Sorelle ca la o copilă. Randal nu uita că ea era o femeie. Dar, își spuse el, ce contează că se vorbește despre ea ca despre o copilă, o tânără sau o femeie când era toate acestea la un loc.

„Unde s-ar fi pututu duce?” Randal măsura încăperea cu pași mari ca și cum acest lucru l-ar fi putut ajuta în găsir ea unui răspuns.

— Am putea cere poliției să ne ajute, ujgera Hoppy.

— Nu, doar în ultimă instanță. Sorella n-ar suporta să fie urmărită și interogată. Pe de altă parte, am sentimentul că e de datoria mea să o regăsesc. Știu că această idee poate pare absurdă și romantică, - Făt Frumos din poveștile cu zâne -, și totuși, cred că asta e ce-și dorește Sorella. Am petrecut atâta timp alături de ea că ar trebui să știu încotro a luat-o. a

— Îți dai seama, Hoppy, dacă rolurile ar fi

inversate, Sorella ar ști unde să mă găsească. E întotdeauna atât de sigură de ea, ghicește cu atâta ușurință adevărul. Oricare ar fi problemele cu care se vede confruntată, ghicește mijlocul de a le rezolva. Și fiindcă o iubesc, ar trebui acum să fiu în stare s-o regăsesc. Înțelegeți?

Ascultându-l, Hoppy simți o strângere de inimă. În toți anii aceștia în care lucrase cu Randal, nu-l văzuse niciodată astfel. Se simți deodată foarte mândră de el. Un alt bărbat i se arăta acum în fața ochilor, care făcea tot ce era posibil ca să fie cinstit drept, sincer și bun.

— Trebuie s-o regăsesc pe Sorella, continuă Randal. Sunt sigur că în tot ce mi-a povestit despre ea pot să descopăr un indiciu care să mă conducă spre locul unde se află. Se îndrepta spre ușă.

— Am plecat!

— Încotro?

— Nu știu. Vreau să merg și să mă gândesc la această situație. Rătăcind pe străzi s-ar putea să-mi vină vreo idee. Nu te neliniști din pricina mea. Du-te acasă și culcă-te.

Hoppy nu-i răspunse. În loc să se întoarcă acasă, atârță focul și se așeză în fața lui. O cuprinse frigul și se simțea bătrână.

Nu fusese demnă de Randal, la fel ca și toate celelalte femei care îl iubiseră. Nu-i ceruseră decât ceea ce le putea da cu mare ușurință. Randal avea atâta talent, calități și farmec că-i era greu să-și reamintească faptul că era capabil de a se arăta cu mult superior majorității. Tocmai în această privință Sorella se comportase diferit de

ceilalți și... celelalte!

Nu-l flatase niciodată și obținuse astfel întotdeauna ca Randal să se depășească pe sine însuși. Nu-i inspirase atitudinile acestea deosebite decât pentru că ea însăși avea o noblețe egală. Hotărât lucru, își spuse femeia, o legătură spirituală de neînlocuit le unea sufletele.

Hoppy înțelegea acum că, la fel ca Randal, fusese orbită de bogăția lui Jane și de prestigiul poziției sale sociale. Crezuse că fiică lordului Rockampstead putea să-i aducă multe lui Randal. Dar acum își dădea seama că zestrea Sorellei era cu mult mai de preț.

Cu umilință, Hoppy își recunoscuse eșecul și surâse gândind la viitor. Randal și Sorella urmau să fie foarte fericiți; aveau să descopere o lume nouă, să realizeze împreună proiecte ambițioase.

„Și eu îi voi ajuta”, gândi Hoppy care adormi, cu un zâmbet pe buze.

Tresărind, se deșteptă după câteva ore. Focul se stinsese. Îi era frig. Căscă, își frecă mâinile, apoi se uită la ceas.

Era ora trei dimineață. Se întrebă dacă Randal a revenit în vreme ce ea dormea. Aruncă o privire pe hol. Lumina ardea încă și paltonul lui Randal nu se afla în cuier. Inima i se strânse la gândul că Randal răătăcea încă pe străzile Londrei, prada fără îndoială unei foarte mari tristeți.

De ce să nu prevină poliția? Aceasta avea desigur s-o regăsească mult mai lesne pe Sorella ca Randal.

Dar în același timp, secretara. Își spuse că Randal plecase în căutarea Sorellei cum se pleca

odinioară în cruciadă, că aceasta reprezenta pentru el sfârșitul pelerinajului despre care vorbise cu atâta înflăcărare și emoție.

Ea, Hoppy, n-avea altceva de făcut decât să se ducă acasă. N-avea cum să-l ajute. Era o încercare pe care trebuia s-o îndure și s-o treacă de unul singur. Simțindu-se obosită și neputincioasă, Hoppy își puse paltonul, își înnodă șalul sub bărbie și ieși în noapte.

A doua zi dimineată – nu se făcuse încă ora opt – era deja din nou prezentă pe pragul apartamentului lui Randal. Era o oră mai matinală decât cea la care obișnuia să-și înceapă serviciul, dar nu izbutise să închidă un ochi în tot restul nopții și era convinsă că singurul leac împotriva neliniștii sale era de a ști ce anume se întâmplase cu Randal.

Intrând în apartament, dădu de Norton care ținea în mână niște pantaloni plini de noroi.

— Domnul Gray s-a sculat?

— Să se scoale, domnișoară? bineînțeles că da, pentru bunul motiv că nici măcar nu s-a culcat. S-a întors de-abia la ora șase și a trebuit să sune fiindcă își uitase cheile aici. Era într-un hal fără de hal. Uitați-vă la pantalonii aceștia.

— Dar ce-a pățit?

— Asta aș vrea să știu și eu. Era muiat până la os și pantofii lui erau uzi learcă de parcă ar fi umblat numai prin rigole. Dacă îmi dați voie să-mi spun părerea, așa ceva e curată nebunie și...

Hoppy numai voi să audă urmarea și alergă spre sufragerie. Randal își lua micul dejun, cu un ziar desfăcut în fața lui. Purta un halat de casă de

mătase bordo cu reverele și manșetele ultramarin. Inițialele sale erau brodate pe buzunarul din stânga. Când îl cumpărase, îi spusese lui Hoppy că aceasta era o piesă de bază a ținutei unui actor de succes.

Dar, în dimineața respectivă, lui Hoppy i se părea că haina cu pricina nu-i stătea deloc bine. Randal avea o înfățișare foarte obosită, ochii săi erau încercănați, dar în același timp, părea cumva mai în formă și mai vioi decât în ultima vreme. Oricum, multe din urmele lăsate de atâția ani de viață confortabilă fuseseră îndepărtate de o singură noapte.

— Bună, Hoppy spuse el surâzând. Vrei o ceașcă de cafea?

— Nu, mulțumesc. Pe unde ați fost?

— Știam că ai să-mi pui această întrebare, dar nu cred că sunt în stare să-ți răspund.

— Dar vreau totuși să știu.

— Mi-amintesc de o mulțime de locuri: Embankmentul²⁵, Shaftsbury Avenue, St. Paul's, Palatul Westminster... Am străbătut nenumărați kilometri și în tot acest timp, m-am pândit la o mulțime de lucruri, Hoppy... m-am gândit atât de intens cum n-am mai făcut-o de multă vreme.

— Și ați reușit să ghiciți unde s-ar putea afla Sorella?

— Da, cred că știu unde se găsește.

— Unde anume?

— Încă nu cunosc numele exact al locului.

25 Unul dintre digurile (cheiurile) din lungul Tamisei

Aștept ora de deschidere a agențiilor de voiaj, pentru a mă lămuri.

— Credeai că a plecat în străinătate?

— Nu, sunt convins că a rămas în Anglia. Mi-a spus deseori că vrea să-și cunoască mai bine țara; astfel că n-are niciun rost s-o părăsească. Aseară, în vreme ce umblam, am încercat să-mi reamintesc toate spusele sale în cele mai mici amănunte. Una dintre observațiile pe care le-a făcut în privința rolului lui Marlene mi-a revenit atunci în memorie. Vorbind despre ultimul act al piesei, mi-a spus că dacă s-ar afla în locul lui Marlene, ar abandona totul și ar pleca.

— Or, știm amândoi foarte bine că tocmai aceasta era și intenția Sorellei ieri. Credea că-mi provoacă mai știu eu ce neajunsuri rămânând aici, altfel că s-a hotărât să dispară de-odată. Sunt convins că n-a rămas la Londra.

— O aud și acum vorbindu-mi despre un mic hotel, un soi de han din Yorkshire, unde s-a oprit pentru câțva timp cu taică-său. Acolo, mi-a spus ea, a fost mîi fericită ca în oricare altă parte. Și-a petrecut zilele în landa, întinsă în buruienile înalte, vrăjită de cântecul păsărilor. Nu s-a simțit niciodată singură acolo fiindcă ghicea prezența Domnului în tot ce o înconjură.

— Deci, Hoppy, gândește-te la starea de spirit a Sorelle când a plecat, ieri, de aici. Trebuie că era nefericită sau, cel puțin, încerc să-mi închipui că era și, din pricina acestei tristeți, trebuie să fi simțit dorința de a se refugia în singurul loc în care a cunoscut fericirea, singurul loc din lume unde s-a simțit aproape de Dumnezeu.

— Dar unde-i locul acesta Randal? Unde?

— Tot ce știu e că hanul respectiv se găsește în comitatul Yorkshire, și că în apropierea lui se afla o moară veche.

— O moară veche? repetă Hoppy febril, lată deja un indiciu.

— E și motivul pentru care vreau să iau legătura cu o agenție de voiaj. Cred că salariații de acolo o să-și spună - că sunt nebun când am să-i pun să caute un han care se află lângă o moară, undeva în Yorkshire. Și dacă nu vor putea să mă ajute, am să cutreier întregul, bărăgan al comitatului de la un capăt la celălalt până când am să dau de hanul acela.

Aruncă o privire asupra ceasului și sări în sus.

— Agențiile deschid la ora nouă...

— Domnule Randal, lăsați-mă să rezolv eu asta, îl rugă secretara. Dumneavoastră trebuie să fiți la repetiție la ora nouă și jumătate.

— Repetiție? o făcu Randal pe prostul. Apoi izbucni în râs.

— De ce râdeți? N-aveți de gând să asistați la ea?

Bărbatul o prinse de umeri.

— La aminte, Hoppy, și încearcă să înțelegi ce anume înseamnă Sorella pentru Tnine! Plec în căutarea ei. Nu mă duc nici la repetiția de azi nici la premiera de mâine. Mă doare-n cot de ce se va întâmpla. Singurul meu gând este să regăsesc ființa aceasta, pe care o iubesc nebunește.

Se aplecă și o sărută pe obraz în vreme ce femeia îl privea înmărmurită. Apoi ieși grăbită din încăpere și se îndepărta alergând pe coridor cu

vitalitatea și ardoarea unui tânăr. Hoppy îl auzi cum, fluierând de zor, își face un duș și, câteva minute mai târziu, recepționa un „la revedere” precipitat, după care pașii lui Randal traversa în fuga holul.

Trei sferturi de oră mai târziu Randal reveni, îngrămădi câteva schimburi într-o geantă de voiaj și era tocmai pe cale să plece, când Hoppy îl intercepta la ieșirea din imobil:

— Știți măcar numșie locului unde vă duceți?

— Mi s-au indicat trei hoteluri situate în apropierea unei mori. La revedere, Hoppy!

— Mult noroc și Dumnezeu să vă aibă în pază! rosti pierdută femeia făcând apoi semne de rămas bun cu mâna până când mașina nu se mai văzu.

Ajunsă înapoi în apartament trebui să facă față îndată solicitărilor insistente ale telefonului; problemele cotidiene își cereau și ele dreptul.

Două ore mai târziu, Randal, la volanul mașinii sale Bentley, se înscria pe drumul care mergea spre mieznoapte. O sacoșă plină cu sandvișuri se afla lângă el. Fusesse așezată acolo în ultima clipă de Norton.

Hoppy își dădea seama acum că Randal o iubea pe Sorella așa cum nu iubise nicicând vreo altă femeie. Nu-l văzuse niciodată neglijându-și munca pentru cineva.

Bruce Bellingham telefona la ora zece și jumătate că să întrebe de ce Randal nu venise la repetiție și nu voi să creadă când Hoppy îi comunică vestea că nici n-avea să vină.

— E bolnav sau nebun?

— Niciuna nici alta, răspunse Hoppy,

incapabilă să mai adauge ceva.

Bruce închisese, descurajat. Nu fusese singurul telefon care-l căutase pe Randal. Directorul teatrului, Edward, numeroși ziariști sunaseră și toți rămăseseră literalmente stupefiați că autorul nu putea fi găsit în ziua premierei!

În vreme ce se strecura cât se poate de repede prin circulația densă a suburbiilor londoneze, Randal n-avu niciun gând pentru ceea ce lăsase în urma lui. Era convins că se angajase pe un drum care avea să-l ducă la ținta căutării sale. Simțea că trebuie să se grăbească - fiecare clipă era prețioasă.

Gonea din ce în ce mai repede, gândindu-se doar la Sorella, nerăbdător să o găsească și să-i vorbească despre sentimentele lui.

Târziu după-amiază, intra în Yorkshire. Landa se întindea la nesfârșit și aerul era mai limpede și mai proaspăt. I se părea că ajunsese la un capăt de lume.

Se hotărâse ca pentru început să ajungă la un loc care se chema Bendale Mill. Răzbăteau acolo pe un drum îngust care șerpuia printre culmile unor munți nu foarte înalți și după ce întâlneai câteva cursuri de apa pe care le traversai pe niște poduri străvechi de piatra care lăsau impresia că sunt prea înguste pentru un vehicul al zilelor noastre. Era o zi minunată. Colinele se împodobiseră cu toate culorile toamnei, iar lumina soarelui, acum în scădere, așternea pretutindeni o tristețe blândă. Randal înainta acum foarte rapid pe drumul cel sinuos. Nu se simțea obosit de fel și nerăbdarea sa nu înceta să crească pe măsură ce

orele treceau.

Deodată, descoperi Bendale Mill. Câteva case scunde erau îngrămădite în jurul unui han mic iar landa se întindea până în zare dincolo de moara care semăna cu descrierea pe care Sorella o făcuse.

Își parcă mașina lângă hotel și se năpusti înăuntru. Trebuie să aștepte câteva clipe la recepție înainte ca proprietara, o femeie trupeșă cu obraji rumeni, să apară acolo, cu un zâmbet larg pe buze.

— O domnișoară Forest n-a tras la dumneavoastră? Întrebă el cu emoție în glas.

— Ba da, domnule. A sosit în după-amiaza zilei de ieri. Doriți s-o vedeți?

Inima lui Randal bătea atât de repede încât nu putu răspunde. Se temuse de mult că presupunerile sale ar fi putut să dea greș. Dar nu, Sorella era aici. Într-un târziu, cu vocea gătuită, se auzi spunând:

— Da, aș dori s-o văd. Puteți să-mi spuneți cumva unde se află?

— Am văzut-o suindu-se pe dealul din spatele morii curând după ora prânzului. La capătul grădinii noastre începe o potecă, pe care puteți ajunge până acolo. De pe coama dealului se vede până hăt departe. Cred că e locul pe care și l-a ales domnișoara...

Dar Randal n-o mai asculta. Se repezise în grădină și după câteva clipe, gonea deja pe cărare. Patroana hotelului, surâzând cu un aer complice, se înapoie în bucătărie.

Panta nu era deloc lină și Randal avea de-

acum răsuflarea tăiată când atinse ceea ce crede el că era, vârful colinei dar, după o terasă, bărăganul se înălța din nou. Își făcu ochii roată și, cum nimeni nu se vedea, continuă drumul. Urcușul era greu și vântul, din ce în ce mai puternic, pe măsură ce suia panta, îi întârzia înaintarea. După ce făcu un ultim efort, ajunse în sfârșit pe culmea, propriu-zisă și o văzu pe Sorella.

Era așezată cu spatele către el, și contempla panorama imensă și magnifică a colinelor acoperite de vegetație; un râu strălucea în bătaia ultimelor raze ale astrului zilei, cerul albastru se întindea, din când în când, printre norii albi și pufoși.

Randal se opri. Își atinsese în sfârșit ținta. Emoția lui era atât de puternică încât de abia-i dădea voie să respire. Nu îndrăznea să se miște sau să vorbească de teamă ca nu cumva vr, aja aceasta tainică și blândă care-l învăluia să nu se sfarme. Și ca și cum un fluid anume le-ar fi îngăduit să comunice fără să-și vorbească sau să se vadă, Sorella își răsuci încetșor capul și, recunoscându-l pe Randal, se ridică.

Rămase nemișcata, așteptând ca Randal să vină până la ea. Încet, ca să se bucure din plin de farmecul acestei clipe, bărbatul înaintă. Când ajunse mai aproape de ea, se opri și își cufundă privirea în ochii tinerei. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi făcut înconjurul lumii, desculț, ca să o regăsească.

Se priviră câțva timp în tăcere apoi, cu un glas pe care emoția îl făcea adânc și grav, Randal spuse:

— Sorella, scumpa mea! Cum ai putut să pleci și să mă părăsești?

— Am făcut-o pentru binele tău, răspunse ea cu o expresie de neliniște în privire.

Randal nu-și întinse brațele ca să o înlănțuie deoarece știa că nu trebuia să o atingă înainte de a-i fi spus de ce anume venise. Deși, spusele acestea erau inutile fiindcă înțelesesem deja că-și aparțineau. Cu toate acestea. Randal, respectând tradițiile, simțea nevoia să-i spună Sorellei ceea ce ea deja înțelesese.

— Am venit să te caut, Sorella, fiindcă nu pot trăi fără tine, te iubesc și vreau să mă însor cu tine. Le-am spus lui Lucille și lui Jane că vreau ca tu să devii soția mea. Dragostea mea, dacă mă respingi, să știi că nu-mi mai rămâne nimic de preț pe lumea asta.

Randal așteptă cu emoție reacția Sorellei. O fericire uriașă îl cuprinse când văzu obrajii tinerei coborându-se și lumina caldă a bucuriei născându-i-se în privire. Era revărsatul unor zori atât de frumoși și de gingași că niciun cuvânt n-ar fi putut să-l descrie.

Nemaireușind să-și stăpânească un strigăt; de triumf, Randal își întinse brațele și o trase pe Sorella spre sine.

— Spune-mi că mă iubești, Sorella! Spune-mi-o, nu mai pot să aștept, te iubesc, Sorella!

Ea răspunse cu un surâs. Buzele ei ușor întredeschise îi dădeau chipului ei atât de mult farmec că Randal avu convingerea că Sorella e cea mai frumoasă femeie din lume. Avea frumusețea unui înger. Ai fi putut să-i vezi sufletul

strălucindu-i prin transparența corpului ei pur.

— Te iubesc, Randal, răspunse ea cu o voce gravă și serioasă de parcă ar fi pronunțat un jurământ în fața altarului.

— Sorella!

Buzele sale le căutară pe cele ale tinerei, în aceeași clipă, soarele, în drumul său spre asfințit, străpunse norii, și o ultimă rază îi învălui pe cei doi îndrăgostiți cu lumina ei diafană și cu o căldură blândă, aidoma unei binecuvântări venită din ceruri.

Randal își apăsă buzele pe cele ale Sorellei și află în acest sărut dintâi o fericire aproape divină. Simțea că tânăra femeie încearcă aceeași bucurie și era încântat.

I se părea că niciun alt moment al vieții sale nu fusese atât de frumos sau de emoționant ca acela pe care-l trăia acum.

Sorella, care nu mai putea să-și biruie emoția, își odihni pentru o clipă fruntea pe umărul lui Randal și bărbatul văzu lacrimi de fericire în ochii ei.

— Te iubesc, Sorella, strigă el fericit. Te iubesc. Oh! dragostea mea scumpă, dragostea mea fermecătoare, spune-mi că n-o să mă mai părăsești niciodată, că ești a mea, a mea pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna, Randal, murmură ea. Randal știa că pelerinajul lui se terminase. Atinsese acel absolut pe care-l căutase atât de mult. Găsise dragostea și avea să o păstreze pentru totdeauna.

— SFÂRȘIT